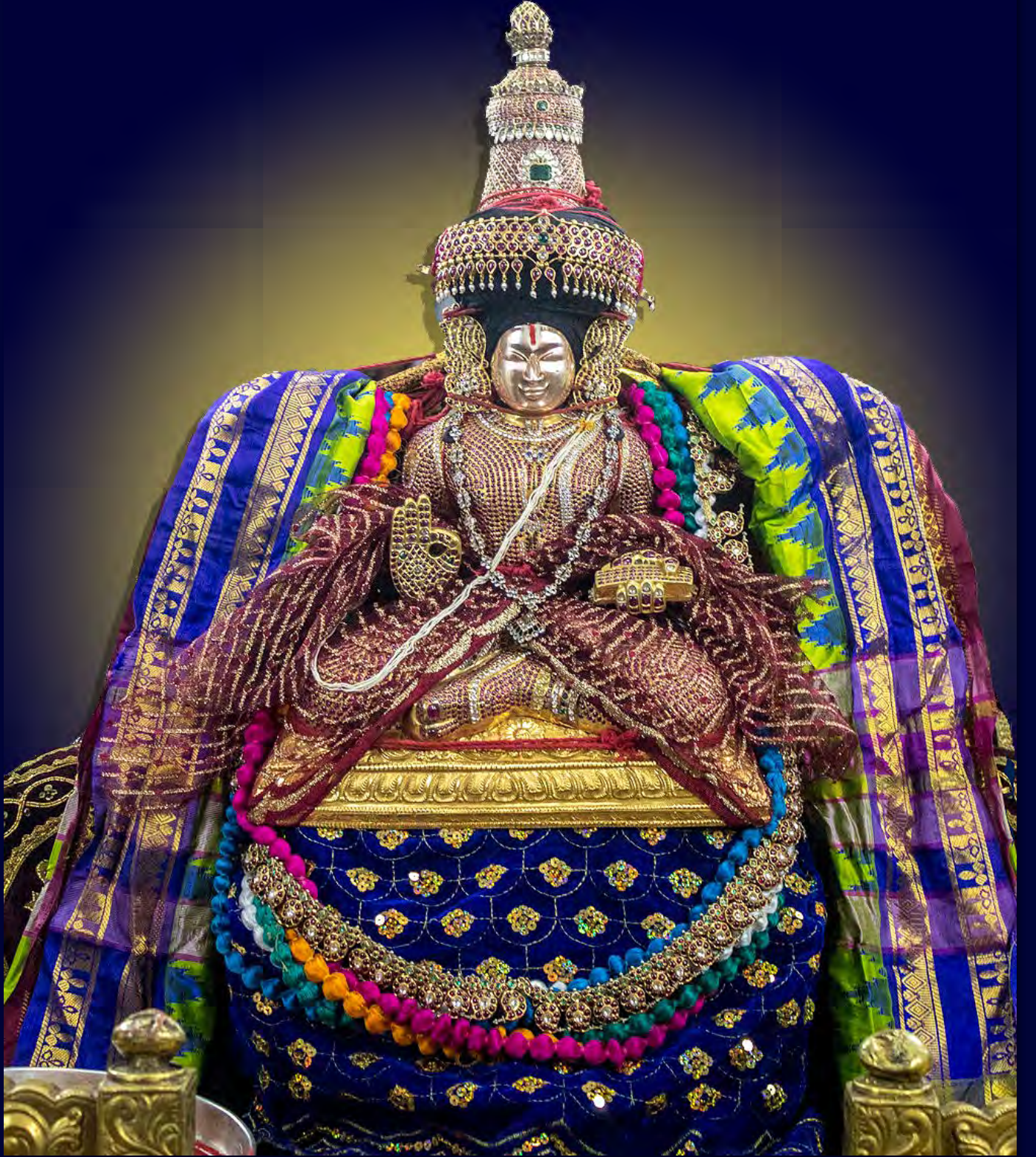

ஆரண தேசிகனின் ஆயிரம் அறிவுரைகள்

பாகம் 3 (201 முதல் 300 வரை)

உரையாசிரியர்:

ஸ்ரீமதுபயவே ரஹஸ்யார்த்த கோவித நாவல்பாக்கம் யக்ஞம்

Dr. V. கண்ணன் ஸ்வாமி

Sincere Thanks to:
Oppiliappan Koil Sri V. Sadagopan Swamy for hosting this title under his
sadagopan.org website portal

**Cover Picture: Swamy Desikan in Ratnangi, Thiruvendipuram
(Courtesy: Sri R. Vijayasathy Swamy)**

Cover Design by: Sri Murali Desikachari

மூன்றாம் நூறு.

இந்த நூறில் ஒவ்வொரு நீதித் தலைப்பும் இ என்கிற எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும். மேலும், நூறுமே எதெதைப் பண்ணக் கூடாது என்பதைப் போதிக்கும்.

201.இயலாமையினால் துறவேலேல்.

தனக்கு ஸாமர்த்தியம் இல்லாமையை மறைப்பதற்காகத் துறவேற்காதே.

अपटु फणिति भावात् बिभ्रतो मौनमुद्राम्

अनितरशरणत्वात् आदृतान्योन्यसङ्घाः |

अगतिविहितभिक्षावृत्तयः केचिदेते

चिरविधृत तुरङ्ग ब्रह्मचर्या महान्तः ॥

---ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்.

தர்ப்பன் என்னும் கதாபாத்திரம், கையைத் தட்டிக்கொண்டு ஆர்ப்பரிக்கும் ச்லோகம் இது.

இவர்கள் மௌனவிரதம் பூண்டிருக்கிறார்களே, அதற்கு உண்மையான காரணம் என்னவென்றால், அவர்களுக்குப் பேச்சாற்றல் கிடையாது; பேசினால் வண்டவாளம் வெளிவந்து விடும் என்பது தான். இவர்கள் பரஸ்பரம் ஒற்றுமையுடன் கூடியிருக்கிறார்களே, அதற்கு உண்மையான காரணம், அவர்களுக்கு வேறொரு புகலும் இல்லை என்பது. இவர்கள் பிச்சைப் பிழைப்பு நடத்துகிறார்களே, அதற்கு உண்மையான காரணம் வேறொரு கதியும் இல்லாமல் போனது தான். வெளியிலகத்துக்கு மஹான்களான இவர்கள், குதிரைப் பிரம்மசர்யம் பண்ணுபவர்கள்.

பார்ப்பவரை மதிப்புகொள்ளச் செய்யும்படி மௌனவிரதமும், சங்கங்களின் ஆதரவும், பிஷாசரணமும் இருக்கும். உண்மையில் பகவத்தியானத்துக்கான மௌனம் அன்று. நன்றாகப் பேச வராதவர்களுக்கு மௌனமே திறமையின்மையை மறைக்கும் என்பதால் ஏற்படுத்திக்கொண்ட மௌனம் இது. இவர்கள் சங்கங்களை ஆதரிப்பது நல்லுறவாலோ நல்லெண்ணத்தாலோ அன்று; வேறு புகலில்லாததால் இப்படி ஆதரிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்; அவ்வளவு தான். இவர்கள் பிஷை எடுத்து உண்பது தருமத்துக்காகவோ சாஸ்திரவியர்வாஸத்தாலோ அன்று; வேறு கதியில்லாமல் போனதால் தான். வளர்ப்புக் குதிரைகளைப் பாருங்கள். பல வருஷங்கள் பெண்குதிரையைப் பார்க்கவே முடியாமல் போகலாம் ஆண்குதிரையால். அதற்காக, அந்தக் குதிரை பிரம்மசர்யவரதம் பூண்டதாகச் சொல்லலாமோ? பெண்குதிரையைச் சந்திக்கும் வரை தானே இது? இந்தத் துறவிகளும் இப்படித்தான். வாய்ப்போ திறமையோ இருந்தால் இவர்களது நடத்தையே வேறு விதமாகும். ஸாமர்த்தியக் குறைவு காரணமாகத் துறவியானவர்களை, அறிவு முதிர்ச்சியாலும்

வைராக்கியத்தாலும் துறவியானவர்களுடன் ஒப்பிடக்கூடாது. இயலாமையால் துறவேற்றவர்கள் மட்டமானவர்கள்.

202.இடமாறலினால் பணி மாறேல்.

வேறோரிடத்துக்குப் போன மாத்திரத்தால் நீ செய்யும் நற்பணியில் மாறுதல் தேவையில்லை.

सन्तः स्वदेश-परदेश-विभाग-शून्यम्
हन्त स्ववृत्तिमनघां न परित्यजन्ति ।
राज्ये वने च रघुपुङ्गवपादरक्षा
नैजं जहौ न खलु कण्टकशोधनं तत् ॥

---பாதுகாஸஹஸ்ரம்.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் பாதுகையின் மூலமாக நமக்குச் சில நீதிகளைச் சொல்வதற்காக ஸுபாஷித பத்தி என்றொரு சிறிய பிரிவு இருக்கிறது. அதிலுள்ள பத்தே பத்து சுலோகங்களில் இதுவொன்று.

பாதுகாதேவி செய்யும் நற்பணி கண்டகஸோதநம் என்பது. காலில் முள் குத்தாமல் தடுக்கும் பணி. ராமபிரானின் காலில் அணியப்பட்டபோது இதை அவள் செய்துவந்தாள். பாதுகாபட்டாபிஷேகத்துக்குப் பின் நாட்டின் ராணியாகி விட்டாள். அப்புறம் தான் இதுகாறும் செய்துவந்த நற்பணியை விடாமல் செய்தாள். சமுதாயத்துக்கே முட்களானவரால் தீங்கு நேராவண்ணம் மக்களைக் காத்தாள். வனத்திலும் முள்நீக்கல்; ராஜ்ஜியத்திலும் முள்நீக்கல். தன் இடமானாலும் பிறர் இடமானாலும் தாம் செய்யும் நற்பணியை நல்லவர் நிறுத்துவதில்லை.

சிலர் தன்னூரில் ஒரு தொழில்; வேற்றூரில் அதை விட்டு இன்னொரு தொழில் என்று பண்ணுவார்கள். பதவி மாறினால் பணியையும் மாற்றுவார்கள். அது தப்பு. தன் தொழில் உயர்ந்த நற்பணியாய் இருக்கும்போது, அதைக் கைவிடுவானேன்? அதையே தொடர்ந்து செய்யலாம். தன் தேசம், வேறு தேசம், என்ற பாகுபாடு நற்பணிக்குத் தேவையற்றது. உயர்பதவி கிடைத்தால் இன்னும் சீரியமுறையில் தன் பழைய தொழிலையே தொடரலாம். முள் களையும் தொழிலைத் திருவடிக்குச் செய்த பாதுகாதேவி அரசியானவுடன் நாட்டுக்கே செய்தாள். நைஜமான (தனக்கென்று ஏற்பட்ட) பணியை நல்லோர் எவ்விடத்திலும் நிறுத்த மாட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் தேசம், அன்னியதேசம், என்று பிரித்துப்பார்க்கும் குறுகிய மனப்பான்மை கிடையாது. அந்தஸ்து உயர்ந்தால் நற்பணியை நிறுத்திவிடும் ஆணவ மனப்பான்மையும் கிடையாது. தனக்கான நல்ல தொழிலை மதிக்காமல் இன்னொருத்தரது தொழிலில் ஆர்வம் கொள்ளும் அசட்டு மனப்பான்மையும் கிடையாது. நாமும் தத்தம் தொழிலை ஆர்வத்துடன் எவ்விடத்திலும் விடாமல் செய்யவேண்டும்.

203.இடைவெளியின்றித் திருமண் இடேல்.

மேல்நோக்கும் கோடுகளின் இடையில் நன்கு இடைவெளி விட்டுத் திருமண் இட்டுக்கொள்.

आह च मरीचिः -...अच्छिद्रं ऊर्ध्वपुण्ड्रं तु यः करोति विमूढधीः ।
स पर्यायेण तान् याति नरकानेकविंशतिम् ॥

--- ஸச்சிர ரகஷை.

இரண்டாவது அதிகாரத்தில் திருமண் எப்படி இட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கான ஏராளமான பிரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவற்றுள் ஒன்று இது.

மரீசி முனிவரும் சொல்லுகிறார்: ... இடைவெளியில்லாமல் ஊர்த்துவபுண்டரத்தை எந்த மூடன் தரிக்கிறானோ அவன் இருபத்தொரு நரகங்களுக்கும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் போகிறான்.

இன்றும் வடநாட்டில் சில சாமியார்கள் திருமண்ணுக்கும் ஸ்ரீசூர்ணத்துக்கும் நடுவே இடம் விடாமல் அப்பிக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னும் அதிகமாகத் திருமண் இட்டுக்கொண்டிருப்பதால் இன்னும் நல்லது என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. எந்த உருவ அமைப்பில் எவ்வளவு தடிமனாய் இட்டுக்கொள்ளச் சாத்திரம் சொல்கிறதோ அதன்படியே இட்டுக்கொள்ளவேண்டும். திருமணம் ஸ்ரீசூர்ணமும் இடித்துக்கொள்ளாதபடி சிறிது இடைவெளி விட்டு இட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை விளக்குவதற்கு, வராஹபுராணத்திலும், ஸ்கந்தபுராணத்திலும், ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்திலும், பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதையிலும், ப்ரம்ஹராத்ரத்திலும், என்றிப்படி ப்ரமாணச்லோகங்கள் பல உள்ளன. அதன்படி நடப்போம்.

204.இடர்கள் வரினும் பொறுமை விடேல்.

உன் பொறுமைக்குச் சோதனைகளாகப் பல துன்பங்கள் நேர்ந்தாலும், பொறுமையைக் கைவிடாதே.

तैस्तैरसौ निर्मथितो विधूतः
संक्षोभितो बन्धनपीडनाद्यैः ।
प्रसादगाम्भीर्यनिधिः प्रथिम्ना
क्षमान्वयं नोज्झति शीतलात्मा ॥

--- யாதவாய்யதயம்.

கிருஷ்ணர் ஸத்யபாமைக்குப் பல இடங்களைக்காட்டி வருணிக்கிறார். அதன் பகுதியாக ஸமுத்திர வருணனையில் இந்தச் ஸ்லோகம் இருக்கிறது. இதே ஸ்லோகத்துக்கு இன்னொரு

அர்த்தமும் வரும்படி ஸமாலோக்தியாக அமைத்திருக்கிறார். இரண்டாம் அர்த்தப்படி நமக்கு ஒரு நீதி கிடைக்கிறது.

இந்தக்கடல் அவ்வவர்களால் கடையப்பட்டது. தள்ளப்பட்டது. கட்டியும் கஷ்டப்படுத்தியும் கலக்கப்பட்டது. தெளிவும் ஆழமும் நிறைந்து, பரந்து விரிந்திருப்பதால், குளிர்ந்த சுபாவத்துடன் நிலத்தை விடாமலே இருக்கிறது.

இது முதல் அர்த்தம். இரண்டாவது அர்த்தம் வருமாறு:

பலரால் கடையப்பட்டாலும் குடையப்பட்டாலும், கட்டப்பட்டாலும் முட்டப்பட்டாலும், கம்பீரமாயும் தெளிவாயும் இருப்பவன் குளிர்ந்த இயல்புடையவனாய்த் தன் பெருமையால் பொறுமையைக் கைவிடாமல் இருக்கிறான்.

பொறுமையாய் இருப்பது சுலபமன்று. சோதனைமேல் சோதனை வரும். பொறுமையாளன் பல இன்னல்களைச் சந்திக்க நேரும். அப்போது அவன் பண்ணவேண்டியது என்ன? பொறுமைக்கும் எல்லை உண்டு என்று சாக்குச் சொல்லி சீறிப்பாய்வது சரியா, எவ்வளவு துன்பம் நேர்பட்டாலும் எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு தண்மைப்பண்பு குறையாமல் தொடர்ந்து பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமா, என்றால் இரண்டாவது வழி தான் சிறந்தது. தனக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையில் மட்டும், தனக்கு உடனடி நன்மை கிடைக்கும்போது மட்டும், பொறுமையைக் கடைப்பிடித்துவிட்டு, பொறுமையால் கஷ்டம் வரும்போது பொறுமையை விட்டுவிடுவது அழகன்று. பொறுமைக்குப் பெருமையே, அது சகிப்புத்தன்மையோடு கூடியிருக்கும்போது தான். சமுத்திரத்தைப் பாருங்கள். தேவாசுரர்கள் அதைக் கடைந்தார்கள். ராமன் “கலக்கி அணை கட்டி”னான். பரசுராமர் கோடரியினால் பீடித்தார். வராஹர் உதறித்தள்ளினார். அகத்தியர் அருந்தி வற்றச்செய்தார். என்னென்னவோ கொடுமைகள். ஆனால் தெளிவும் காம்பீர்யமும் (ஆழமும்) நிறைந்த கடல் தண்ணியதாகவே இருக்கிறது. எப்போதுமே சூழ்மையை விடுவதில்லை. சூழ்மை என்பதற்கு பூமி என்றும் பொறுமை என்றும் இரண்டு பொருள்கள். கடல் பூமியை விடுவதில்லை. இத்தகைய சமுத்திரம் போன்ற பெரியோர்கள், கட்டிப்போட்டு உதைத்தாலும், பொறுமையை விட மாட்டார்கள். கடுகடுப்பு இல்லாமல் குளிர்ந்தே இருப்பார். கலக்கமடையாமல் தெளிந்தே இருப்பார். அதிர்ந்து போகாமல் கம்பீரமாயே இருப்பார். கோபப்படாமல் பொறுமையுடன் இருப்பார். இன்னல்களுக்கிடையேயும் இன்னும் அதிகப் பொறுமை பூணுவார். அப்போது அவர்களது பொறுமைப்பண்பு மேலும் பளிச்சிடும். அரைக்கினும் சந்தனம் தன் மணம் மாறாது; உருக்கினும் தங்கம் மிளிர்வதில் குறையாது; அது போலவே பொறுமையாளரும் துன்புறுத்தினும் தம் பண்பினில் மாறமாட்டார்கள். இன்னும் கேட்கப்போனால், அப்போது தான் பொறுமையின் மிளிர்ச்சி அதிகமாகும். சூழ்மை என்பதில் மட்டுமின்றி, பந்தனம் (அணை கட்டுவது, சிறையில் அடைப்பது), ப்ரதிமா (பெரும்பரப்பு கொண்டமை, கௌரவம்), காம்பீர்யம் (ஆழம், சபலப்படாமை), முதலிய பல பதங்களில் இரட்டைப் பொருள்களால் (ஒரு பொருள் சமுத்திரத்துக்குப் பொருந்துமாறும், இன்னொன்று நல்லவனுக்குப் பொருந்துமாறும் அமைத்து) சுவாரசியம் மிகும்படி சொன்ன நீதி இது.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப் பார்ப்போம்.

- இயலாமையினால் துறவேலேல்.
- இடமாறலினால் பணி மாறேல்.
- இடைவெளியின்றித் திருமண் இடேல்.
- இடர்கள் வரினும் பொறுமை விடேல்.

205.இன்னொரு தடவை சரணடையேல்.

ஒருதடவை சரணாகதி பண்ணின பிறகு மறுபடி அதே பலன் கோரிச் சரணடையக்கூடாது.

प्रायः प्रपदने पुम्सां पौनःपुन्यं निवारयन् ।

हस्तः श्रीरङ्गभर्तुर्मा अव्यादभयमुद्रितः ॥

---ந்யாஸதிலகம்.

ந்யாஸதிலகத்தின் இரண்டாம் சுலோகத்தில் ஒரு உத்ப்ரேக்ஷைக்குள் அடங்கியதாக இந்த அறிவுரை உள்ளது. கிரந்தத்தின் முதன்முதல் அறிவுரை ஆனதாலும், இதைப் பகவானே நமக்குச் சொல்வது போல் உத்ப்ரேக்ஷிப்பதாலும் இது முக்கியமாகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருக்கையில் அபயமுத்திரை இருக்கிறது. சரணாகதர்களே! நீங்கள் ஒருதடவை ப்ரபத்தி செய்ததே போதும். இன்னொரு தடவை அதைச் செய்யக்கூடாது. என்று தடுப்பது போல் இருக்கிறது அந்த அபயமுத்திரை. அத்தகைய கை என்னைக் காக்கட்டும்.

ஒரு உத்ப்ரேக்ஷை தான். அபயஹஸ்தத்தைப் பார்த்தால் நிறுத்து, போதும், என்று சைகை காண்பிப்பது போல் இருக்கிறதே. என்னவாயிருக்கும்? எந்த முக்கிய சாஸ்த்ரார்த்தத்தை நமக்கு உணர்த்துவதற்காக இந்த முத்திரை? ஒரு தடவைக்கு மேல் சரணாகதி பண்ணலாகாது என்பதைக் காட்டத்தான் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. இதே அறிவுரை இன்னும் சில இடங்களிலும் இருக்கிறது. உதாரணத்துக்கு ஒன்று:

सकृत् - மற்ற உபாயத்திலே ஆவ்ருத்தி சாஸ்த்ரார்த்தமானாற்போலே காணும் ப்ரபத்தியில்

அநாவ்ருத்தி சாஸ்த்ரார்த்தமாய் இருக்கும்படி --- அபயப்ரதாந ஸாரம். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்று தொடங்குகிற ச்லோகத்தின் உரையாக உள்ள பகுதியில் முதலாவது பங்க்தியே இது தான். சரணாகதி ஒப்பற்ற உபாயம். மற்ற உபாயங்களும் நேரடியாயும் இடையீட்டுடனும் உள்ளன. பக்தியோகம், நாமகீர்த்தனம் முதலியன. இவற்றை ஒரு தடவை பண்ணினால் போதாது. திரும்பத் திரும்பப் பண்ணவேண்டும் என்கிறது சாஸ்த்ரம். ஆனால் அதற்கு மாறாக சரணாகதி என்பதை ஒரே ஒரு முறை தான் பண்ணவேண்டும். திரும்பவும் பண்ணலாகாது என்கிறது சாஸ்த்ரம். இதை ஸக்ருத் என்ற பதத்தால் சொல்கிறார் ராமர். வேறொரு பலனுக்காக வேண்டுமானால் மறுபடி சரணடையலாம். ஆனால் ஒரே பலனுக்கு மறுபடி புகலடைவது கூடாது.

206.இறுமாந்தவரை அனுசரியேல்.

திமிர் பிடித்த கர்விஷ்டர்களை அனுசரிக்க வேண்டிய தேவையில்லை.

अपि मुहुरपराधैः अप्रकम्प्यानुकम्पे
वहति महति योगक्षेमबृन्दं मुकुन्दे ।
मदकलुषमनीषा वज्रलेपावलेपान्
अनुगुणयितुमीहे न प्रभूनप्रभूतान् ॥

--- ந்யாஸதிலகம்.

ந்யாஸதிலகத்தின் இறுதியில் சில சுலோகங்களில் இந்த அறிவுரையைப் பலபடியாகச் சொல்கிறார்:

நமக்குப் பகவான் துணை இருக்கிறார். நாம் அடிக்கடி அபராதப்பட்டாலும் அவர் குறையாத கருணை கொண்டவர். நம்முடைய யோகக்ஷேமத்தை வகிப்பவர். பெரியவர். முகுந்தர். அவர் இருக்கும்போது நாம் எதற்காக அற்பர்களான பிரபுக்களிடம் வேண்டாவெறுப்பாக அனுசரித்துப் போகவேண்டும்? அவர்கள் மதத்தால் மயங்கின மதி கொண்டவர்கள். வஜ்ரலேபம் போல் விடாமல் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் செருக்கு கொண்டவர்கள். அவர்களுக்கு அனுகுணமாக நடந்து கொள்ளும் விருப்பம் எனக்கில்லை.

நமக்கென்ன தலையெழுத்து? ஆணவக்காரனை அனுசரித்தே ஆகவேண்டுமா என்ன? திமிர் பிடித்தவனுக்கு வால் பிடிக்க வேண்டுமா என்ன? செருக்கு மிக்கவனைச் சேர்ந்து வாழவேண்டுமா என்ன? வேண்டாமே. பகவானை நம்பினால் அவர் நம்மைக் காப்பார்.

207.இறை மேல் சுமை போட்டு இனி உழையேல்.

ஆத்மாவைக் காக்கும் பொறுப்பை இறைவன் மேல் போட்டபின் அதற்காகப் பிரயாசை வேண்டாம்.

त्वं मे गोपायिता स्याः त्वयि निहितभरोऽस्मि एवमित्यर्पितात्मा
यस्मै स न्यस्तभारः सकृदथ तु सदा न प्रयस्येत्तदर्थम् ॥
न्यस्तभरस्य कर्तव्यान्तरनैरपेक्ष्यमेव विवक्षितम् ।

--- ந்யாஸவிம்பரதியும் அதன் வியாக்கியானமும்.

ஒரு தடவை அடைக்கலம் புக்கவன் அதே பலனுக்காக மறுபடி சரணடையக்கூடாது. சரி, வேறேதாவது முயற்சிகள் மேற்கொள்ளலாமோ என்றால் அதுவும் கூடாது என்கிறார்:

நீ என் ரக்ஷகனாகு. உன்னிடத்தில் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டேன். என்றிப்படி ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணியவன் எதற்காக ஒருமுறை பரந்யாஸம் பண்ணினானோ அந்தப்பலனுக்காகப் பிறகு எப்போதும் பிரயாசப்படக்கூடாது. பரந்யாஸம் பண்ணினவனுக்கு வேறு கடமை ஏதுமில்லை என்பது தான் சொல்லவந்த கருத்து.

சரணாகதிக்குப் பின்னரும் ஆத்மக்ஷேமத்துக்காகச் சிரமப்பட வேண்டாம். பகவத்ப்ரீதிக்காகவும் பாகவத கைங்கரியத்துக்காகவும் லோகக்ஷேமத்துக்காகவும் உழைக்கலாம்; ஆத்மரக்ஷைக்கு இனி பரிசீரம் தேவையில்லை. “யந்மரணம் ததவப்ருத:” என்று உபநிஷத்து ஓதுவதால் வாழ்நாள் முழுவதும் கர்த்தவ்யம் உண்டோ என்று நினைக்கவேண்டாம்.

208.இனிப்போய் ஒருவன் கீழ்ப் பணியேல்.

சரணாகதிக்குப் பிறகு இதரன் கீழ்ப்பணிவது பகவானுக்கே இழுக்கு செய்வதாகும்.

அந்யாபிகமனம் ஆகாது என்னுமிடத்தை “இனிப்போய் ஒருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கைநின் சாயை அழிவு கண்டாய்” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

---ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸாத்யோபாய ஸோதநாதிகாரம்.

ஐந்து தோஷங்கள் புகாமையை விளக்குகையில் முதல் தோஷமாக அந்யாபிகமனம் என்பதைச் சொல்கிறார்.

அன்னியரை, பகவத்பாகவத வ்யதிரித்தரை, அணுகிப் பணி செய்யலாகாது என்பதைப் பெரியாழ்வார் சொல்கிறார்: இனிமேல் போய் இன்னொருவனுக்குப் பணிவிடை செய்து இன்னொருவனின் கடைவாசலில் நிற்பது இறைவனின் புகழுக்குக் களங்கம் விளைவிப்பதாகும்.

இறைவனுக்கு ஆத்மாவை அர்ப்பித்த பின் இஷ்டப்படி திரிய முடியாது. என்னென்ன பண்ணினால் பகவானுக்கு அபசாரமாகாமல் இருக்கும்? எதெது உலகத்தார் நினைப்பில் பகவானைப் பெருமைப் படுத்தும்? என்றெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துப் பண்ணுவது தகும். நாம் பாகவதரல்லாதாரிடம் கைகட்டிப் பணிவிடை செய்வது பகவானின் பெருமைக்குச் சேராது.

இதுவரை செய்யக்கூடாததாகச் சொன்ன கடந்த நாலு உபதேசங்களின் ஸாரம் வருமாறு:

- இன்னொரு தடவை சரண் அடையேல்.
- இறுமாந்தவரை அனுசரியேல்.
- இறை மேல் சுமை போட்டு இனி உழையேல்.
- இனிப்போய் ஒருவன் கீழ்ப்பணியேல்.

209.இன்னொரு தேவதை அருச்சிக்கேல்.

தேவதாந்தரத்துக்கு அருச்சனை பண்ணாதே.

அந்யஜனம் ஆகாதென்னுமிடத்தை” உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்” என்றும், “தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே” என்றும், “இன்றோளிருக்க மணை நீராட்டி” என்றும், “மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும் தொண்டாடும் தாயிருக்க மணை வெந்நீர் ஆட்டுதிரோமாட்டாத தகவற்றீரே” என்றுமித்யாதிகளிலே அருளிச்செய்தார்கள்
---ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ஐந்து தோஷங்களில் ஒன்றாகச் சொன்னதிது:

அன்னியனை ஆராதிப்பது தகாது என்னும் விஷயத்தை எம்பெருமானைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை நினைத்துத் தொழ மாட்டாள் என்றும், தேவனான எம்பெருமானுக்கல்லால் வேறெவனுக்காவது பூவிடுவதும் பூசிப்பதும் தகுமோ? தகாது என்றும் திருவாய்மொழியிலும், பெற்ற தாய் இருக்கும்போது அவளை விட்டு மரப்பாச்சிக்கு நீராட்டல் பண்ணி என்று திருவாசிரியத்திலும், வேறொரு புதுத்தெய்வத்தைக் கொண்டாடும் தொண்டர்களே! பெற்றெடுத்த தாயாரை விட்டுவிட்டு மரப்பாச்சிக்கு வெந்நீர்க் குளியல் செய்விப்பீரோ? என்று பெரிய திருமொழியிலும், ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தார்கள்.

நாராயணனைத் தவிர்த்த இதர தெய்வத்துக்குப் பூவிடுவது, பூசிப்பது, அபிஷேகம் பண்ணுவது, தொழுவது, எதுவும் தகாது.

210.இன்னொரு தேவதை கீர்த்திக்கேல்.

தேவதாந்தரத்தைக் கீர்த்திக்காதே.

அந்யகீர்த்தனம் ஆகாது என்னுமிடத்தை ”வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது” “சொன்னால் விரோதம்”இத்யாதிகளிலே அருளிச்செய்தார்கள்.
---ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ஐந்து தோஷங்களில் இதுவுமொன்று.

பகவத்பாகவதர்களைத் தவிர அன்னியனை வாழ்த்துவது கூடாது என்னும் அறிவுரையை வாய் அவனையல்லது வேறொருவனை வாழ்த்தாது என்று பொய்கையாழ்வாரும் சொன்னால் பகை ஏற்பட்டாலும் சொல்கிறேன் என் கவியைப் பகவானுக்கன்றி வேறு யாருக்கும் கொடுக்கமாட்டேன் என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்கள்.

நம்மால் கீர்த்திப்பதற்குரியவன் நாராயணன் மட்டுமே. தேவதாந்தரங்களைக் கிர்த்திக்கலாகாது.

211.இன்னொரு தேவதை தியானிக்கேல்.

தேவதாந்தரத்தைத் தியானம் பண்ணாதே.

அந்யசிந்தனம் ஆகாதென்னுமிடத்தை” சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மைதேவபிரான் அறியும்” என்றும்” வரு தேவர் மற்றுளரென்று என் மனத்து இறையும் கருதேன்” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

---ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ஐந்து தோஷங்களில் அடுத்தது இது.

தேவதாந்தரத்தைத் தியானிக்கலாகாது என்னும் விஷயத்தை என்னுடைய சிந்தை வேறெந்த வஸ்துவின் மேலும் இல்லை என்பது தேவபிரானுக்குத் தெரியும் என்று நம்மாழ்வாரும், என் மனத்துள் வரக்கூடிய தேவர் கண்ணபுரத்தம்மான் ஒருவரே; வேறொரு தேவரும் உள்ளார் என்று சிறிதும் மனத்தில் எண்ணமாட்டேன். என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்கள்.

ஆழ்வார்களைப் பின்பற்றுபவர் தேவதாந்தரத்தைத் தியானிக்கலாகாது.

212.இறைநிலை உணர்வில் அடம்பிடிக்கேல்.

கடவுளைப் பற்றிய அறிவில் அடம் பிடிப்பது கூடாது.

“இறைநிலை உணர்வரிது” என்றுஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிலத்திலேஏதேனும் ஒரு வருதாநிர்ப்பந்தம் கூடாது.

--- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், தத்வத்ரய சிந்தநாதிகாரம்.

தத்வத்ரயத்தில் ஒன்றான ஈச்வரதத்வத்தை விளக்கும்போது பிராட்டியைப் பற்றிக்கூறுமிடத்தில் இந்த அறிவுரை இருக்கிறது.

மிகவும் பாடுபட்டு அறிய முயன்றாலும் ஈச்வரதத்வம் என்பது அறிவதற்கரிதானது என்று மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வாரே வாளாவிருக்கும் ஒரு விஷயத்திலே நம்முடைய ஒரு கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக நாம் வீண்பிடிவாதம் பிடிக்கக்கூடாது.

நமக்குத் தெரியாததும் இருக்கும் என்றும் ஒப்புக்கொண்டு சில விஷயங்களில் நிர்ணயம் பண்ணாமலே விட்டுவிடலாம். தெரியாததில் ஒரு பகூத்தை மட்டும் ஸ்தாபிப்பதில் நோக்குடன் இது தான் சரி என்று வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வம்பு பண்ணக்கூடாது. எதிலுமே அடம் பிடிக்கக்கூடாது என்று பொதுவான அறிவுரை இருக்கட்டும்; கடவுள் என்னும் கடினமான தத்துவத்தை முழுதும் அறியமுடியாதாகையால் இவ்விடத்தில் அடம் பிடிக்காமலிருப்பது மேலும்

முக்கியமாகும். சிலர் பிராட்டி ஈசுவரத்தவத்தில் சேராதவள் என்று அடம் பிடிக்கிறார்கள். சிலர் பிராட்டி ஈசுவரி ஆனாலும் அவளுக்கு விபுத்வம் கிடையாது என்று அடம் பிடிக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி விஷயங்களில் ப்ரமாணங்கள் சொல்வதை மட்டும் ஏற்று அத்துடன் வாதத்தை நிறுத்திக்கொள்வது தகும். அதற்கெதிராக முரண்டு பிடிக்கக்கூடாது.

கடந்த நாலு உபதேசங்களின் சுருக்கம் வருமாறு:

- இன்னொரு தேவதை அருச்சிக்கேல்.
- இன்னொரு தேவதை கீர்த்திக்கேல்.
- இன்னொரு தேவதை தியானிக்கேல்.
- இறை நிலை உணர்வில் அடம் பிடிக்கேல்.

213.இன்னொரு பலனுக் கியங்காதே.

வேற்றுப்பலன்களை நாடி எந்தச் செயலும் பண்ணவேண்டாம்.

அந்யார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஆகாதென்னும் இடத்தையும் கூறற சோறிலை வேண்டுவதில்லைஎன்று அருளிச்செய்தார்.

---ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

தவிர்க்க வேண்டிய ஐந்து தோஷங்களில் அந்யார்த்தப்ரவ்ருத்தி என்பதும் ஒன்று; இதுவும் ஆழ்வார் பாசுரத்தின் வாயிலாக அறியலாம் என்கிறார்.

இன்னொன்றுக்காகச் செயல்படக்கூடாது என்பதைப் பெரியாழ்வார் உடுக்கும் உடையையும் உண்ணும் உணவையும் யாசிப்பது கிடையாது என்று அருளிச்செய்தார்.

அந்ய-அர்த்த-ப்ரவ்ருத்தி என்பதன் தமிழாக்கம் இன்னொரு பலனுக்கு இயங்குவது என்பது. அது கூடாதென்கிறார். அந்த இன்னொரு பலன் நமது அத்தியாவசியத் தேவைகளில் ஒன்றானாலும் கூட, அதைப் பரமப் பிரயோஜனமாகக் கொண்டு செயல்படவேண்டாம். உணவும் உடையும் வேண்டியதில்லை என்னவில்லை. வேண்டுவதில்லை என்கிறார். அவை தேவை தான் எனிலும் யாசித்துப் பெறும் அளவுக்கு முக்கியத் தேவை இல்லை. பகவான் நம்மைக் குடிமை கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் முக்கிய வேண்டுகோள். “குடிமை கொள்வதற்கு ஐயுறவேண்டா கூறற சோறிலை வேண்டுவதில்லை” என்பது பாசுரம். உணவிலும் உடையிலும் நாட்டம் இல்லாதது பகவத் தாஸ்யத்துக்கு வலுவூட்டும் என்கிறார்.

214.இழிந்ததில் புழுபோல் மயங்காதே.

இழிவுக்குரிய அசுத்தத்தில் ஆனந்தமாக மயங்கிக் கிடக்கும் புழு போல சிற்றின்பத்தில் மயங்காதே.

அவர்கள் கொடுத்த ஜுகுப்ஸாவஹ சூத்ரபுருஷார்த்தங்களிலே கிருமிகளைப் போலே க்ருதார்த்தராக மயக்கியும்

--- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்.

இவ்வதிகாரத்தில் சொன்ன ஐந்து அர்த்தங்களிலே கடைசியானது ப்ராப்திவிரோதி என்பது. இது எப்படி பகவத்ப்ராப்திக்கு விலக்காயிருக்கும் என்பதை விளக்க, பன்னிரண்டு வகைகளில் அது தடங்கல் பண்ணுவதைக் காட்டுகிறார். அவற்றுள் ஒன்பதாவது வகை இப்போது எடுத்த மேற்கோளில் உள்ளது. இதன் பொருள் வருமாறு:

புருஷார்த்தங்கள் பலவகை. பகவத் அனுபவம் என்கிற மோக்ஷம் பரம புருஷார்த்தம். புலன்களால் வரும் மகிழ்ச்சி சிற்றின்பம் என்பது. இதை சூத்ர புருஷார்த்தம் என்னலாம். அமேத்யத்தில் இருக்கும் புழு அதையே பேரின்பமாக நினைத்து மருளலாம். அது போலத்தான் சிற்றின்பங்களில் மயங்கும் மனிதரும். தங்களுக்குக் கிடைக்கும் அற்ப இன்பத்தையே பெரிதாக எண்ணிப் பாழாய்ப்போவர். இப்படி அவர்களுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்துவதும் ப்ராப்திவிரோதியின் செயல்பாடுகளில் ஒன்றாம்.

புழு ஏன் அசுத்தத்தையே விரும்பி நுகர்கிறது? அதற்குத் தெரியாது, அவ்வின்பம் அற்பமானது, அநித்தியமானது, அருவருப்புக்குரியது, துன்பத்தில் முடிவது, என்பதெல்லாம். சிறிது நேரத்துக்குச் சிறிது இன்பம் கிடைப்பது மட்டும் தான் தெரியும். ஆனால் மனிதர்களாகிய நாம் அக்கிருமியின் செயலைக் கண்டு அருவருப்படைகிறோம். ஆனால் தீர்க்கமாக யோசித்துப் பார்த்தால் இன்னொன்று புரியும். மனிதர்கள் பெறும் புலனின்பங்களும் இதே மாதிரி அற்பமாயும், அநித்தியமாயும், அருவருப்பாயும், அபாயகரமாயும் இருப்பவையே. நாம் தூற்றும் புழுவுக்கும் நாம் போற்றும் மனிதருக்கும் இவ்வகையில் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. கிருமி சாக்கடையின்பத்தில் மயங்குவது போலத்தான் நமது ஐஹிக சுகானுபவமும். இதில் தாரதம்யம் இருப்பதாக நாம் நினைத்தாலும், இதே திருஷ்டாந்தத்தால் இதை விடப் பரமமானதொரு புருஷார்த்தம் இருக்கக் கூடும் என்பதை உணரலாம். இந்த உணர்த்தியைத் தடுப்பது எது என்றால் அர்த்த பஞ்சகத்தில் ஐந்தாவதான ப்ராப்திவிரோதி. இதுவே “மருளொன்றிய வினை வல் விலங்கு” என்றும், “தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினை” என்றும், “தத்வ்யாகாதம்” என்றும் பலவிடங்களில் பலபடியாகப் பேசப்பட்ட ஒன்று. இதை அறியும் நாம் இழிந்ததில் புழு போல் மயங்கக்கூடாது. ப்ராப்திவிரோதியைத் தகர்த்தெறிய வேண்டும்.

215.இதமாய்ப் பேசு தயங்காதே.

பிடிக்காததைப் பேசும்போது கூட இதமாகவும் தயங்காமலும் பேசு.

पटु गभीरं उदारं अनाकुलम्

हितं अविस्तरं अर्थ्यं अविप्लवम्॥

--- யாதவாய்யதயம்.

மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் கம்ஸனுக்குப் பிடிக்காத செய்தியைக் கூறியது தேவகியின் பெண்குழந்தை. என்னைக்கொன்று பயன் என்ன? உன்னைக் கொல்பவன் நந்தன் வீட்டில் இருக்கிறான் என்று அப்ரியமான செய்தியைச் சொல்லிற்று. ஆனால் அந்தப் பேச்சிலும் நிறைய நற்பண்புகள் இருந்தன. இதைச் சொல்லும் வியாஜத்தில் நமக்கு அறிவுரை உள்ளது. நம் பேச்சு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பது பற்றி.

பேச்சு படுவானது; (செவ்வையானது.) கம்பீரமானது; (மந்தமானதன்று.)
 உதாரமானது; (பெருந்தன்மை மிக்கது.) அநாகுலமானது; (கலக்கமற்றது.)
 ஹிதமானது; (நன்மை பயப்பது.) அவிஸ்தரமானது; (சுருக்கமானது.)
 அர்த்யமானது; (பொருட்செறிவு மிக்கது.) அவிப்லவமானது. (பொய் கலவாதது).

நமது பேச்சு எட்டு நற்பண்புகள் கொண்டிருக்க வேண்டும்; சொல்லவரும் செய்தி பிரியமானதா உகந்ததா என்பது முக்கியமன்று. செய்தி மனத்துக்குப் பிடித்ததாக இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் சொல்லும் விதம் நன்றாக இருக்கவேண்டும். 1.சரியாக, திருத்தமாக, பிழையின்றிப் பேசவேண்டும். 2.தேரியமாக, கம்பீரமாக, ஈனஸ்வரமின்றி, தயக்கமில்லாமல், தழுதழுக்காமல், கணீரென்று பேசவேண்டும். 3.உதாரமாக, பரந்த மனப்பான்மையுடன், அற்பத்தனமில்லாமல், பெருந்தன்மையுடன் பேசவேண்டும். 4.அநாகுலமாக, ஸ்பஷ்டமாக, திக்குத் திணறல் இல்லாமல், தட்டு தடங்கல் இல்லாமல், பேசவேண்டும். 5.ஹிதமாக, நலம் பயப்பதாக, நல்விளைவுள்ளதாக, ஸ்ரேயஸ்கரமாக, பேசவேண்டும். 6.அவிஸ்தரமாக, ரத்தினச் சுருக்கமாக, அனாவசிய விரிவுகள் இல்லாமல், சங்கிரகமாகப் பேசவேண்டும். 7.அர்த்யமாக, அர்த்தபுஷ்டி கொண்டதாக, பொருள் பொதிந்ததாக, வெற்றுவர்ணஜாலமாய் இராமல், பேசவேண்டும். 8.அவிப்லவமாக, உண்மையாக, பொய் புரட்டு இல்லாமல், யதார்த்தமாகப் பேசவேண்டும். பேச்சுக்கலை எளிதன்று. ஆயினும் நாம் ஒவ்வொருவரும் அதில் சிறிதேனும் பயிற்சி பெறவேண்டும்.

216.இடையூறில்லை சுணங்காதே.

தடங்கல்களுக்குப் பயந்து பரமைகாந்திப் பணிகளை ஒதுக்காதே.

उक्तं च परमैकान्तिनां परिचरणप्रकारमनुक्रम्यतस्य निर्विघ्नत्वं श्रीपौष्करे

”प्रवृत्तिकालादारभ्य आत्मलाभावसानिकम् ।

यत्रावकाशो विघ्नानां विद्यते न कदाचन ॥” ...

“विघ्नायुतेन गोविन्दे नृणां भक्तिर्निवार्यते”

इत्यादिकं परमभक्त्यवस्थातः प्राचीनावस्थाविषयं नेतव्यम् ॥

--- கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷா.

கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின் கடைசி ச்லோக வ்யாக்கியானத்தில் அருளிய அறிவுரை இது. அதனால் முக்கியமானது.

பரமைகாந்திகளின் கைங்கரியம் எத்தகையது என்பதைக் கூறுமிடத்தில் ஸ்ரீபௌஷ்கர ஸம்ஹிதையில் அதற்குத் தடங்கலின்மை சொல்லப்பட்டது.

“தொடங்கிய நாள் முதலாக ஆத்மவைப்பெறும் நாள் வரையில் எதில் எப்போதுமே விக் கினங்களுக்கு இடமேயில்லையோ” என்று. ...இன்னொரு ப்ரமாணவசனத்தில் இதற்கு மாறாக “பத்தாயிரம் இடையூறுகளால் கோவிந்தபக்தி தடுக்கப்படும்” என்றது பரமபக்திநிலைக்கு முந்திய நிலை பற்றியதாக அறியவேண்டும்.

இடையூறுகளே கிடையாது பரமைகாந்தியின் பகவத்கைங்கரியத்துக்கு. ஆரம்பநாள் முதல் பேறுபெறும் நாள் வரையில் ஒரு தடங்கலும் வராது. ஒரு பொழுதும் கிடையாது என்பதை ந கதாசந என்பதாலும், ஒரு சிறிதும் கிடையாது என்பதை அவகாபோ ந என்பதாலும் சொல்கிறது இந்த ஸம்ஹிதை. அப்படியானால் இது இன்னொரு பிரமாணவாக்கியத்துடன் முரண்படுகிறது. ஏற்கெனவே நூற்றுப் பத்தாவது அறிவுரையில் ஏராளமான இடைஞ்சல்கள் வரும் என்றல்லவா உள்ளது? கோவிந்தனிடம் பக்தி பண்ணுவதற்குத் தடங்கல்கள் பத்தாயிரம் ஏற்படும்; எச்சரிக்கையாக இருங்கள் என்றது அந்த அறிவுரை. எப்போதுமே தடங்கலுக்கு இடமேயில்லை என்கிறது இந்த ஸம்ஹிதை. இவ்விரண்டில் எது சரி? என்று ஆட்சேபம் எழுகிறது. அதைப் பரிகரிப்பதற்காக இவ்வாறு விளக்குகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்: ஆம், பக்திக்கு ஏராளமான தடங்கல்கள் ஆரம்பநிலையில் வரத்தான் வரும்; விழிப்புடன் இருந்து சமாளிக்கவேண்டும். பக்தி முற்றிய நிலையில் பரமபக்தியாகப் பரிணமிக்கும். இந்தப் பரமபக்தியின் ஆரம்பம் முதலாக இறுதி வரையில் ஒரு இடையூறும் ஏற்படாது. இதைத்தான் பரமைகாந்தியான பிறகு ஒருசிறிதும் ஒருபொழுதும் அந்தராயமில்லை என்கிறது ஸம்ஹிதை. முரணில்லை. தடங்கல் இல்லாதிருப்பதால் சுணங்காமல் பரிசாயைகளைப் பண்ணலாம். உபத்திரவங்கள் எல்லாம் பூர்வாவஸ்தையில் மட்டுமே என்பதை உணர்ந்து பரமைகாந்தியாகுங்கள். நம்மால் இடையூறுகளைச் சமாளிக்க முடியாது என்று பயந்து கோட்டை விட்டு விடவேண்டாம். இடையூறே இல்லாத நிலைக்குச் சென்றுவிடலாம். தைரியமாகப் பரமைகாந்தியாகுங்கள்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளில் பண்ணக்கூடாதவையாகச் சொன்னவை எவையென்றால்:

- இன்னொரு பலனுக்கு இயங்காதே.
- இழிந்ததில் புழுபோல் மயங்காதே.
- இதமாய்ப்பேசு தயங்காதே.
- இடையூறில்லை சுணங்காதே.

217. இளநீர் காய்ச்சிக் குடிக்காதே.

தேங்காயின் இளநீரை நெருப்பில் காய்ச்சியபின் குடிக்கக்கூடாது; காய்ச்சாமல் குடிக்கலாம்.

தெங்கின் உளதாய்த் தீயில் காய்ந்த நீரும் - - -
தரையில் விழா மழை நீரும் தவிரு நீரே.

- - - ஆஹார நியமம்

நீர்வகைகளில் எதெதைப் பருகலாகாது என்பதை ஒரு முழுப் பாசுரம் இட்டு விளக்குகிறார். அதில் மூன்றாவதும் எட்டாவதுமான வரிகள் மேலே தரப்பட்டவை.

இளநீர் என்பது தேங்காயுள் உள்ள ஜலம். அது பருகக் கூடியதே. ஆனாலும் அதைக் காய்ச்சியபின் பருகலாகாது. மழைநீர் தரையில் விழுவதற்கு முன் அதைக் குடிக்கக்கூடாது.

ஏரி குளங்களில் தேங்கியபின் குடிக்கலாம். இளநீரைத் தீயில் காய்ச்சினால் அது கள்ளுக்குச் சமம். அதன் பிறகு அதைக் குடிக்கக்கூடாது. தவிருநீர் என்பதற்கு இரண்டு விதமாக அர்த்தம் சொல்லலாம். தவிர்க்கவேண்டிய ஜலம் என்று ஒரு அர்த்தம். நீங்கள் தவிருங்கள் என்று இன்னொரு அர்த்தம். தீயிற்காய்ந்த இளநீர் தவிரும் நீரே. இன்னும் சொல்லப்போனால், இளநீரை வேறு பாத்திரத்தில் கொட்டாமல் தேங்காய்க்குள் இருக்கும்படியே பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்து, வேறு கலனில் கொட்டியவுடனே தாமதிக்காமல் பருகுவது நல்லது. ஒரே வஸ்துவுக்கு வெவ்வேறு நிலைகளில் வெவ்வேறு யோக்யதை பார்த்தீர்களா? காய்ச்சாத இளநீருக்குள்ள யோக்கியதை காய்ச்சிய இளநீருக்குப் போய்விடுகிறது. வானிலிருந்து விழும் மழைத்துளிக்கு இல்லாத யோக்கியதை ஏரிகுளங்களில் இருக்கும்போது வந்துவிடுகிறது.

218.இளம் பார்யையை த்யஜிக்காதே.

மனைவி இளவயதினளாய் இருக்கும்போது துறவேற்கக் கூடாது.

“ त्यजेच्च तरुणी भार्यां तं विद्यात् ब्रह्मघातुकम्”

इत्यादिषु उक्तानि अतिघोराणि अनन्तानि मे पापानि सन्ति

---ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

ஆளவந்தார் அருளிய ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் பாபிஷ்ட என்ற பதத்துக்கு உரையிடுகையில் மிகக் கொடிய பாவங்கள் சிலவற்றைப் பிரமாணங்களுடன் காட்டுகிறார். அவற்றுள் ஒன்றாகச் சொல்வதிது.

”யௌவனத்தில் இருக்கும் மனைவியை விட்டுவிடக்கூடாது. அவ்வாறு விடுபவன் பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான தோஷம் பண்ணுபவன் என்றறிக” இய்யாதியான ப்ரமாண வசனங்களில் சொன்ன அதிகோரமான அளவற்ற பாவங்கள் என்னிடம் உள்ளன.

நம்மை நம்பி வந்தவளை அம்போ என்று நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டு ஸந்யாஸம் ஸ்வீகரிப்பது நல்லதா? குடும்பத்துக்குத் தேவையான பாதுகாப்புகளைப் பண்ணியபிறகே துறவேற்கலாம். “அபி அகார்யஸாதம் க்ருத்வா” என்று மனு குடும்பபோஷணத்தைப் பெரியதொரு கடமையாக

விதித்திருக்கிறார். அக்கடமையை நிறைவேற்றாமல் நழுவுவது பாவம். குறிப்பாக, மனைவி இளவயதினளாய் இருக்கும்போது அவளைத் தவிக்கவிட்டுத் துறவு பூண்பதோ, அவளை ரக்ஷிக்காமல் திக்குத் தெரியாத காட்டில் விடுவதோ, பெரும் குற்றம். பிரம்மஹத்திக்குப் பயப்படுவது போல அக்குற்றத்துக்கு அஞ்சவேண்டும். பருவப்பெண்ணான புத்தினியைப் பரிதவிக்க விட்டால் பாவம் அதிகம். வயது முதியாதவளை விட்டுவிட்டால், விபரீதங்களுக்கு வழிவகுத்ததாகும். தருணியைத் தனியே விட்டால் தாறுமாறாகும். கைப் பிடித்தவளைக் கைவிட்டால் கயமையாய் முடியும். அதற்கு முன் அவளுடைய ஜீவனோபாயத்துக்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளைப் பண்ணவேண்டும்; அதுவும் அவளுக்கு யௌவனம் தாண்டியபிறகே பண்ணலாம். மனைவி இல்லாத நிலையிலோ, மனைவியைப் புத்திரன் ரக்ஷிக்கக்கூடிய காலம் வரை காத்திருந்த பிறகோ, துறவறம் ஏற்பது பாதகமில்லை. இல்லறத்திலேயே பார்யாபரித்யாகம், விவாகரத்து, பண்ண சாஸ்திரத்தில் வழியில்லை. (மிகக் கொடியவளாக இருந்தால், பகையுணர்வு விஞ்சியிருந்தால், வன்மக்காரியாய் இருந்தால், மனைவியை த்யஜிக்கலாம், தள்ளி வைக்கலாம் என்று தர்ம சாஸ்திரம் சொல்வது அபூர்வமாக மிகச்சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே பண்ணக்கூடியது.)

219.இடரில் சிறிதும் சளைக்காதே.

துன்பம் வந்தபோது மனம் தளராமல் எதிர்கொள்ளவேண்டும்.

अनीकिनीं आश्रितदीर्घ निद्राम्
बाणो निकृत्तामपि बाहुपङ्कितम्
अजातसेदो बुबुधे न नूनम्
विपदिभरश्रान्त धियो हि वीराः॥

---யாதவாப்யதயம், இருபதாம் ஸர்க்கம்.

பாணாஸுரவதக்கதையில் அர்த்தாந்தரந்யாஸமாக (வேற்றுப் பொருள் வைப்பணியாக)ச் சொல்லும் அறிவுரை இது.

தன் ஸைந்யம் மீளாவுறக்கம் அடைந்து விட்டபோதிலும் தன் ஆயிரம் கைகளும் அறுக்கப்பட்டு விட்ட போதிலும் பாணன் வருந்தவுமில்லை, பொருட்படுத்தவும் இல்லை. விபத்துகளிலும் மனம் சளைக்காதவர்கள் அன்றோ வீரர்கள்?

விபத்துகளில் விழுந்து விடக்கூடாது. இன்னல்களில் இடிந்துவிடக்கூடாது. துன்பங்களில் துவண்டுவிடக் கூடாது. சங்கடங்களில் சரிந்து விடக்கூடாது. நஷ்டத்தில் நலிந்துவிடக்கூடாது. தோல்வியில் தொய்ந்துவிடக்கூடாது. மனத்திட்பம் வேண்டும். தைரியம் இழக்கக்கூடாது. உற்சாகம் கொள்ளவேண்டும். எதிர்நீச்சல் போட்டு முன்னேற வேண்டும். இது தான் வீரர்க்கழகு.

220.இன்னலும் இதமே விலக்காதே.

துன்பங்களாலும் நமக்கு நன்மை ஏற்படுவதால், அவற்றை விலக்கப் பெருமுயற்சிகள் பண்ணவேண்டாம்.

நன்றே வருவதெல்லாம். - - - ப்ரதிகூலங்கள் வருமவை

“ हरिर्दुःखानि भक्तेभ्यो हितबुद्ध्या करोति हि।

शस्त्र क्षाराग्नि कर्माणि स्वपुत्राय यथा पिता”

“यस्यानुग्रहमिच्छामि तस्य वित्तं हराम्यहम्”

இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்த துஷ்க்ருதத்தில் சிகை தீருகிறபடியாலும்

- - - கைங்கர்ய மனோரதத்துக்குப் பங்கம் வராமையாலும்

யாவத் ஸரீரபாதம் நமக்கு வருமவையெல்லாம் ப்ரிய ஹித விபேஷங்கள்

என்று ப்ரீதர் ஆகிறபடி.

---ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.

“நன்றே வருவதெல்லாம் நமக்குப் பரமொன்றிலதே” என்ற தன் பாசுரத்துக்குத் தானே உரையிடுகிறார்.

நமக்கு வரும் கஷ்டங்களாலும் நன்மைகள் உண்டு. ஹிதம் பண்ணும் நோக்கத்துடன் தான் பகவான் நமக்குத் துக்கங்களைப் பண்ணுகிறார். ஆயுதங்களையும் நெருப்புத் தொழில்களையும் தந்தை தனயனுக்குத் தருவது போலவிது. பணத்தைப் பறிப்பதன் மூலம் அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறேன் என்று அவரே சொன்னதுமுண்டு. கஷ்டங்களைத் துய்ப்பதால் ப்ராரப்த பாபங்கள் கழிகின்றன என்பது முதல் நன்மை. பகவத்கைங்கர்யத்தில் மேலும் ருசி பிறக்கிறது என்பது இரண்டாவது நன்மை. ஆகையால் நமக்கு வருமவை இன்பமாயினும் துன்பமாயினும் ஏதோ ஒரு விதத்தால் நன்மை பயப்பதால் நாம் நன்றே வருவதெல்லாம் என்று மகிழ்ந்திருப்போம்.

இன்பங்களாலும் நன்மை; துன்பங்களாலும் நன்மை; வெவ்வேறு வகைகளில். துன்பத்தால் முதல் நன்மை என்னவெனில், நம் பாபம் கழிந்துவிடுவது என்பதாம். பாவத்தின் பலனை அனுபவித்த பிறகு நமது புண்ணியபாவக் கணக்குப் புத்தகத்தில் பாவம் குறையும் அல்லவா? இது தவிர இன்னொரு நன்மை என்னவென்றால், துன்பம் வரும் நாட்களில், நாம் பகவானைச் சிந்திக்கிறோம், பணிவிடைகள் பண்ணுகிறோம். இவற்றாலெல்லாம் மேலும் பெருத்த நன்மைகள் நமக்கு விளைய விருக்கின்றன. இந்தத் துன்பநிலை ஏற்படாவிட்டால் நாம் மகிழ்ச்சியாகச் சிற்றின்பங்களில் பொழுதை வீணடிக்கக் கூடும். தேவையான வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. துன்பத்தால் விரக்தியும் அதனடியாகக் கைங்கர்யருசியும் ஏற்படுவதும் ஒரு நன்மை. ஆகையால் நன்றே வருவதெல்லாம் என்கிற மனப்பக்குவத்தை நாம் ஏற்படுத்திக் கொள்வோமாக.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப் பார்ப்போம்.

- இளநீர் காய்ச்சிக் குடிக்காதே.
- இளம் பார்யையை த்யஜிக்காதே.
- இடர்வரில் சிறிதும் சளைக்காதே.
- இன்னலும் இதமே விலக்காதே.

221.இதரார் வீட்டில் இருக்காதே.

விஷ்ணுபக்தர் இல்லாதார் வீட்டில் இருக்கும் நிலை நமக்கு ஏற்படவேண்டாம்.

इतरावसथेषु -- अभागवत निवासेषु चतुर्मुखात्मनाऽपि

जन्म माभूत्, किं पुनर्मनुष्याद्यात्मनेति तात्पर्यम्।

एतेन भागवतानां अभागवत संसर्गः परिहार्य इत्युक्तं भवति।

तथा च बहूचा आमनन्ति-

नेदंवित् अनेवंविदा समुद्दिशेत् न सह भुञ्जीत न वसथं आविश्यत् इति

--- ஸ்தோத்ரரத்ந பாஷ்யம்.

இதராவஸதேஷு மா ஸ்ம பூத் என்கிற பகுதிக்கு உரையிடுகையில் ஒரு படி மேலே போய் ஸ்வாமி தேசிகன் கூறும் அறிவுரை இது:

இதரர்கள் வீட்டில் நான்முகனாகவும் எனக்குப் பிறவி வேண்டாம் என்கிறாரே ஆளவந்தார், இங்கு இதரர் என்பதற்குப் பாகவதர் அல்லாதார் என்று அர்த்தம். இதரர்கள் வீட்டில் மனிதராகவோ வேறு ஜந்துவாகவோ பிறவி வேண்டாம். இதை வலியுறுத்த “நான்முகனாகவும் அபாகவதர் வீட்டில் பிறவி வேண்டாம்” என்கிறார். சொல்லவந்தது என்னவென்றால், பாகவதர்களான நமக்கு அபாகவதர்களுடன் தொடர்பே கூடாது என்பதாம். இது புது வ்யவஸ்தை அன்று. ஏற்கெனவே பல ப்ரமாணவசனங்கள் இதைச் சொன்னதுண்டு. “இதை அறிந்த பிரம்மவித் இதை அறியாத பாமரர்களோடு ஒருநோக்கடையக்கூடாது. உடன் உண்ணலாகாது; வீட்டில் நுழையலாகாது” என்று.

இது ஸாத்தியமா என்று நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் விஷ்ணுபக்தர் அல்லாதாருடன் உண்பதோ உறைவதோ இல்லை என்ற நியமத்தைப் பல தலைமுறைகளாக நம் முன்னோர் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள். எந்த ஸம்பந்தமும் வேண்டாம். அவர்களது உலகம் வேறு; நம் உலகம் வேறு. குறிப்பாக, அவர்களுடன் ஒரே வீட்டில் தங்குவது வேண்டவே வேண்டாம். இதரர் வீட்டில் பிறவி வேண்டாம் என்று மூலத்தில் உள்ளது. உரையிலோ, அபாகவதர் வீட்டில்

நுழைவது கூடத் தப்பு என்று ப்ரமாண வசனங்களுடன் வலியுறுத்துகிறார் ஸ்வாமி தேசிகள். நுழைந்தால் என்ன ஆகும்? அதனால் நேரக்கூடிய தீங்குகளை வேறு சில ப்ரமாண வசனங்களைக்கொண்டு இதற்கடுத்த வரிகளில் கூறவிருக்கிறார். நமது பக்தி குறையும்; ஆசாரம் அழியும்; தூய்மை கெடும்; நரகம் வரும்; என்றெல்லாம் அடுக்கப்போகிறார். இதரர்கள் வீட்டில் இருப்பதைத் தவிர்ப்போம்.

222.இல்லார் பிழைப்பைப் பறிக்காதே.

சாப்பாட்டுக்கில்லாத ஏழைகளின் பிழைப்புக்கு நாம் குந்தகமாகக்கூடாது.

मुक्ताहार निषेविता अपि न तद्बुत्त्यै दिशन्ति अन्तरम्

--- काठिन्यवन्तः खलाः॥

--- ஸுபாஷிதநீவி.

கலபத்தியின் கடைசி ச்லோகமானதாலும், சிலேடையணியையும் சிருங்கார ரஸத்தையும் நீதிபோதனைக்குள் புகுத்தியிருப்பதாலும், இந்த ச்லோகம் ஸ்வாரஸ்யமாய் அமைகிறது; இந்த நீதி முக்கியமாகிறது.

சாப்பாட்டுக்குக் கூட இல்லாத பரம தரித்திரர்கள் நம்மை அண்டி வந்தால் அவர்கள் பிழைப்புக்கு ஏதேனும் வழி செய்வதை விட்டு அதற்கு மாறாக பிழைப்புக்கு இடமே இல்லாதபடி குந்தகங்களையும் பண்ணும் கொடியவர்கள் கலர்கள். என்பது முதல் அர்த்தம்.

முத்த-ஆஹார என்று பிரிக்காமல் முத்தா-ஹார என்று பிரிப்பதாலும், வ்ருத்தி என்பதற்குப் பிழைப்பு என்று அர்த்தம் சொல்லாமல் இருப்பு என்று அர்த்தம் கொள்வதாலும், வேறொரு அர்த்தமும் கிடைக்கிறது. இந்த இரண்டாவது அர்த்தத்தில் நீதி எதுவும் கிடையாது. ஆயினும் முதல் அர்த்தத்தை உறுதிப்படுவதாக அமைகிறது, இரண்டாவது அர்த்தமும் உண்மையாய் இருப்பதென்பது. இதிலுள்ள ச்ருங்கார ரஸத்தைப் பிறகு பார்ப்போம். மறுபடி நீதிக்கு வருவோம்.

முத்த-ஆஹார என்ற பதத்தால் சொல்வது என்னவென்றால், வறியவர்களுக்கு, தரித்திரர்களுக்கு, சாப்பாட்டுக்குக்கூட நாதியில்லாதவர்களுக்கு, உதவவேண்டும் என்பதாம். (தனிகனுக்கும் பலிஷ்டனுக்கும் உபகாரம் பண்ணாவிட்டால் பாதகமில்லை; அவர்கள் வேறு விதமாகப் பிழைத்துக் கொள்ளுவார்கள்; வயிற்றுக் கஞ்சிக்குக் கூட வக்கில்லாதவர்களை நாம் தவிக்க விடலாமோ?) நிஷேவிதா என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், நம்மை நம்பி வந்தபோது, அண்டின போது, நம்மிடம் இரந்தபோது, அந்த வறியவர்களின் எதிர்பார்ப்பில் மண்ணைப் போட்டு ஏமாற்றும் தரக்கூடாது என்பதாம். (வெளியூரில் இருப்பவரையோ, வேறெவரையோ நாடியவரையோ நாம் உபேக்ஷித்தாலும் பரவாயில்லை, நம்மிடம் வந்து நிற்பவனை உதாஸீனப்படுத்தலாமோ?) வ்ருத்த்யை என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், ஜீவனத்துக்கு, பிழைப்புக்கு, உயிர் வாழ்வதற்கு, உதவி பண்ணுவது அவசியம் என்பதாம்.

(உயர்வுக்கும் வெற்றிக்கும் நற்கதிக்கும் உதவுவது கிடக்கட்டும்; வயிற்றுப் பாட்டுக்கு உதவுவதல்லவோ முக்கியம்?) அந்தரம் என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், பிழைப்புக்குக் கொஞ்சம் அவகாசத்தை, சிறிது வாய்ப்பை, ஓரளவு உபகாரத்தைப் பண்ணியே தீரவேண்டும். (காலமெல்லாம் வைத்துக் காப்பதோ, ஏராளமாகப் பொருளுதவி பண்ணுவதோ, செய்யாவிட்டால் போகிறது. பிழைப்புக்குக் கிஞ்சித்காரமாகவாவது உதவி பண்ணவேண்டாமோ?) எவ்வளவு ஏழையானவன் வந்தாலும், அவன் எவ்வளவு மன்றாடிக் கெஞ்சினாலும், அவனுக்கு உதவாததோடு மட்டுமின்றி, ஈவிரக்கமே இல்லாமல் அவனது பிழைப்பில் மண்ணை அள்ளிப் போடும் கொடியவர்கள் போக்கிரிகள் என்கிறார்.

223.இறுக்கக் கட்டில் நெருக்காதே.

ஏதோ காரணத்துக்காக, உரியவர்களால் அடைத்துக் கட்டப்பட்டபோது, அடங்கியிரு. திமி றுவது, எகிறுவது, கூடக் கட்டுண்டவர்களை நெருக்குவது, இதெல்லாம் பண்ணாதே.

बन्धे गाढ विमर्दनेऽपि न जहृत्यन्योन्य सम्पीडनम्

- - - काठिन्यवन्तः खलाः

---ஸுபாஷிதநீவி.

போன அறிவுரையும் இந்த அறிவுரையும் ஒரே ச்லோகத்தில் அடுத்தடுத்த பாதங்களாக உள்ளன.

நெருக்கக் கட்டி நசுக்கினால் கூட, கொடிய போக்கிரிகள் (அதே போல நெருக்கக்கட்டி நசுக்கப்படும்) பிறரை நெருக்குவதை விடுவதேயில்லை. ஏற்கெனவே புரிந்த பெருங்குற்றத்துக்குத் தண்டனையாகச் சிறையில் அடைக்கப் பட்டவன், மனம் திருந்தி நல்லவனாவதற்கு வாய்ப்பு பெறுகிறான். ஆனால் அதற்கெதிராக, அந்தச் சிறைச் சாலையில் உள்ள சக கைதிகளுடன் சண்டைக்குப் போகிறான் கொடியவன். பிறரைத் துன்புறுத்தும் இயல்பை அவன் விடுவதில்லை.

தான் நெருக்கடியில் இருக்கும்போதும் விடுவதில்லை. அவ்வளவு கடின மனம் படைத்தவன் கலன். சிறையிலடைத்தால் சிறையிலிருந்து மீள்வதற்கான நன்னடத்தையில் கண்ணோட்டாமல், மேன்மேலும் சிறையிருப்பை நீட்டுவிக்கும் செயல்களையே பண்ணுவான் போக்கிரி. சில சண்டைக்காரர்களுக்கு, தான் சிக்கிக்கொண்ட பொழுதாவது புத்தி வரும். போக்கிரிகளுக்கு அப்போதும் சபாவம் மாறுவதில்லை. ஒருவகையில் பார்த்தால் வேதாந்திகளின் நோக்குப்படி நாமெல்லாம் ஸம்ஸாரம் என்னும் சிறையில் கட்டுண்டிருக்கிறோம். இதிலிருந்து மீள்வதற்கான நற்பணிகளை நாம் செய்வதில்லை. மாறாக இதே சிறையில் நம்முடன் கட்டுண்டு கிடக்கும் பிற ஸம்ஸாரிகளோடு வம்பு பண்ணிக்கொண்டு காலம் கழிக்கிறோம். இந்தச்சிறையில் நெடுங்காலம் இருக்கவேண்டிய நிலையை உருவாக்கிக் கொள்கிறோம். சில சமயங்களில் சிறைக்கு வெளியே போவது குறித்து நினைப்பது கூட இல்லை. பழகிப்போன சிறைக்குள்ளேயே சின்னச்சின்ன சலுகைகளைப் பெற முயன்று, அதிலேயே மகிழ்ந்து நாட்களைக் கழிக்கிறோம். அது மட்டுமின்றி, ஒருவருக்கொருவர் துன்புறுத்திக் கொள்கிறோம்.

நம்மைக் கட்டிப்போட்ட அரசனை நினைத்துப் பார்ப்பது கூட இல்லை. எப்படி நடந்து கொண்டால் அந்த அரசன் நம்மை விடுவிப்பான் என்பதைச் சிலர் சொல்லிக்கொடுத்தாலும், நாம் கேட்பதில்லை. அந்தோ பரிதாபம்! பந்தே காடவிமர்தநே என்றால் மிக அழுத்தமாகக் கட்டி நசுக்கும்போது என்று அர்த்தம். இதன் தாத்தர்யம் என்னவென்றால், ஏதோ தெரியாத்தனமாகத் தப்பு செய்தவர்கள், தண்டனை உக்கிரமாகும்போது, அதற்குப் பயந்தாவது இனிமேல் தப்புத் தண்டாவுக்குப் போகாமல் நிம்மதியாக வாழலாம் என்று நினைப்பார்கள். ஆனால் இந்தக் கொடும் போக்கிரி அதற்கெல்லாம் மசியாமல் ஹிம்ஸைகளையே தொடர்ந்து பண்ணுகிறான் என்பதாம். அந்நியோந்ய என்ற பதத்தின் தாத்தர்யம் என்னவென்றால், தன்னைக் கட்டிப்போட்டவனோடு விவாதம் பண்ணிக் கட்டவிழ்க்கப் பெறுவது ப்ராப்தமாயிருக்க, அதை விட்டு, தன்னைப்போலவே கட்டுண்டு உழல்பவர்களுடன் மல்லுக்கு நிற்பது என்ன நியாயம்? என்பதாம். ஸம்பீடநம் என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், எந்தத் தகாச்செயலால் கைதியானானோ, அதே தகாச்செயலைச் சிறைக்குள்ளேயும் பண்ணலாமோ? என்பதாம். ந ஜஹதி என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், சூழ்நிலையை மாற்றியமைத்துக் கொடுத்தாலும், துஷ்டன் தன் இயல்பை மாற்றிக்கொள்வதேயில்லையே என்பதாம்; என்ன பண்ணினாலும் திருந்தவே மாட்டாத கடினப் பிரகிருதியாய் இருக்கிறானே என்பதாம். தீவிரமான தண்டனை கிடைத்தாலும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல், சிக்கியவர்களையெல்லாம் ஹிம்ஸிக்கிற கொடியவர்கள் கலர்களுக்குள் குரூரர்களாக இருப்பதால் கலபத்ததியின் கடைசி ச்லோகத்தில் அவர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

224.இயல்புக் கொவ்வா திருக்காதே.

எதிராளியின் சுபாவத்துக்கேற்ற சுபாவத்தைக் கொள்ளு. நல்லவனுக்கு நல்லவனாயும் கெட்டவனுக்குக் கெட்டவனாயும் இரு.

उष्णे शीतलतां भजन्ति शिशिरे प्राप्ते भजन्त्युष्णताम्

कामान्तःपुर चेटिका कुचतटी काठिन्यवन्तः खलाः ॥

--- ஸுபாஷிதநீவி.

கடந்த இரண்டு அறிவுரைகளும் உள்ள ச்லோகத்திலேயே மூன்றாம் பாதத்தில் இந்த அறிவுரை இருக்கிறது.

எதிராளி சூடுகாட்டும்போது இவர்கள் தணிவார்கள். எதிராளி தணியும்போது இவர்கள் சூடு பிடிப்பார்கள். அழகிகளின் முலைகள் போலக் கடினத்தன்மை கொண்டவர்கள் போக்கிரிகள்.

கெஞ்சினால் விஞ்சுவதும் விஞ்சினால் கெஞ்சுவதும் இந்தத் துஷ்டர்களுக்குக் கைவந்த கலை. தம்மின் வலியார் முன் வாலைக் குழைப்பதும் தம்மின் மெலியார் முன் வாலாட்டுவதும் இவர்களுடைய வழக்கம். நாம் மிருதுவாக இருந்தால் அவர்கள் ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமாகக் குதிப்பார்கள். நாம் அதட்டுப் போட்டால் அவர்கள் அடங்கி விடுவார்கள். இந்தத் துஷ்டர்கள் போல் நாம் இருக்கக் கூடாது. இதற்கு மாறாக, நல்லவர்களுக்கு நல்லவராகவும், பொல்லாதவர்களுக்குப் பொல்லாதவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். மென்மை

கொண்டோரிடம் மென்மை கொள்வோம். வன்மை தவிர்க்க முடியாத இடத்தில் அதற்கும் தயாராய் இருப்போம். மெலியாரிடம் வன்மையும் வன்மமும் காட்டவேண்டாம். வலியாரிடம் அதீதமான மென்மையும் பணிவும் வேண்டாம். இயல்புக்கு ஒவ்வாமல் இருக்க வேண்டாம்.

கடந்த மூன்று அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், இல்லார் பிழைப்பைக் கெடுப்பவர்கள் போக்கிரிகள். இறுக்கக் கட்டிலும் நெருக்குபவர்கள் போக்கிரிகள். இயல்புக்கொவ்வாது இருப்பவர்கள் போக்கிரிகள். கடினத்தன்மை மிக்கவர்கள் போக்கிரிகள். இந்த நாலையும் ஒருசேர நினைவில் கொள்ள ஒரு வழி இதே நாலு கெடுதிகள் கொண்ட ஒன்றை உவமானமாகக் கொள்வதாகும். அழகிகளின் மாட்பகங்கள் இந்த நாலு தீய பண்புகளும் கொண்டுள்ளன. எப்படியென்றால் விவரிப்போம். வறியவரை, தீனியில்லாமல் திரிபவரை, முக்த-ஆஹாரர் என்ற பதத்தால் ஏற்கெனவே சொன்னோம். முக்தாஹாரர்கள் தம்மிடத்துக்கு வந்தபோது அவர்களின் வருத்திக்கே (பிழைப்புக்கே) இடம் கொடுக்காத போக்கிரிகள் போல், முக்தாஹாரங்கள் (முத்துமாலைகள்) தம்மிடத்துக்கு (மாட்பகத்துக்கு) வந்தபோது அவற்றின் இருப்புக்கே இடைவெளி தராமல் இருப்பவை மாட்பகங்கள். இரண்டாவதாக, இறுக்கக் கட்டிப்போட்டாலும் ஒருவரையொருவர் ஹிம்ஸிப்பவர்கள் போக்கிரிகள். அதே போல கச்சையால் இறுக்கக்கட்டிப் போட்டாலும், ஒன்றுக்கொன்று உராய்ந்தும் நெருக்கியும் இருக்கும்படி திட்பம் மிக்கவை அழகியின் மாட்பகங்கள். மூன்றாவதாக, சூடுகண்ட இடத்தில் தணிந்தும், தண்மை கொண்ட இடத்தில் சூடுகொண்டும் இருப்பர் போக்கிரிகள். இதுபோலவே அழகியர் மாட்பகங்களும், கோடையில் குளிர்ந்தும், குளிர்காலத்தில் வெம்மையுடனும் இருக்கும் இயல்புடையவை. இந்த மூன்று பண்புகளும், கடினத்தன்மையும், குமரிகளது மாட்பகங்களில் போலே, போக்கிரிகளுக்குப் அமைபவை. இப்படிப்பட்ட போக்கிரிகளாக நாம் ஆகவேண்டாம்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

- இதரர் வீட்டில் இருக்காதே.
- இல்லார் பிழைப்பைப் பறிக்காதே.
- இறுக்கக் கட்டில் நெருக்காதே.
- இயல்புக்கொவ்வாது இருக்காதே.

225.இன்னொன்று இன்னொன்று இரக்காதே.

மேன்மேலும் அற்பப்பலன்களைப் பகவானிடம் யாசிக்காதே.

नाथे नस्तृणं अन्यदन्यदपि वा तन्नाभि नाळीकिनी
नाळीक स्पृहणीय सौरभ मुचा वाचा न याचामहे

--- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரத்தின் கடைசி ச்லோகமாயிருப்பதாலும், ஒருவகையில் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் நட்டநடு ச்லோகம் என்னத்தக்க படியாலும், சொல்லவந்த விஷயத்தை

ப்ராஸத்துடனும் ஓஜஸ்ஸுடனும் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருப்பதாலும், இந்த அறிவுரை நம் ஸம்பிரதாயத்தில் பிரஸித்தமாக இருக்கிறது.

நம் நாதனான பகவானிடம் புல்லையோ வேறொரு புல்லியதையோ வேறொன்றையோ நான் என் வாயால் கேட்கமாட்டேன். அவருடைய நாபிகமலத்து வாசனை போன்ற மணம் கமழும் வாக்கினால் அற்பப்பலன்களைக் கேட்க மாட்டேன்.

நாதே ந: என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், யாரிடம் எதைக்கேட்பது என்று தெரிய வேண்டாமோ? ஸகலலோகாதிபதியான புருஷோத்தமனிடம் சென்று புல்லையும் புழுதியையும் யாசிக்கலாமோ? கொடுப்பவனுடைய தரத்துக்கேற்ப யாசிக்க வேண்டாமோ? குபேரனிடம் காலணாப்பிச்சை கேட்கலாமோ? மஹேந்த்ரனிடம் மயிர் போல மதிப்பற்ற ஒன்றைக் கேட்கலாமோ? புருஷோத்தமனிடம் புல் போலப் புல்லியதொன்றை இரக்கலாமோ? நாங்கள் அப்படிப் பண்ண மாட்டோம். என்பதாம். த்ருணம் என்ற பதத்தின் தாத்தர்யம் என்னவென்றால், நம்மில் பலருக்கு முக்கியமாகத் தோன்றுகிற இம்மைப் பயன்களெல்லாம், செல்வம், மக்கட்பேறு, ஆரோக்கியம், முதலிய எல்லாமே, புல் போலப் புன்மையானது தான். மோக்ஷாநந்தமும் ஒழிவில் காலமெல்லாம் பண்ணும் வழுவிலா அடிமை என்னும் கைங்கர்யமூழியும், பகவத்ப்ரீதியும், ஆகிய பெரும்பலன்களுடன் ஒப்பிடும்போது, இதெல்லாமே புல் தானே என்பதாம். அந்யத் அந்யத் அபி வா என்பதற்கு, இந்திரலோகமானும் அச்சுவை, ப்ராஜாபத்யப்ரப்ருதி விபவம், கைவல்யாநந்தம், இவையெல்லாம் கூட வேண்டாம் என்பதாக ஸாராஸ்வாதிநீகாரர் பொருளுரைப்பார். மேன்மேலும் இன்னொன்றும் இன்னொன்றுமாக எதையுமே யாசிக்க வேண்டாம். வாசா என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், வாயைத் திறந்து கேட்பதற்குத் தகாதவை அந்தப் பலன்கள் என்பதாம். பகவானின் அருளால் ஆநுஷங்கிகமாகக் கிடைக்கவிருப்பவற்றை வாய் திறந்து கேட்கவும் வேண்டுமோ? என்பதுவுமாம். ஸௌரபமுசா என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், இந்தவென் வாக்கு மிக உயர்ந்தது; கேசவனைக் கீர்த்திப்பதாலும், ஸ்தோத்ர பாராயணாதிகளாலும் மணம் கமழ்வது; இத்தகைய உயர்ந்த வாக்குக்குக் களங்கம் ஏற்படும் வகையில் நான் அற்பத்தனமான வேண்டுகோள்களை மொழியமாட்டேன் என்பதாம். பரந்யாஸம் பண்ணின பிறகு எல்லாம் இறைவனின் பொறுப்பாக ஆக்கிய பிறகு, எனக்கு இது வேண்டும், அது வேண்டும், என்றெல்லாம் கேட்கலாமோ? கூடாது. பகவத் ஸந்நிதிக்குப் போவதே பிரார்த்தனைகள் பண்ணுவதற்குத்தான் என்ற பாமரர்கள் கட்சிக்கும் நமக்கும் வெகு தூரம்.

226.இறுமாந்தவர் கீழ் இளிக்காதே.

அகங்காரிகளிடம் சென்று பல்லிளிக்க வேண்டாம்.

--- न तु पुनः कुर्यां कदर्याश्रयाम् ।

मीलच्चक्षुषि वेल्लितभ्रुणि मुहुर्दत्तावमानाक्षरे

भीमे कस्यचिदाद्यकस्य वदने भिक्षाविलक्षां दृशम् ॥

--- ந்யாஸதிலகம்.

பகவத்கைங்கர்யத்தை மனமுவந்து பண்ணுவோம்; வேறு கர்விஷ்டனிடம் கூனிக் குறுகி நிற்பானேன் என்கிறார். ஸ்தோத்திரத்தின் இறுதிக்கருகில் உள்ள நீதி இது.

நம்மைப் பார்த்தாலும் பார்க்காதது போல இறுமாப்புடன் ஒருவன் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறான். நம்மை நோக்கிப் புருவத்தை நெறித்து, இவன் தன் கர்வத்தைப் பிரகடனப்படுத்துகிறான். நம்மைத் துச்சமாகக் கருதி வார்த்தைகளால் அவமானப் படுத்துகிறான். பயங்கரப் பேர்வழியாய் இருக்கிறான். பணம் படைத்த பதர் இவன். இவன் மூஞ்சியில் விழிக்க மாட்டேன். இவனிடம் அவலக்ஷணமான யாசகப் பார்வையால் பார்க்க மாட்டேன்.

எனக்கென்ன தலையெழுத்து, மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டும் என்று? அவன் மூஞ்சியிலேயே முழிக்க மாட்டேன். அவனுக்கு இவ்வளவு இறுமாப்பு இருந்தால் எனக்கும் கொஞ்சம் சுய மரியாதை இருக்கக்கூடாதா? இந்தப் பிச்சைத் தொழிலை இவ்வளவு இறுமாந்தவன் கீழ் இனித்திளித்துப் பண்ணுவதற்கு நான் இசையவில்லை. பகவத் பாகவத கைங்கரியம் மட்டும் தான் பண்ணுவேன். பணம் படைத்த மாத்திரத்தால் பண்பிழந்து என்னை மட்டும் தட்டுபவனிடம் நான் ஏன் பல்லிளிக்க வேண்டும்? தரித்திரனுக்கும் தன்மானம் இருக்காதா?

227.இன்னொரு தேவதை யஜிக்காதே.

தேவதாந்தரத்தை அர்ச்சிக்கவோ தியானிக்கவோ கூடாதது போல் யஜிக்கவும் கூடாது.

अतियजेत निजां यदि देवताम्

उभयतश्च्यवते जुषतेऽप्यघम् ।

--- யாதவாப்யதயம்.

யாகயஜ்ஞங்களில் வேறு தேவதைகளை உத்தேசித்த ஹோமங்கள் இருப்பதால் இதரதேவதைகளை யஜிக்கலாம் என்று சிலரும், யாகமே பரமைகாந்திக்கு வேண்டாம் என்று இன்னும் சிலரும், அற்பப் பலன்களில் ஆசை போகாதவரையில், அற்பத் தேவர்களை ஆராதிக்கலாம் என்று இன்னும் சிலரும் மருள்வதால் இந்த உபதேசம். விஹிதமான யாகங்களைப் பகவதாராதனரூபமாகவே பண்ண வேண்டும்.

கோவர்த்தநகிரிபூஜையே பண்ணுங்கள்; இந்தரபூஜை வேண்டாம் என்று கிருஷ்ணர் ஆயர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் ப்ரகரணத்தில் இந்த ச்லோகம் உள்ளது.

எவனொருவன் தன் தேவதையை மீறி வேறொரு தேவதையை யஜிக்கிறானோ அவன் இரண்டு தேவதைகளாலும் கைவிடப்பட்டு நழுவுகிறான். மேலும் பாவத்தையும் அடைகிறான்.

தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் உள்ள நீதி இது. அதே பதங்களைப் பெரும்பாலுமாக இட்டு நமக்கு வேதவாக்கியத்தை நினைவூட்டுகிறார். இந்திரனை நம்பிக் கோவர்த்தனத்தை மறப்பது,

அரசனை நம்பிப் புருஷனை விட்டவர் கதையாகும். பொதுவாகவே, தன் சொந்தத் தேவதையை மீறி வேறொரு தேவதையைப் பூஜிப்பவர்கள் எல்லாருக்கும் இதே உவமையைச் சொல்லலாம். சொந்தத் தேவதை இவனைக் கைவிடுவதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், இவன் நம்மை உதறி வெளியில் சென்று விட்டபோது, நாம் இவனை உதறுவது யுத்தம் என்பதாம். புதுத் தேவதை கைவிடுவதற்குக் காரணம், இவன் வேறொரு தேவதையைச் சேர்ந்தவன்; இன்று நம்மை நாடிய மாத்திரத்தால் அனுக்கிரகிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்பதாம். இருவரிடமிருந்தும் நழுவின இவன் இதற்குமேலும் அஞ்சவேண்டியது ஏனென்றால், காரியம் கைகூடாததோடு, பாவமும் பற்றிக் கொள்வதாலாம். ஒருவரையுமே யஜிக்காதவனே இவனை விடத் தேவலை. தேவதாந்தரத்துக்குப் போவானேன், உள்ளதும் போச்சுடா நொள்ளைக் கண்ணா என்று தவிப்பானேன்?

228. இல்லாளுடனே புசிக்காதே.

மனைவியும் கணவனுமாகச் சேர்ந்து சாப்பிடக்கூடாது.

**கிளிமொழியாள் உணாநிற்கக் கணவன் ஊணும் -- --
ஒளியரங்கர் அடிபணிவார் உகவார் தாமே.**

--- ஆஹாரநியமம்.

திருமாலடியவர் விலக்கும் உணவைக் குறித்துப் பேசும் ஒரு பாசுரத்தில் ஐந்தாவதும் எட்டாவதுமான வரிகள் இவை.

மனைவி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் தறுவாயில் கணவனும் கூடவே சாப்பிடுவது என்பது பாகவதர்கள் உகக்காத செயலாகும்.

சாப்பிடுவது என்பது விஹிதகர்மம். அதற்கான நியமங்களுடன் தான் அதைப் பண்ணவேண்டும். தம்பதிகள் சேர்ந்தே சாப்பிடுவது கூடாது என்பதுமொரு சாஸ்த்ரவிதி.

இப்போது பார்த்த நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இன்னொன் றின்னொன் றிரக்காதே.
- இறுமாந்தவர் கீழ் இளிக்காதே.
- இன்னொரு தேவதை யஜிக்காதே.
- இல்லாளுடனே புசிக்காதே.

229. இருநா வினர் அருகேகாதே.

இரட்டை நாக்குக் காரர்கள் கிட்டத்தில் போகக்கூடாது.

निगिरन्तो जगत्प्राणान् उद्गिरन्तो मुखैर्विषम् ।

दूरतः परिहर्तव्या द्विजिह्वा जिम्हवृत्तयः ॥

--- **ஸுபாஷிதநீவீ.**

பாம்புகளுக்கும் துரோகமாகக் காட்டிக் கொடுப்பவர்களுக்கும் சிலேடையாகச் சொல்கிறார்:

இரட்டைநாவினர் என்று பாம்புகளுக்கும், காட்டிக்கொடுக்கும் துரோகிகளுக்கும் பெயர். பெயரில் மட்டுமன்றி இவ்விரு சாராருக்கும் இன்னும் நாலு ஒப்புமைகளும் உள்ளன. பாம்புகள் உலகத்தாரின் உயிரைக் குடிப்பது போல் இத்துரோகிகளும் உயிரை வாங்குகிறார்கள். பாம்புகள் போல் இவர்களும் வாயால் விஷத்தைக் கக்குகிறார்கள். பாம்புகள் கோணல்மாணலாகச் செல்வது போல் இவர்களும் கோணல் வழியில் போகிறார்கள். பாம்புகளைத் தூரத்தில் வைப்பது போல் இவர்களையும் தூரத்தில் வைக்க வேண்டும்.

த்விஜிஹ்வ என்கிற பதத்துக்கு, பாம்பு என்றும், ஸூசகன் (காட்டிக்கொடுப்பவன்) என்றும் இரண்டு அர்த்தங்கள் அமரகோசத்திலேயே சொன்னவை. பாம்புக்கு ஏன் அந்தப் பெயர் என்றால், அதன் நாக்கு நுனியில் பிளவுபட்டிருப்பதால், இரட்டை நாக்கு என்று சொல்லலாம். துரோகிக்கு ஏன் அந்தப்பெயர் என்றால், அவன் சொந்தக்கட்சியில் ஒரு பேச்சும், விரோதிகளின் கட்சியில் இன்னொரு பேச்சுமாகப் பேசுவான்; அடுத்துக் கெடுப்பவன்; தன்னை நம்பினவர்களை எதிரிகளிடம் காட்டிக் கொடுப்பதற்காக இரட்டைப் பேச்சு பேசுவான். அவனை இரட்டை நாக்கன் எனத்தரும். பெயரில் ஒற்றுமை; செயலில் ஒற்றுமை; நடையில் ஒற்றுமை; வாய் வெளிப்பாட்டில் ஒற்றுமை. இவ்விரு சாராருக்கும். பாம்புகள் பிராணனைக் குடிப்பதாகச் சொல்வது ஏனென்றால், அவை பிராணவாயுவை உணவாக உட்கொள்ளும் பழக்கம் இருப்பதாலாம். பாம்பு கடித்தால் உலகத்தார் இறப்பதாலும் இவ்வாறு சொல்லலாம். துரோகியானவன் பிராணனைக் குடிப்பது எப்படியென்றால், அவன் அடுத்தவர் உயிரை வாங்குவதாலாம். பாம்பு விஷத்தைக் கக்குவது போல் துரோகிகளும் விஷம் கக்குவதாகச் சொல்வது ஏனென்றால், இவர்கள் வாயிலிருந்து வெளிவரும் சொற்கள் கொடியவை; தீயவை; சாவு வரையிலான கெட்ட விளைவுகளைப் பண்ணுபவை; ஆகையால் விஷத்தை ஒத்தவை. இப்படியாக, வாயால் விஷத்தைக் கக்குதல் என்பது பாம்புகளுக்குப் போலவே காட்டிக்கொடுக்கும் துரோகிகளுக்கும் உண்டு. தமிழில் நடத்தல் என்பதற்கும் நடத்தை என்பதற்கும் அர்த்தங்கள் வெவ்வேறானாலும் சொற்கள் ஏறத்தாழ ஒன்றாகவே அமைந்துள்ளன. இது போலவே வடமொழியிலும் வருத்தி என்ற பதம் இவ்விரு பொருட்களையும் தரும். பாம்புக்குக் கதியில் கோணல் எப்படியென்றால், அது வளைந்து நெளிந்து ஊர்வதாலாம். துரோகிக்கு நடத்தை கோணல் எப்படியென்றால், ருஜுமார்க்கத்தை விட்டு, வக்கிரமான வழியில் போவதாலாம். கோணலாய்ப் போவது இருவருக்கும் பொதுவாயிற்று. இதிலெல்லாம் ஒற்றுமை இருந்தால், இன்னொன்றிலும் இருக்கத்தான் வேண்டும்; நாம் அவர்களை எப்படி நடத்துகிறோம் என்பதிலும். பாம்பைக்கண்டால் அஞ்சி ஒடுகிறோமே, அது போல இரட்டை நாக்குக்கார மனிதர்களையும் தூரத்தில் வைக்க வேண்டும். கிட்ட நெருங்கினால் ஆபத்து.

உலகத்தார் உயிர் குடிக்க

உக்ரவிஷம் உமிழ்கின்ற

உரகத்தை ஒத்தவர்கள்
உள்வெளி வேறுரைப்பவர்கள்.

“பாம்பணையார்க்கும் தம் பாம்பு போல் நாவும் இரண்டுள்” என்று ஆண்டாள் பழிப்பதையும் நினைவு கூரலாம். பகவத் ராமானுஜர் காலத்தில் நாலூரானின் துரோகத்தையும் நினைக்கலாம். “பாம்போடொரு கூரையில் பயின்றாற்போல” என்ற தேசிகஸூக்தியையும் நினைக்கலாம். இரட்டை நாக்குக் காரர்களைக் கிட்டத்தில் சேர்ப்பதே கூடாது. ஜாக்கிரதை.

230.இதரார் போக்கில் போகாதே.

மற்றவரைக் குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்றாதே.

पौरन्दरीं दिशं अनूरु निबद्धरागाम्
दृष्ट्वा तथा परिणमत्यपरा दिशाऽपि ।
स्त्रीणां गतानुगतिकप्रतिपत्ति भाजाम्
ख्यातं ततो भवति कामितकामिनीत्वम् ॥

-- யாதவாயுதயம்.

ஸூர்யோதய வர்ணனை என்கிற வியாஜத்தில் நமக்கொரு நல்ல நீதியையும் சொல்கிறார்.

அருணோதய காலம். அருணனிடம் ஆசை கொண்டாள் கிழக்குத் திசை என்கிறவள். ராகம் (ஆசை) வந்ததால் ராகம் (சிவப்பு நிறம்) கொண்டாள். இதைப் பார்த்தாள் மேற்குத் திசை என்கிற இன்னொரு பெண். அவளுக்கும் ராகம் (சிவப்பு நிறம், ஆசை) ஏற்பட்டது. பெண்கள் பிறர் போன போக்கில் சுயசிந்தனையைக் குறைத்துக்கொண்டு போகிறவர்கள். ஒருத்தி எவனை விரும்புகிறாளோ அவனையே இன்னொருத்தியும் காதலிப்பாள் என்று உலகப்பிரஸித்தி. அது இந்தத் திசைப் பெண்கள் விஷயத்திலும் சரியாயிற்று.

கதாநுகதிகோ லோக: என்றொரு பழமொழி. நாலு பேர் பண்ணினதைப் பார்த்து அதே போல நானூறு பேர் பண்ணுவார்கள். அப்படித்தான் பண்ணவேண்டுமா என்று சுயமாக யோசிப்பவர்கள் அபூர்வம். நாம் இப்படியிருக்கக் கூடாது. இதரர்கள் பண்ணுவதை நாமும் பண்ணவேண்டும் என்ற எண்ணம் கூடாது. கிழக்குத் திக்கில் அருணோதயம் ஏற்பட்டபோது அவள் (கிழக்கு என்பவள்) ராகமடைந்தது யுத்தம். இதைப்பார்த்து விவரம் தெரியாமல் மேற்குத்திசையும் ராகம் அடைவதில் என்ன பொருத்தம் இருக்கிறது? கிழக்கு விரும்பினவனையே மேற்கும் விரும்புகிறது போலும். காமிதகாமிநிகளாகப் பெண்கள் இருப்பது உலக இயல்பு. மஹாபாரதத்தில் ஒரு ச்லோகம். “ஸ்த்ரிய: காமிதகாமிந்யோ மூர்க்க: பூஜிதபூஜக:” என்று. யாரைக் கௌரவிக்கவேண்டும் என்று தனக்காய்த் தெரியாத மூர்க்கன் மற்றவர் யாரைக் கௌரவிக்கிறார்கள் என்று பார்த்து அதே வ்யக்தியைக் கௌரவிப்பானாம். அது காமிதகாமிநிகளான ஸ்த்ரீக்களின் இயல்பு போன்றதாம். அப்படி என்ன அசலார் மீது அபாரநம்பிக்கை? மூடா: பர்ப்ரத்யய நேயபுத்தய: என்று இதைத்தான் ஒரு மஹாகவியும்

சொன்னான். நாம் இப்படி ஆகவேண்டாம். சுயமாகச் சிந்திப்போம். இந்த நீதியை விளக்குவதற்கு அபரா என்ற சொல்லைத் தேர்ந்தெடுத்தது மிகப் பொருத்தம். இதற்கு மேற்குத் திசை என்றும், வேறொருத்தி என்றும் தாழ்ந்தவள் என்றும் மூன்று அர்த்தங்கள் அகராதிகளிலும் வழக்காறுகளிலும் பிரஸித்தம். இந்த மூன்றுமே இங்கு தேவை. மேற்குத்திசைப்பெண் ராகம் கொண்டாள். ஏற்கெனவே ராகம் கொண்ட கிழக்குத்திசைப்பெண் என்ற ஒருத்தியைப் பார்த்து இந்த இன்னொருத்தியும் ராகம் கொண்டாள். இப்படி யாரோ ஒருத்தியை நம்பி அனுஸரிப்பதை உயர்ந்தவர் செய்யமாட்டார். அவளுடைய ராகத்துக்கான காரணமான உதயம் அவளுக்கு மட்டும் (கிழக்கில் மட்டும்) ஏற்பட்டது; தனக்கு (மேற்கில் சூரியோதயம்) வாய்க்கவில்லை என்ற பாகுபாட்டைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவளைப்போலவே தானும் நடந்து கொள்வது அறியாமை. நாம் இப்படிக்காரணகாரியங்களை அலசாமல் நம் சமகாலத்தவர் செய்வதையெல்லாம் செய்யலாகாது. செய்தால் தாழ்ந்தவர் ஆவோம். இதை அபரா என்பதற்குள்ள மூன்று அர்த்தங்களுமாகச் சேர்த்து அறிவிக்கின்றன. அபரா என்ற பதத்தில் போலவே ராகம் என்ற பதத்திலும் சிலேடையை ஸ்வாரஸ்யமாகக் கையாண்டிருக்கிறார். சூரியோதயத்தில் முதலில் கிழக்கு சிவப்பதும், பிறகு மேற்கு சிவப்பதும் உண்மைக்காட்சி. முதலில் கிழக்கு காதல் கொண்டாள்; பிறகு மேற்கும் காதல் கொண்டாள்; என்று கவி சொல்வது ராகம் என்ற பதத்தின் சிலேடை நயத்தால். இதிலிருந்து நமக்கொரு நீதியை வரவழைத்துத் தந்தது அபரா என்ற பதத்துச் சிலேடை நயத்தால். நாம் செம்மறியாடுகள் போல இதரர் போக்கில் போகவேண்டாம்.

231.இந்திரிய வசனாய் ஆகாதே.

புலன்களுக்கு நீ வசப்படாமல் புலன்களை உன் வசத்தில் இருத்த வேண்டும்.

अथानिवृत्ते विषयरागे दुर्जयानि इन्द्रियाणीति उच्यते यतत इति श्लोकेन ।

विपश्चित्त्वं यतमानत्वे हेतुरिति द्योतनायोक्तम् विपश्चितो यतमानस्यापीति ।

--- தாத்பர்யசந்த்ரிகா.

பகவத்கீதையில் யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய என்ற ச்லோகத்தில் இந்திரியங்கள் வலியவை என்பதைக் கூறி, அடுத்த ச்லோகத்தில் அவற்றை வசப்படுத்துவதன் நற்பயனைக் கூறுகிறார் கண்ணன். அவ்விடத்திய தாத்பர்யத்தை விளக்கும் வரிகள் இவை:

விஷயங்களில் பற்று விடாதவரை புலன்களை வெல்வது கடினம். இதை யதத: என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தால் கூறுகிறார். அறிஞனாயிருப்பது முயற்சி பண்ணுவதற்குக் காரணம் என்பதைக் காட்டுவதற்காக “அறிவாளியாகி முயல்பவனுக்கும்” என்று பதங்களை இடுகிறார். புலன்களுக்கு அடங்காமை என்பது குறித்துக் கீதையில் இரண்டு அரிய கருத்துகள் இங்கே உள்ளன. ஒன்று, நிறைய பேர் அதற்கு முயல்வதே இல்லை; புலன்களுக்கு அடங்கிப்போகாமல் இருக்க முயற்சி பண்ணுவதில்லை. புலன்களுக்கு அடிமைப்படுவதையே விரும்புகிறார்கள். விபர்சித் மட்டுமே, அதாவது அறிஞன் மட்டுமே, புலன்களுக்கு அடிமைப்படாமல் இருக்கத் தேவையான யத்தினத்தைப் பண்ணுகிறான். அவனுடைய பாண்டித்யம், அறிவு, அவனை இந்திரியங்களைக்

கட்டுப்படுத்துவதில் முயல வைக்கிறது. இது முதல் கருத்து. அப்படி முயன்றாலும் அது எளிதில் சாத்தியமன்று என்பது இரண்டாவது கருத்து.

புலன்கள் மிக வலியவை; நம்மைத் தம் வழிக்குப் பலாத்காரமாக இழுத்து விடுபவை; நம் முயற்சியைக் குலைப்பவை. இருப்பினும் பெருமுயற்சியால் அவற்றை நம் வசத்தில் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது நீதி.

232.இதரன் புகழ்த்தீ வேகாதே.

பிறரது புகழைக்கண்டு பொறுக்காமல் வெந்துபோகக்கூடாது.

“ दह्यमानास्सुतीत्रेण नीचाः परयशोऽग्निना ।” - - -

इत्यादिषूक्तानि अतिघोराणि अनन्तानि मे पापानि सन्ति

--- ஸ்தோத்ரத்தந பாஷ்யம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தில் பாபிஷ்ட என்ற பதத்துக்கு உரையிடுகையில் வரிசையாக அடுக்கும் பாவங்களில் பிறர் புகழைச் சகியாமை என்பதும் ஒன்று:

“நீசர்கள் அயலாரது புகழ் என்னும் நெருப்பினால், மிகவும் கொடிய தீயினால், தகிக்கப் படுகிறார்கள்” இத்யாதி வசனங்களில் சொன்ன கோரமான ஏராளமான பாவங்கள் என்னிடம் உள்ளன.

நீசர்களுக்கு ஒரு இயல்பு, பிறர் புகழில் எரிவது என்பது. இன்னொருத்தனுக்கு நல்ல பெயர் கிடைத்து விட்டால், நீசர்களுக்குப் பற்றிக்கொண்டு வரும்; வயிறு எரியும்; தாங்கவே முடியாது; வெந்து போவார்கள். அவனுக்கு ஊறுகளை விளைவிப்பார்கள். ஆனால் உத்தமர்களோ, பிறர் புகழையும் அபிநந்திப்பார்கள்; ஆதரிப்பார்கள். மேலும் முன்னேற உதவுவார்கள். நாம் அயலானது புகழைக்கண்டு பொருமக்கூடாது. அவ்வளவு பொறாமை உடம்புக்கும் ஆகாது.

இப்போது பார்த்த நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இருநா வினாரூ கேகாதே.
- இதரர் போக்கில் போகாதே.
- இந்தரிய வசனாய் ஆகாதே.
- இதரன் புகழ்த்தீ வேகாதே.

233.இளம்பெண் தீட்டில் தீண்டாதே.

மாதவிலக்காய் இருப்பவளைத் தீண்டக்கூடாது.

आमृश्य रात्रिं अरुणोदयजातपुष्पाम्

प्राप्तानुताप इव सत्पथलङ्घनेन ।

ज्योत्स्नाम्शुकं द्विजपतिः परिधाय नूनम्

व्रीडानतो विशति वारिनिधिं विवर्णः ॥

--- யாதவாயுதயம்.

ஸுலியோதயத்துக்குச் சற்றே முற்பட்ட அருணோதயகாலத்தில் சந்திராஸ்தமனத்தை வருணிக்கும் வியாஜத்தில் நமக்கு ஒரு நல்லுரையை வழங்குகிறார்:

ராத்திரி என்பவள் ஒரு மங்கை. சந்திரன் என்பவன் த்விஜ ராஜன். அவன் இரவின் பதி. அந்தப் பெண்ணின் கணவன். ஆனால் அருணோதயகாலத்தில் என்னவாயிற்று? செம்மை தோன்றியது. அவள் புஷ்பவதியானாள் போலும். அப்பொழுதும் சந்திரன் அவள் மேல் பட்டுவிட்டான். ரஜஸ்வலைத் தீட்டு த்விஜனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. இதனால் விளைவுகள் எவையெனில் இதோ ஆறு விளைவுகள். முதலில் ஸத்பதத்தை (நல்லோர் வழியை, விண்மீன் வழியை)த் தாண்டும்படி யாயிற்று. இரண்டாவதாக அநுதாபம் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. மூன்றாவதாக வெட்கத்தால் குனிய வேண்டிய தாயிற்று. நாலாவதாக, வர்ணம் மாறியது. ஐந்தாவதாக ஸமுத்ரஸ்நானம் பண்ணவேண்டியதாயிற்று. ஆறாவதாக (நிலவென்கிற) உடுத்திய துணியுடனே நீரில் முழுக வேண்டியதாயிற்று.

இவை அனைத்தும் சந்திரன் அஸ்தமிக்கும்போது நடைபெறுகின்றன என்பது கண்கூடு. மாதவிடாய்க் காலத்தில் மங்கையரைத் தொடக்கூடாது என்கிற நியமம் பிராம்மணர் உள்ளிட்ட த்ரைவர்களுக்கு முக்கியம். தீண்டாமை என்பதே தப்பு என்பதும் அசுத்த ஈரத்தை உறிஞ்சும் சாதனங்கள் கிடைத்தபின் தீண்டாமையின் தீவிரத்தைக் குறைக்கலாம் என்பதும் நவீனர்களின் பிதற்றல். இதெல்லாம் பெரும்பான்மையினருக்கு ஏற்கக்கூடுமாயினும் த்விஜர்களுக்கு, இருபிறப்பாளர்களுக்கு, அதிலும் முக்கியமாகப் பிராம்மணர்களுக்கு இந்நியமங்களைத் தளர்த்தும் உரிமை கிடையாது. வேதத்திலேயே சொன்ன நீதி, மங்கையரை மாதத்தீட்டு நாட்களில் தீண்டக்கூடாது என்னும் இது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ தீண்டிவிட்டால் என்னவாகும் என்றால் ஆறு சொல்கிறார்: 1.நல்லோர் வழியை மீறியதாகும். 2.குற்றத்துக்கு அநுதாபம் கொள்ளல் வேண்டும். 3.வெள்கவேண்டும். 4.கருக்கு அழியும். 5.ஸமுத்ரஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். 6.ஸசேல ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். இந்த ஆறும் ராத்திரியோடு புணர்ந்த சந்திரனுக்கு ஏற்பட்டதோ? என்றால் ஆம் என்கிறார் சிலேடையின் உதவியுடன். எப்படி என்பதை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம். 1.ஸத்பதம் என்ற பதத்துக்கு நல்வழி என்ற அர்த்தத்தோடு கூட, வான்வழி (நகூத்ரமார்க்கம்) என்று வேறொரு அர்த்தமும் உண்டு. சந்திரன் அவ்வழியைத் தாண்டியல்லவா அஸ்தமடைகிறான். ஆகையால் ரஜஸ்வலைத் தீட்டால் ஸத்பதலங்கனம் ஏற்பட்டது அவனுக்கும். அருணோதயம் ஆகும் வரை ஸத்பதத்திலேயே இருந்தவன், அருணோதயபுஷ்பவதியான ராத்திரியைத் தொட்ட பின் அன்றோ ஸத்பதம்

தப்பினான்? 2.அவனுக்கும் அனுதாபம் ஏற்பட்டது. அவனுடைய அடுத்த நடவடிக்கைகளிலிருந்து இது தெரிகிறது. 3.த்விஜனுக்குத் தீட்டு பட்டவுடன் வெட்கத்தால் குனிவு ஏற்படுமே, அது சந்திரனுக்கு ஏற்பட்டதோ? என்றால், இதற்கு முன் வானத்து உச்சியிலிருந்து அவன் தழைந்து தழைந்து போவதைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. 4.த்விஜனுக்குத் தூரமானாள் தீட்டு பட்டால் முகம் வெளிறிப்போய் அவன் விவர்ணனாவானே, சந்திரனுக்கு எப்படி என்று கேட்டால், அவனுக்கும் நிறம் மாறுவது உண்மை. முதலில் மிக வெண்மை; அஸ்தமனகாலத்தில் நிறத்தில் மாறுபாடு. 5.தீட்டுகளில் பல தரங்கள் உண்டு. தூரமானாள் ஸம்போகத் தீட்டு பாவத்துடன் கூடிய அதிகத்தீட்டு. அது போக, ஸமுத்ரஸ்நானம் பண்ணுவார்களே பிராம்மணர்கள், சந்திரனும் அப்படிப் பண்ணுவதுண்டா என்று கேட்டால், ஆமாம், அஸ்தமனத்தின் போது கடலில் விழுவது போலத்தான் இருக்கிறது. 6.சில பெருந்தீட்டுகளில் கட்டின வேஷ்டியை அவிழ்க்காமல், ஸசேலஸ்நானம் பண்ணுவார்களாமே, சந்திரன் எப்படிப் பண்ணுகிறான்? என்று கேட்டால், நிலவையே துணியாகக் கொண்ட அவன் அந்தத் துணியுடனேயே நீரில் அமிழ்கிறான். அம்முகம் என்ற பதத்துக்கு உடை என்றும் கிரணம் என்றும் இரண்டு அர்த்தங்கள் இருப்பது இதை வலுப்படுத்துகிறது. சந்திரனுக்குத் த்விஜபதி என்று பெயர் இருப்பது பொருந்துகிறது. அனுஷ்டித்துக் காட்டிவிட்டான் சந்திரன். நாமும் தூரமானவளைத் தீண்டாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது நீதி.

234.இறைவன் கட்டளை தூண்டாதே.

பகவானின் கட்டளைகளான சாத்திர விதிகளை, சரணாகதி செய்துகொண்ட பிறகும் கூட மீறக்கூடாது.

मुकुन्दे निक्षिप्य स्वभरमनघो मुक्तवदसौ
 स्वतन्त्राज्ञासिद्धां स्वयमविदितस्वामिहृदयः ।
 परित्यागे सद्यस्वपरविविधानर्थजननात्
 अलङ्घ्यामामोक्षादनुसरति शास्त्रीयसरणिम् ॥

--- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

பிரபத்தி பண்ணினவனுக்கு மோகூஷம் கிடைப்பது உறுதியாகி விட்டதால், அவன் சாத்திரவிதிகளுக்கு உட்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று வாதிப்பவர்களுக்கு, அவர்கள் வழியிலேயே இரண்டு காரணங்களைக் கூறி அவ்வாதத்தை முறிக்கிறார்:

தன் பளுவை முகுந்தனிடம் வைத்த பிறகு முக்தன் போலே குற்றம் அற்று இருக்கிறவன் மோகூஷம் கிடைக்கும் வரையில் ஷாஸ்த்ர ஸரணியையே கடைப்பிடிக்கிறான். இதற்கு இரண்டு காரணங்கள். பகவான் ஸ்வதந்த்ரன்; வேறு யாருக்கும் வசப்படாதவன். பத்தஜீவர்கள் என்னென்ன பண்ண வேண்டும் என்று விதிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் அவனுடைய கட்டளைகள். முக்தனுக்குப் பகவானின் உள்ளம் நேரடியாகத் தெரியவருவதால் அவன் அதற்கேற்ப நடக்கலாம். ஆனால் கட்டுண்ட ஜீவர்களுக்குப் பகவானின் திருவுள்ளம்

என்னவென்பது நேரடியாகத்தெரியாது. சாத்திரக் கட்டளைகள் மூலம் மட்டுமே தெரியும். மூவகை ஜீவர்களுமே பகவத்ப்ரீதி பண்ணுபவர்கள். இந்நிலையில் சாத்திரத்தைப் பரித்தியாகம் பண்ணினால் அனர்த்தம் உண்டாகும். தனக்கும் பிறர்க்கும் பலவகைகளில் தீங்கு நேரும். ஆகையால் அனர்த்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகவும், பகவத்ப்ரீதிக்காகவும் சாத்திரநெறியைத் தாண்டாமல் இருப்பது அவசியம் ஆகிறது.

முக்தர்களைச் சாத்திரம் கட்டுப்படுத்தாததற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு நேரடியாகவே பகவானின் திருவுள்ளம் புரியும் என்பது தான். அந்த நிலை வரும் வரை நாம் சாத்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டே தீரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தீங்குகள் நேரும்.

235.இதரார்க்கிழிவை வேண்டாதே.

தன்னைத்தவிர மற்றவர்கள் இழிவடைய வேண்டும் என்று விரும்பக்கூடாது.

आत्मोन्नतिं परनिकर्षमपीह वाञ्छन्
निम्नेऽपि मोहजलधौ निपतामि भूयः ।

--- தேஹளீபாஸ்துதி.

திருக்கோவலூர் தேஹளீசப் பெருமாள் விஷயமான ஸ்தோத்ரத்தில் பகவானிடம் தனக்குள்ள குறையைத் தெரிவிக்கும் சாக்கில் நமக்கெல்லாம் ஒரு நல்லுரையை வழங்குகிறார் ஸ்வாமி தேசிகள்.

நான் மட்டும் உன்னதி பெறவேண்டும் என்றும், மற்றவர்களெல்லாம் பாழாய்ப் போகவேண்டும் என்றும், இங்கே ஆசைப்படுகிற நான் பள்ளமான மோஹக்கடலில் மீண்டும் விழுகிறேன்.

மற்றவர்கள் அமுங்கிப்போக வேண்டும்; தாழ்வடைய வேண்டும்; தான் மட்டும் ஓகோ என்று உயரவேண்டும். என்று நீசர்கள் ஆசைப்படுவார்கள். இது நல்லதன்று. “எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே” என்றும், “லோகாஸ் ஸமஸ்தாஸ் ஸுகிநோ பவந்து” என்றும், “ஸர்வே பத்ராணி பர்யந்து ஸர்வே ஸந்து நிராமயா:” என்றும், சொல்கிறபடி எல்லாரும் உயரவேண்டும் என்று மஹான்கள் நினைப்பார்கள். தன் உயர்வை வேண்டுவது கூட பரவாயில்லை; பிறர்க்கிழிவை ஆசைப்படுவானேன்? இது மோகக்குழியில் விழுந்து விட்டதற்கு அடையாளமாகும். பிறரது தாழ்வை விரும்புவதே தன் துர்க்குணத்துக்கு அறிகுறி என்பதை அறியாத மோகம், மற்றவரை மட்டம் தட்டித் தான் மட்டும் ஓங்கி நின்றால், பிறர் நம்மை ஓகோ என்று கொண்டாடுவார்கள் என்று மருளும் மோகம், உண்மையில் அவர்கள் சபிப்பார்கள்; வயிறொரிவார்கள்; என்ற எளிய உண்மையை அறியாத மோகம், இத்தனை மோகங்களும் இதில் கலந்திருப்பதால் மோகஜலதி என்கிறார். நீதி என்னவென்றால் தன்னைப்போலவே பிறரும் உயர்ந்தால் தான் தன் உயர்வுக்குப் பலன் உண்டு. பிறரையும் தன்னைப் போலவே நினைக்கவேண்டும். தன்னலம் கூடாது.

236.இழிகுண துஷ்டரைச் சீந்தாதே.

நற்பண்புகள் அல்லாத துஷ்டர்களோடு எந்தத் தொடர்பும் கூடாது.

अकिञ्चित्कारिणां दीनैः आक्रुष्टगुणकर्मणाम् ।

अघाय गतसत्वानां दर्शनस्पर्शनादिकम् ॥

--- *ஸுபாஷிதநீவீ.*

கலபத்தியில் பொல்லாத போக்கிரிகளைப் பற்றிக் கூறுகையில் சிலரைச் சீந்துவது கூடப் பாவம் என்கிறார். அவர்கள் யாரெனில்:

பொல்லாத போக்கிரிகள் பிணமாய்ப் போனவர்கள் போன்றவர்கள். இவ்விரு சாராருக்கும் நாலு விதமாக ஒப்புமைகள். அவர்களிடமிருந்து எந்த உதவியும் கிடைக்காது என்று முதல் ஒப்புமை. அவர்களைச் சுற்றிலும் மக்கள் பரிதாபமாக அழுது கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுடைய செயல்களையும் சபாவங்களையும் கூறிக் கூக்குரலிட்டுக் கதறுவார்கள். இது இரண்டாவது ஒப்புமை. பிணங்களுக்கு ஸத்வமே (உயிரே) கிடையாது. அது போல் இந்தத் துஷ்டர்களுக்கும் ஸத்வமே(நற்பண்பே) கிடையாது. பிணத்தைப் பார்த்தாலோ தொடரலோ தீட்டு. அது போல் இந்தத் தீயோரைப் பார்த்தாலும் தொடரலும் பாவம்.

பொல்லாதவரோடு உறவாடினால், நெருங்கிப் பழகினால், ஆபத்து என்பது உலக அனுபவத்திலேயே தெரிகிறது. ஆனால் அவர்களைப் பார்த்தாலோ தொடரலோ கூட, பாவம் என்பது சாத்திரத்திலிருந்து தெரிகிறது. மஹாபாதகிகளுடன் ஸம்ஸர்க்கம் கொள்வது ஐந்தாவது மஹாபாதகம் என்றும், சில கொடிய செயல் பண்ணுபவரைப் பார்க்க நேரிட்டால் உடனே ஸசேலமாக ஸ்நானம் பண்ண வேண்டும் என்றும் ஸம்ருதிகளில் காண்கிறோம். இதன் அடிப்படையில் பிணங்களுக்கும் கொடியோருக்கும் பொருந்தும்படியாக நாலு வார்த்தைகளைக் கவிநயத்துடன் கூறுகிறார்: 1.பிணங்களால் நமக்கு ஆகக்கூடியது எதுவுமில்லை; அவை எந்தச் செயலையுமே செய்யப்போவதில்லை. அதே போல, கொடியவர்களாலும் எந்தக் கிஞ்சித்காரமும் கிடையாது. உபகாரம் என்றாலே ஊரைவிட்டு ஓடுவார்கள். 2.பிணத்தைச் சூழ்ந்து நின்று மக்கள் பிலாக்கணம் பாடி அழுவார்கள்; இறந்தவனின் குணங்களையும் செயல்களையும் கூறிக் கூறிக் கதறி அழுவார்கள். அதே போல, கொடியவனின் சூழலிலும் ஏராளமான மக்கள் கதறிக் கூக்குரலிடுவார்கள். அவனுடைய அட்டுழியங்களையும் அக்கிரமங்களையும் சொல்லிக் குய்யோ முய்யோ என்று கதறுவார்கள். அருகில் உள்ளவரை அழவைப்பது இருசாராருக்கும் பொது. 3.பிணத்துக்கும் ஸத்வம் கிடையாது; கொடியவனுக்கும் ஸத்வம் கிடையாது. ஸத்வம் என்பதற்கு உயிர் என்றும் நல்ல குணம் என்றும் இரண்டு அர்த்தங்கள் இருப்பதால் இந்த ஸாத்ருச்யம். 4.இருவரையும் பார்ப்பதோ தொடுவதோ கூடாது. பிணத்தைப் பார்த்த தீட்டுக்கு முழுகவேண்டும்; தொடர் தீட்டுக்கு ஸ்நானத்துக்கு மேலும் சில பண்ணவேண்டும். அதே போல, கொடியவரைப் பார்த்தாலும் பாவம், தொடரலும் பாவம். எந்த ஸம்ஸர்க்கமும் கூடாது. சீந்தவே கூடாது.

இப்போது கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இளம்பெண் தீட்டில் தீண்டாதே.
- இறைவன் கட்டளை தாண்டாதே.
- இதராக்கிழிவை வேண்டாதே.
- இழிகுணத் துஷ்டரைச் சீந்தாதே.

237. இன்பம் கிடைத்தால் தள்ளாதே.

போகங்கள் வாய்க்குமானால் அவற்றை விலக்காமல் அனுபவிக்கலாம்.

न सन्निपतितं धर्म्यं उपभोगं यदृच्छया ।

प्रत्याचक्षे न चाप्येनं अनुरुन्धे सुदुर्लभम् ॥

என்று அஐகரோபாக்யாநத்திலும் சொல்லுகிறபடியே ஸாஸ்த்ர விருத்தம் அல்லாத விஷயங்கள் தான் ஒரு விரகு செய்யாதிருக்கப் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே தாமே வரக்கண்டு ப்ராரப்தகர்மபலமான தனிச தீருகிறது என்று விலக்காதே அனுபவிக்கையும்.

– ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்.

புருஷார்த்த நிஷ்டையின் அடையாளமாகச் சொன்னவற்றுள் இதுவும் ஒன்று.

“ஒரு போகம் வாய்த்தால், அது அறநெறி வழுவாத போகமானால், அது எதேச்சையாக (நம் முயற்சியின்றி) வாய்த்தால் நான் அதை நிராகரிக்க மாட்டேன். கிடைத்தற்கரிதான ஒன்றுக்காகத் தீவிர முயற்சியும் பண்ண மாட்டேன்.” என்று மஹாபாரதத்தில் அஐகரர் என்னும் முனிவர் கூறுகிறபடியே, புலனின்பங்கள் சாத்திரவிருத்தம் அல்லாதவையாய்த் தானே நம் முயற்சியின்றி வாய்க்குமானால் அதைத் தள்ள வேண்டியதில்லை. அனுபவிக்கலாம். பகவத் ஸங்கல்பத்தால் கிடைத்த இவ்வின்பம் நமது ப்ராரப்தகர்மம் என்னும் கடன் தீருகைக்காக என்ற எண்ணத்துடன் நுகர்வது தகும்.

இதற்கு முன் “33. அதுவாய் வருவதை ஏற்றுக்கொள்” என்ற அறிவுரையுடன் சேர்த்து இதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அங்கே இன்பத்துக்காகப் பாடுபடாமையை மட்டும் வலியுறுத்தினார். இங்கே பாடுபடாமல் கிடைத்த இன்பத்தை விலக்காமையையும் சேர்த்து

வலியுறுத்துகிறார். ஏன் விலக்கவேண்டாம் என்பதற்கான காரணத்தையும் கூறுகிறார். இரண்டு இடத்திலுமே தர்மத்தோடு பிணங்காத போகங்களை மட்டுமே நுகரலாம் என்பதையும் சொல்கிறார். அஜகரர் ப்ரஹ்லாதனுக்குச் சொல்வது இது. “வலிய வம்புக்குப் போகமாட்டேன்; வந்த வம்பை விடமாட்டேன்” என்ற கொள்கை வம்புக்குப் பதிலாக இன்பத்துக்குப் பொருந்தும் என்கிறார் அஜகரர். “முயன்று இன்பத்தை நாடமாட்டேன்; தானே வந்த இன்பத்தை விலக்க மாட்டேன்” என்பது அஜகரரின் கொள்கை. இதை ஆதரித்துப் பேசுகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன். துன்பங்களை அனுபவித்தால் தான் பாவம் போகும் என்பது போல, இன்பங்களை அனுபவித்தால் தானே புண்ணியம் கழியும்? துன்பங்களை நாமாக முயற்சித்துப் பெறாதது போல, இன்பங்களையும் முயற்சித்துப் பெறவேண்டாம். தாமே வந்த இன்பங்களை அனுபவிப்பது தகும். அவற்றுள் அறத்துக்கு முரணானவற்றை விலக்கியேயாக வேண்டும். மற்றவற்றை விலக்கவேண்டாம். எல்லாப் புலன்களாலும் அறநெறியிலேயே இன்பம் நுகரலாம். உலகில் மற்ற பல மதங்கள் வாழ்க்கையின்பங்களை வெறுக்கச் சொல்லி நிறுத்திவிடும். நமது மதம் வாழ்க்கையின்பங்களுக்கு எதிரியன்று. அவற்றை நல்வழியில் நுகர்வதும், ஒழுங்குபடுத்துவதும், கட்டுப்படுத்துவதும், உசிதகாலத்தில் உதறித் தள்ளுவதும், ஆகிய எல்லாவற்றையுமே போதிக்கும். வெவ்வேறு நிலைகளில், வெவ்வேறு ஆசிரமங்களில், வெவ்வேறு கோணங்களில், வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், வெவ்வேறு நீதிகள் சரிப்படும். என்பது நீதி.

238. இரவினில் எள்ளுட் கொள்ளாதே.

ராத்திரி வேளையில் எள்ளு கலந்த பண்டங்களைச் சாப்பிடக்கூடாது.

**இரவில் எள்ளுடனே கூடிற்றெல்லாம்
எள்ளதனில் எண்ணெய் தயிர் தரு பண்டங்கள்.
ஆ காரநியமம்**

உண்ணாமல் விலக்க வேண்டியவற்றை வரிசைப்படுத்துகையில் இதையும் சேர்த்திருக்கிறார்:

இரவு வேளைகளில் எள்ளு சேர்த்த உணவுப் பொருட்களை உண்ணக்கூடாது. நல்லெண்ணெய்யும் தயிரும் அதிகமாகக்கொண்ட தின்பண்டங்களும் இரவில் கூடாதவை.

எள்ளு பகலில் உண்ணத்தக்கது. நிஷித்த வஸ்து அன்று. ச்ராதத்தத்துக்குக் கூட ஏற்றது. ஆனால் அதை இரவில் உண்பது கூடாது. எள்ளுருண்டை, எள்ளோரை என்னும் திலான்னம், இதெல்லாம் கூட இரவு வேளையில் சாப்பிடக்கூடாது. நல்லெண்ணெயிலும் தயிரிலும் தோய்த்து அவை வழிகிற பண்டங்களும் இரவில் உண்ணத்தகாதவை.

239. இழிபழி வார்த்தை சொல்லாதே.

இழிவான வார்த்தைகளும் பழிக்கும் வார்த்தைகளும் பேசக்கூடாது.

अश्लील भाषणादि मात्रेणापि हि लोकोद्देशो जायते
इत्यभिप्रायेण किञ्चिदपि इत्युक्तम्

--தாத்தார்ய சந்திரிகா.

மூலத்தில் உலகத்தார் உத்வேகம் அடையும்படி இருக்கக்கூடாது என்றுள்ளது. இதற்கு விளக்கமாக உதாரணம் காட்டுகிறார்.

அமங்களமாகப் பேசினால் கூட, அந்தப் பேச்சு மாத்திரத்தாலேயே உலகத்தார்க்கு மனக் கொந்தளிப்பு ஏற்படுகிறது. இதைக் கருத்தில் கொண்டு (கீதாபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார்) “ஒரு சிறிதும்” என்கிறார்.

அயர்லீல வார்த்தைகள், இழிசொற்களும் பழிச்சொற்களுமானவை, கேட்பவர்க்கு வெறுப்பையும் உள்ளக் கொந்தளிப்பையும் உண்டாக்குகின்றன. அவ்விதமாகக் கூட உத்வேகத்தை உண்டாக்கலாகாது. அவ்வாறு உண்டாக்காதவன் கண்ணனுக்குப் பிரியன் ஆகிறான்.

240. இருபிறப்பாளரைக் கொல்லாதே.

கொலை பண்ணுவது பாவம்; அதிலும் த்விஜனைக் கொல்வது கொடிய பாவம்.

यो हि कश्चित् द्विजं हन्यात् गां च लोकस्य मातरम् ।

शरणागतं च यो हन्यात् तुल्यमेषां च पातकम् ॥

என்று கபோதி தன்னைக் கட்டியிருக்கிற வேடனை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தன் பார்த்தாவான கபோதத்தைக் குறித்துச் சொல்லிற்று.

--அபயப்ரதாந ஸாரம்.

மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் ஒரு கதை. புகலடைந்தவர்களைக் காப்பது பரமதர்மம் என்றும் புகலடைந்தவர்களைக் கைவிடுவது கொடிய பாவம் என்றும் பெண்புறா ஆண்புறாவுக்கு எடுத்துச் சொல்கிறதாம்.

“எவனொருவன் த்விஜனைக் கொல்கிறானோ, எவன் உலகுக்குத் தாயான பசுவைக் கொல்கிறானோ, எவன் சரணாகதனைக் கொல்கிறானோ, இம்மூவருக்கும் பாதகம் துல்யமாகும்” என்று பெண்புறா தன் கணவனிடம் கூறியது. “இப்போது வேடன் சரணாகதன். அவனைக் காக்கவேண்டும்” என்று கூறியது அது.

மிகக் கொடிய பாவம் என்பதைக் காட்டுவதற்காக, எது போல என்று திருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டுகிறது. முதல் திருஷ்டாந்தம் த்விஜஹத்யை என்பது. த்விஜன் என்றால் இருமுறை பிறப்பவன், உபநயனஸம்ஸ்காரம் பெறுபவன், த்ரைவாணிகன். அவனைக்கொல்வது

கொடும்பாதகச் செயல். பஞ்சமாபாதகங்களில் சேர்ந்தது பிரம்மஹத்யை; அது த்விஜஹத்யை என்பதில் அடங்கியது.

இப்போது கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இன்பம் கிடைத்தால் தள்ளாதே.
- இரவினில் எள்ளுட் கொள்ளாதே.
- இழிபழி வார்த்தை சொல்லாதே.
- இருபிறப்பாளரைக் கொல்லாதே.

241. இதயத் த்யானம் த்யஜிக்காதே.

வேறு காரியங்கள் பண்ணும்போது கூட இதயத்தில் பெருமாளைத் தியானம் பண்ணுவதை நிறுத்தாதே.

एवं शास्त्रीयेषु सर्वेषु कर्मसु भगवदनुसन्धानं नित्यमिति सिद्धम् ।
एतदेव रागप्राप्तेष्वपि अवर्जनीयमिति जयाख्यसंहितायां नियमेषु पद्यते ।
शयनासनयानादौ आसक्तश्चापि भोजने ।
हृद्गतं न त्यजेद्दयानं आनन्दफलदं हि यत् ॥

--பாஞ்சராத்ர ரக்ஷா.

தினந்தோறும் காலத்தை ஐந்தாகப் பகுத்து ஒவ்வொன்றிலும் பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லுகையில் இந்த அறிவுரை இருக்கிறது.

இவ்வாறாக சாத்திரக் கருமங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெருமாளைத் தியானிப்பது அவசியம் என்று தேறியது. இந்தத் தியானம் நம்மிச்சையால் பண்ணும் காரியங்களிலும் விடக்கூடாதது என்பது ஜயாக்ய ஸம்ஹிதையில் நியமங்களுள் படிக்கப்படுகிறது. படுக்கை, இருக்கை, ஊர்தி, சாப்பாடு, முதலியவற்றுள் ஈடுபட்டிருக்கும்போது கூட இதயத்துள் இருப்பவனைத் தியானிப்பதை விடக்கூடாது. ஏனென்றால் அது ஆனந்தத்தை விளைவிப்பது.

ஐயம் ஹோமம் முதலிய ஸாஸ்த்ர கருமங்களைப் பண்ணும்போது மனதில் பகவானைத் தியானிக்க வேண்டும் என்பதைப் பலரும் ஒப்புவர். ஆனால் படுக்கும்போதும், அமரும்போதும், உணவுட்கொள்ளும்போதும், பயணம் பண்ணும்போதும் கூட அந்தர்யாமியைத் தியானித்துக்கொண்டே இருக்கச் சொல்கிறது ஜயாக்யஸம்ஹிதை. கைகால்கள் வேறு வேலை பண்ணும்போது கூட மனதுக்கு வேறு வேலை தரலாமே; அது பகவத்தியானமாக இருக்கட்டுமே. “நிரந்தரம் நினைப்பதாக” மழிசைப்பிரான் சொன்னபடி, தியானத்தை நிறுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. வேறு நினைவினால் இழையறுந்தாலும் திரும்பத் தொடரலாம்.

242. இஜ்யையை விட்டடிட்டிழக்காதே.

பெருமாள் திருவாராதனத்தை விட்டால் பேரிழப்பு நேரும்.

उक्तं चानुशासनिके श्रीपुण्डरीकनारदसंवादे
ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थोऽथ भिक्षुकः ।
केशवाराधनं हित्वा नैव याति परां गतिम् ॥ इति

--பாஞ்சராத்திர ரக்ஷா.

பஞ்சகால ப்ரக்ரியையில் “இருமுப்பொழுதேத்து”ம்போது, அதில் மூன்றாவது இஜ்யை என்பது. இது அவசியம் பண்ணவேண்டியது என்பதற்காக நிறைய பிரமாண வாக்கியங்களை அடுக்குகிறார். அவற்றுள் இதுவும் ஒன்று.

மஹாபாரதத்தில் ஆனுஸாஸநிக பர்வத்தில் புண்டரீகனுக்கும் நாரதருக்கும் நடந்த உரையாடலில் உள்ள ச்லோகம் இது. நாலு ஆச்சிரமத்தாரும் கேசவனை நாடோறும் ஆராதிக்க வேண்டும். பிரம்மசாரியோ, கிருஹஸ்தனோ, வாந்ப்ரஸ்தனோ, துறவியோ, யாராயினும், கேசவனை ஆரதிப்பதை விட்டொழிந்தால், உயர்கதியை அடையவே முடியாது.

தினந்தோறும் ஆராதனம் பண்ணவேண்டும். இதில் எந்த ஆசிரமத்தார்க்கும் விதிவிலக்கு கிடையாது. எல்லோருமே இஜ்யை பண்ண வேண்டும். அதைப்பண்ணாமல் விட்டால், உயர்ந்த நிலையை அடைவதே கிடையாது. இஜ்யையை விட்டால் இழப்பது இஜ்யையை மட்டுமன்று; அதன் பலனாகக் கிடைக்கும் நற்கதியையும் இழக்கவேண்டியதாகும்.

243. இறையும் ஹாரியை மறக்காதே.

இறைப்பொழுதும் பகவானை மறக்கக்கூடாது. ஸதா ஸ்மரிக்க வேண்டும்.

இப்போது இங்கு இருந்து அனுபவிக்கிற கைங்கர்ய ரஸத்துக்கு ஸங்கோசாதி
ஹேதுவாகையாலே

यन्मुहूर्तं क्षणं वापि वासुदेवो न चिन्त्यते ।

सा हानिस्तन्महच्छिद्रं सा भ्रान्तिस्सा च विक्रिया ॥

என்று भीதனாக ப்ராப்தம்.

-- ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.

இதற்கு முன் (241-ல்) சொன்ன அறிவுரையையே இன்னும் வலியுறுத்திச் சொல்லும் கருட
புராண வசனத்தைக் கூறுகிறார். ரஹஸ்யரத்நாவளியின் பதினெட்டாவது வாக்கியத்தின்
விளக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

இந்தக் காலத்தில் இந்த இடத்தில் அடிமையின்பம் பெறுவதில் குறைவு வரக்
காரணமாகும் பகவத் ஸ்மரணத்தை விடுகை. ஒரு முஹூர்த்த காலம் கூட,
ஏன், ஒரு க்ஷணகாலம் கூட, வாசுதேவனைச் சிந்திக்காத பொழுது அது
இழப்பு; அது பெரிய ஓட்டை; அது மருள்; அது விகாரமும் கூட. என்று
பயந்திருத்தல் தகும்.

பகவானை ஸ்மரிக்காத பொழுதெல்லாம் வியர்த்தம்; வீண்; நலிவு; நஷ்டம்; அறியாமை; தீங்கு;
மருள்; மாறாட்டம். அது நேராதபடி இருப்போம். முழு நேரத்தையும் இறையுணர்வியிலேயே
செலவிடுவோம். முன் (241-ல்) சொல்லாத புதிய நீதி என்னவென்றால், தியானிக்காமை
பாழிலும் பாதாளத்திலும் தள்ளுவதால் அதற்கு அஞ்ச வேண்டும் என்பதாம். (இது
சரணாகதர்களை எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கும்? நாம் என்ன பண்ணவேண்டும்? என்பதைப்
பிறகு தனியொரு அறிவுரையாகக் காண்போம்.) இங்கு சொல்லாமல் இதற்கு முன் சொன்னது
என்னவென்றால், அந்தர்யாமியாகத் தியானிப்பதும், தியானத்தினால் மகிழ்வதும், ஓய்வு
எடுக்கும் நேரம் கூடத் தியானிப்பதற்கு ஏற்றதாய் இருப்பதும், முதலியனவாம்.

இறையை மறக்காதே. இறையும் மறக்காதே.

என்று வேடிக்கை.

244. இரட்டைகளினால் தவிக்காதே.

த்வந்த்வங்களைப் பொருட்படுத்தாதே.

“निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो सुखं बन्धात् विमुच्यते ”

“यः --- तत एव द्वन्द्वसहस्रं स एव नित्यसन्यासी ”

रागद्वेषवतो द्वन्द्वतितिक्षा न शक्येति भावः । नित्यसन्यासित्वे हि शब्दस्य

हेतुपरत्वव्यञ्जनाय स हीत्युक्तम् ॥

தாத்பார்யசந்த்ரிகா.

ஸ்ரீதோஷ்ணம் முதலிய இரட்டைகளை ஸஹித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கிருஷ்ணன் உபதேசித்ததை இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

“மஹாபாஹுவான அர்ஜுனனே! இரட்டைகள் இல்லாதவன் அன்றோ எளிதாகக் கட்டிலிருந்து விடுபெறுகிறான்?” என்கிறது பகவத்கீதை. “எவன் விருப்பு வெறுப்புகள் அற்றவனோ அவன் அந்தக் காரணத்தாலேயே இரட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடியவன். அவனே நித்யஸந்யாஸி எனத்தக்கவன்” என்று கீதாபாஷ்யம். விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஆட்பட்டவனால் இரட்டைகளையெல்லாம் ஸஹித்துக் கொள்வது முடியாது. ஹி என்கிறபதம் ஹேதுவைச் சொல்கிறது. நித்ய ஸந்யாஸித் தன்மைக்கு ஹேது இரட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளல்.

இங்கு த்வந்த்வம் அதாவது இரட்டை என்றது எதை? தட்பமும் வெப்பமும் என்பது ஒரு இரட்டை. சுகமும் துக்கமும் என்பது ஒரு இரட்டை. மானமும் அவமானமும் என்பது இன்னொன்று. ஒன்றுக் கொன்று எதிர்மறையான இரண்டு சேர்ந்தவை மேற்கூறிய இரட்டைகள். இவற்றையெல்லாம் கடக்க வேண்டும், இவற்றுள் மாட்டாமல் வெளிவர வேண்டும் என்றதன் கருத்து என்னவென்றால், இவற்றால் பாதிப்படையாமல், பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாம். இவற்றை அறவே ஒழிப்பது ஸம்ஸார நிலையில் முடியாத காரியம். இவற்றை ஸஹித்துக் கொள்வனே நித்யஸந்யாஸி. இத்தகையவனே கட்டிலிருந்து விடுபடுபவன். த்வந்த்வங்களில் பாதிப்படெந்து, அவற்றின் தாக்கத்தால், மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் காட்டுபவன் கட்டுக்குள்ளேயே உழல வேண்டியது தான். இரட்டைகளில் நாம் மிதமிஞ்சி அக்கறை காட்டுவது கூடாது.

இப்போது நிஷேதித்துக் கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் ஒருசேரப்படிப்போம்:

- இதயத் தியானம் த்யஜிக்காதே.
- இஜ்யையை விட்டிட்டு இழக்காதே.
- இறையும் ஹரியை மறக்காதே.
- இரட்டைகளினால் தவிக்காதே.

245. இன்பமர் செல்வமும் கேட்காதே.

இன்பம் கொழிக்கும் அரசபோகத்தையும் வேண்டாம் என்று உதற வேண்டும்.

தர்மோத்தரராய் சக்ரவர்த்திபதம் பெற்றிருந்த நள ந்ருக நஹுஷாதிகள் உட்பட उन्मत्त कृकलाक्ष भुजङ्ग नरकादि அவஸ்தைகளையும் அடைந்து அவர்கள் பட்ட பாடுகளையும் அவர்கள் தந்தாம் தாரங்களும் அநுமரணம் பண்ணிப்போன படிகளையும் கேட்டால் “இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்” என்னும்படி ராஜ்யாதி ஸுகஸங்கம் அநுஷங்கியாது .

--பரமபத ஸோபானம்

அரசபோகத்தை நாடாமை நன்று என்பதைக் காரணங்களுடன் விளக்குகிறார் விரக்திபர்வத்தில்.

நளன், ந்ருகன், நஹுஷன், முதலிய பலர் தர்மிஷ்டர்களாயும் இருந்தார்கள்; பேரரசர்களாயும் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களையும் துன்பம் வாட்டி எடுத்தது. நளனுக்குப் பித்து பிடித்தது. ந்ருகன் ஓணானாகப் பிறக்க வேண்டியதாயிற்று. நஹுஷன் பாம்பாக வேண்டியதாயிற்று. இன்னொருவன் நரகத்துக்குப் போன கதையும் உண்டு. அவர்களது மனைவிமார்கள் அனுமரணம் (உடன்கட்டை ஏறல்) பண்ணினார்களாம். இந்தப் பாடுகளையெல்லாம் கேட்டால் நமக்கு நிர்வேதம் வருகிறது. இன்பம் நிலைத்த செல்வமும் அரசும் வேண்டாம் என்று குலசேகரர் கூறியபடி மன்னர்களின் மகிழ்ச்சியிலும் நாட்டம் ஏற்படுவதில்லை.

மாமன்னர்களின் வரலாறுகளைக் கேட்டவர்களுக்கு அரசபோகத்திலும் நாட்டம் இல்லாமல் போகும். சனியின் பீடையினால், மனைவியான தமயந்தியை நடுக்காட்டில் தவிக்கவிட்டு, பித்து பிடித்துத் திரிந்த நளச் சக்கரவர்த்தி, நாய்ப்பாடு பட்டதை நாம் அறியோமா? நளனை விட நல்ல தர்மிஷ்டனாக நாம் ஆகிவிடுவோமா? காலலம்புவதில் சிறிது குறைபாடு நேர்ந்ததே வியாஜமாக நளனையே சனி பிடித்துக் கொண்டால் நாமெல்லாம் எந்த மூலை? ந்ருகன் என்னும் சக்கரவர்த்தி, தான் தானம் கொடுத்த பசுவொன்று தன் கொட்டகைக்குத் திரும்பி வந்ததை அறியாமல் தன்னதாகப் பாவித்த குற்றத்துக்காகவும், அதன் காரணமாக இரு அந்தணர்களிடையே ஏற்பட்ட சண்டையைத் தீர்க்கத் தன்னிடம் முறையிட்டபோதும் உபேக்ஷித்து வாளாவிருந்த குற்றத்துக்காகவும், அவர்களது சாபத்துக்கு ஆளாகி ஓணானாயினான். அவனைவிட நாம் அதிஜாக்கிரதையாக இருந்துவிட முடியுமா? நஹுஷச் சக்கரவர்த்தி இந்திரப் பதவியைப் பெற்றும், இந்திராணியிடம் மையல்கொண்டு இஷ்டம் நிறைவேறாமல் அதுநிமித்தமாக ஒரு முனிவரின் சாபத்துக்கு ஆளாகிப் பாம்பாய்ப் பிறந்தான். அவனை விட நாம் மனதை அடக்க முடியும் என்பது நிச்சயமா? பெரும் பதவிகளில் இருந்தால் பொறுப்புகளும் அதிகம். குற்றங்களுக்குத் தண்டனையும் கடுமை. திமிர் முதலியன உண்டாக வாய்ப்புகளும் அதிகம். எதிரிகளும் அதிகம். பணமும் புகழும் பெரிதாய்க் கிடைப்பினும், அதைத் தக்கவைத்துக் கொள்வது மிகக் கஷ்டம் என்பது இவர்களது கதைகளிலிருந்து நமக்குத் தெரிகிறது. அரசபோகத்தை அனுபவித்த பிறகு, அதிக அவஸ்தைகளையும் அனுபவிக்க வேண்டிய நிலை. இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்னவென்றால் அரசபோகங்களும் விரும்பத் தகாதவையே என்பதாகும். பணம் படைத்த மாத்திரத்தால் பகை பெருகும் என்பதுமாம். இன்பம் பெருகும்போதெல்லாம் துன்பமும் பின்னாலேயே வரும் என்பதுமாம். நிர்வேதமும் விரக்தியும் நல்லவை என்பதுமாம். மாளாத பேரின்பம் மோக்ஷம் மட்டுமே என்பதுமாம்.

இறுமாப்பிதனாலே
இகல்மிகை இதனாலே
இன்னலும் இதனாலே
இதில் நசை எதனாலே?

என்று அரச போகத்தைக் குறித்துக் கேட்பது தகும்.

246. இயலாததனால் பழிக்காதே.

நாம் போகமுடியாத உயர்நிலைக்கு இன்னொருவன் போக முடிந்தால், நம் இயலாமையை நொந்து கொள்வதற்குப் பதிலாக, அவனைப் பழிப்பது நல்ல பழக்கம் கிடையாது.

अशक्तास्तत्पदं गन्तुं ततो निन्दां प्रकुर्वते

– ஸ்தோத்ரரத்நபாஷ்யம்.

பாபிஷ்ட என்னும் பதத்தின் உரையில் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

அவனுடைய ஸ்தானத்தை அடைய இயலாதவர்கள் அதனால் நிந்தையைப் பண்ணுகிறார்கள்.

சாதனையாளர்களைப் பழிப்பது சாதாரண மக்களின் வழக்கம். அதே சாதனையைப் பண்ண முடியாத கீழ்மக்கள் மட்டுமே இவ்வாறு நிந்திப்பார்கள். தன் அசக்தியை, கையாலாகாதனத்தை, நொந்து கொள்ள வேண்டியிருக்க, அதை விட்டு வெற்றியாளர்களைக் குறை கூறுவது இவர்களது வழக்கம் ஆய்விட்டது. நாம் அவ்வாறு பண்ணக்கூடாது. சாதனையாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். நமக்கு வேறொன்றில் திறமை இருக்கலாமென்று தேடி அத்திறமையை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். நல்ல பதவிக்குப் போனவர்களைக் குறை கூறத் தேவையில்லை.

247. இன்கவி மனிசர்க்களிக்காதே.

நரஸ்துதி பண்ணக்கூடாது. மட்டமான மனிதரைக் கவிபாடக்கூடாது.

त्रैलोक्योत्पादनाच्च स्तुतिविषयतनुं व्याहर्त् निन्दितान्यः

– த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.

“சொன்னால் விரோதமிது” என்னும் பதிகத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் ச்லோகத்தின் கடைசி வரி இது:

மூவுலகையும் படைப்பவன் இந்த வல்லமை காரணமாக நம் துதிக்கு உரியவன் ஆகிறான். மற்ற மானிடப்பதர்களைத் துதிக்கக்கூடாது. என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

“என் நாவில் இன்கவி யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்றும் “மானிடத்தைக் கவி பாடியென்” என்றும் ஆழ்வார் தூற்றுகிற நரஸ்துதியை அவரது அடியார்களான நாம் பண்ணக்கூடாது. எந்த நாவைக்கொண்டு பகவானைக் கீர்த்திக்கிறோமோ, அதே நாவால்

புல்லர்களையும் புகழ்வது தகாச்செயல். கடைநிலை மனிதர்களுக்குக் கவி பாடல் ஒரு கேடா? நம் இன்கவியை அவர்களுக்குத் தரக்கூடாது.

248. இகலில் மிச்சம் வைக்காதே.

பகைவர்களில் மீதி வைக்காதே.

शङ्कितप्रचयः शेषः शत्रूणां शुष्णामिव ।

आयतौ सुखमिच्छद्भिः न युक्तः क्षन्तुमीश्वरैः ॥

– யாதவாப்யுதயம்.

கிருஷ்ணன் அரசர்களுக்குக் கூறும் அறிவுரைகளில் இதுவும் ஒன்று:

பகைவர்களை அழிக்கப்போனால் பூண்டோடு அழிக்க வேண்டும். திரும்பவும் தளிர்க்கும்படி மிச்சம் வைக்கக்கூடாது. எதிர்காலத்தில் நிம்மதியை விரும்புகிற மன்னர்கள் சத்ருஷோத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. தீவிபத்தில் நெருப்பை அணைக்கும்போது கொஞ்சம் நெருப்பை விட்டுவைப்பது போல் அபாயகரம் ஆகும்.

நெருப்பணைக்கும் படையினர் தீயில் பெரும்பகுதியை அணைத்த பின்பு சிறிது மிச்சம் வைத்தாலும் மறுபடி தீப்பற்றிக் கொள்ளுமே என்று முழுதுமாக அணைப்பார்களே, அது போலவே, பகைமிச்சமும் பயங்கர விளைவுகளை ஏற்படுத்துமாதலால் பூண்டோடு அழிக்க வேண்டும். நெருப்புக்கும் பகைப்படைக்கும் சில ஒப்புமைகள். இரண்டும் பரவவிட்டால் பெரும் சேதத்தை விளைவிப்பவை. இரண்டும் சிறிது மிச்சம் வைத்தாலும் மளமளவெனப் பரவக் கூடியவை. இரண்டும் நம் வருங்கால நிம்மதியைக் கெடுப்பவை. அக்நிஷோஷம், ஸத்ருஷோஷம், இரண்டையுமே போனால் போகட்டும் என்று உபேக்ஷிக்கக் கூடாது. பகைவர்களை அழிக்கும்போது அறவே அழிக்க வேண்டும். மீண்டும் துளிர்ந்தெழும்படி விட்டுவைக்கக்கூடாது. அப்படி விட்டுவைத்தால் நமது வருங்காலச் சுகத்துக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும். பகைமிச்சத்தைக் கூடிமர்கள் கூடிமிப்பது கூடிமன்று. அதாவது, வல்லவர்கள் பொறுத்துக்கொள்வது தகாது. கூடிம என்ற பதத்தின் மூன்று அர்த்தங்களையும் அருகருகே வைத்து “ந யுக்தம் கூடிந்தும் ஈஸ்வரை:” என்று வாக்கியத்தை அமைத்திருப்பதால் “கூடிமர்கள் கூடிமிப்பது கூடிமமன்று” என்று வேடிக்கையாக அர்த்தம் சொல்ல முடிகிறது. நீதிக்கு வருவோம். பொறுமை என்பது நற்பண்பானாலும், அது எல்லாவிடத்திலும் நல்லதாகாது. சினக்கும் பகைவரைச் சீண்டிச் சீறியபின் சேஷம் வைத்துப் பொறுப்பது தப்பு. இவ்விடத்தில் பொறுமை வேண்டாம். “கூண்டோடு கைலாஸம்” அனுப்புவதே தகுந்தது.

இப்போது பண்ணக்கூடாததாகக் கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இன்பமர் செல்வமும் கேட்காதே.
- இயலாததனால் பழிக்காதே.

- இன்கவி மனிசர்க் களிக்காதே.
- இகலில் மிச்சம் வைக்காதே.

249. இன்னொருவன் குறை பார்க்காதே.

மற்றவர்களது குற்றங்களை நோண்டிநோண்டிப் பார்க்கக்கூடாது.

पश्यति परेषु दोषान्
असतोपि जनस्सतोपि नैव गुणान् ।
विपरीतमिदं स्वस्मिन्
महिमा मोहाञ्जनस्यैषः ॥

— ஸுபாஷிதநீவி.

அநிபுணபத்தியில் உள்ள இந்த ச்லோகம் இரட்டைப் பொருட்சொற்கள் இல்லாமலே அறிவுரை தருவதால், பெரும்பாலான ஸுபாஷிதநீவி ச்லோகங்களிலிருந்து மாறுபட்டுப் பிரஸித்தமாய் இருக்கிறது.

பிறரிடம் இல்லாத குறைகளையும் பார்க்கிறான். இருக்கும் நிறைகளையும் பார்ப்பதில்லை. இதற்கு நேர் மாறாகத் தன் விஷயத்தில் இருக்கிற குறைகளும் தெரியாது. இல்லாத நற்பண்புகள் எல்லாம் தன்னிடம் இருப்பது போலத் தோன்றும். பொதுவாக எல்லாரும் இப்படியே. இது மோஹ மையின் மகிமை.

ஒருவிதத் தவளை மையைக் கண் மேல் தடவிக்கொண்டால், நிலத்தடியில் உள்ள புதையல் கூடக் கண்ணுக்குத் தெரியும் என்று சிலரது நம்பிக்கை. அது கிடக்கட்டும். மோகம் (அறியாமை) என்னும் மை அதை விட விசித்திரமாக இருக்கிறது. இல்லாத வஸ்துக்களைக் கூடக் காட்டுகிறது. பாருங்களேன், அசலாரிடம் இல்லாத தோஷங்கள் எல்லாம் இருப்பது போலவும், இருக்கிற குணங்கள் எல்லாம் இல்லாதது போலவும், தெரிகின்றனவே. பொதுவாக எல்லா ஜனத்துக்கும் இதே மாதிரி ஆகிறதே. இது என்ன மை? மோகத்தில் சிக்காதவர்கள் மட்டுமே பிறரிடம் குறைகாணாமல் நிறைகாண்கிறார்கள். பெரும்பாலானவர் இதர்களிடம் இல்லாத குறைகளையும் இருப்பது போல் காண்பவர்கள். அதனால் தங்களுக்கு அனுகூலம் என்றும் மருள்பவர்கள்; தங்களிடம் குறையில்லை என்று பிரமிப்பவர்கள். மஹாபாரதத்தில் துரியோதனன் “உலகில் யாருமே நல்லவர் இல்லை” என்று கண்டுபிடித்ததாக ஒரு விருத்தாந்தம். அனேகரும் அவன் போன்றோரே. இவர்களுள் ஒருவராக நாம் ஆகவேண்டாம்.

250.இந்தரிய கிங்கரர் சேர்க்காதே.

புலன்களுக்கு அடிமையானவர்களோடு சேர்க்கையே கூடாது.

உதாஸீனரை த்ருணவத்கரித்திருக்க வேணும் என்னுமிடம்

अद्य प्रभृति हे लोका यूयं यूयं वयं वयम् ।
अर्थकामपरा यूयं नारायणपरा वयम् ॥
नास्ति सङ्गतिरस्माकं युष्माकं च परस्परम् ।
वयं तु किङ्करा विष्णोः यूयं इन्द्रियकिङ्कराः ॥
இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ஸாஸ்தரீய நியமநாதிகாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணிக்கொண்டவன் அநுகூலரை அநாதரிக்கக்கூடாது என்றும், ப்ரதிகூலரோடு சேரக்கூடாது என்றும், உதாஸீநர்களை உபேக்ஷிக்கவேண்டும் என்றும், மூன்று அறிவுரைகளைச் சொல்கிறார். அதில் மூன்றாவதாகச் சொன்னது இது:

உதாஸீனர்களை நாம் பொருட்படுத்தவே கூடாது. புல் போல் மதிக்க வேண்டும். இக்கருத்து பிரமாணவாக்கியங்களிலும் பிரஸித்தம். “இன்றுமுதல் ஓ மக்களே! நீங்கள் நீங்களே; நாங்கள் நாங்களே. பணத்திலும் போகத்திலும் ஈடுபட்டவர்கள் நீங்கள். நாராயணனிடத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் நாங்கள். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இடையே பரஸ்பரம் ஒண்டுதலே கிடையாது. நாங்களோ விஷ்ணுவுக்குக் கிங்கரர்கள்; நீங்கள் புலன்களுக்குக் கிங்கரர்கள்.”

சில பேர் பெரியவர்களுக்கோ, சாத்திரங்களுக்கோ, அடங்காமல் தான்தோன்றியாக இஷ்டப்படி நடத்தை கொள்பவர்கள், தங்களைச் சுதந்திரர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் இவர்கள் தத்தம் புலன்களுக்கு அடிமையானவர்கள். இவர்களோடு சேர்வதே தீது. எந்த ஒட்டும் உறவும் வேண்டாம் என்று ஒதுக்க வேண்டும் இவர்களை. இன்றேல் நமக்கு ஆபத்து. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாமும் அவர்கள் போல் இந்திரியகிங்கரர் ஆகிவிடுவோம். நம் லட்சியமே மாறிவிடும். இப்போது வாழ்க்கை லட்சியமே வெவ்வேறாகிவிட்ட பிறகு அவர்களோடு சேர்வதற்கு என்ன முகாந்தரம் இருக்கிறது? வேண்டவே வேண்டாம். நாம் நாராயணபரர்களாகவே இருப்போம். இந்திரிய கிங்கரர்களைப் புல் போல் மதிப்போம். புல்லிடம் உறவோ நட்போ ஆதரவோ பகையோ கொள்ளாதது போல அவர்களிடத்திலும் அவ்வாறே இருப்போம். துச்சமாக மதிப்போம். அவர்களோடு சேராமலே இருப்போம்.

251. இப்பொழுதறம் செய் கார்க்காதே.

முதுமையில் தருமம் செய்யலாம் என்று நினைத்துத் தள்ளிப்போடாதே.

विघ्नविजम्बरहित माण निवृत्तिधर्म त्तिले “मानुष्यं प्राप्य”, “महता पुण्यपण्येन”
 “கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்” இத்யாதிகளிற்படியே விலக்கற்ற
 விரைதல் உடையவனாம்.

– பரமபத ஸோபானம்.

நான்காவதான பீதிபர்வத்தின் கடைசி வாக்கியம் இது.

தடங்கலும் காலவிளம்பமும் இல்லாத நிவ்ருத்திதர்மத்தில் நாம்
 த்வரைப்படவேண்டும். அந்த த்வரைக்கு இடையூறில்லாதபடி இருக்கவேண்டும்.
 இது “மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய”, “மஹதா புண்யபண்யேந”. “கிளரொளியிளமை
 கெடுவதன் முன்னம்” முதலிய வசனங்களில் கூறியபடியாம்.

மூன்று பிரமாணங்களைக் காட்டுகிறார். இதில் முதலாவதில், மனிதப்பிறவி பெற்றும்
 ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வெளியேற முயலாமை தவறென்கிறார். இரண்டாவதில், விலைமதிப்பற்ற
 உடலை ஒழுங்காகப் பயன்படுத்தி, அவ்வடல் சரிந்துபோவதற்குள் விரைவாகக்
 கடைத்தேறவேண்டும் என்கிறார். மூன்றாவதில், இளமை கெடுவதற்கு முன் அழகரைச் சார்ந்து
 உய்யவேண்டும் என்கிறார். மூன்றிலும் சேர்ந்து சொல்வது என்னவென்றால்,
 ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடத் தேவையான அறத்தை முதுமைக்காலத்துக்குத்
 தள்ளிப்போடாமல், இப்பொழுதே விரைந்து புரிய வேண்டும் என்பதாம். விலக்கற்ற விரைதல்
 வேண்டுமாம்; தடையற்ற அவசரம் தேவையாம். பின்பொரு காலத்தில் பண்ணிக்கொள்ளலாம்
 என்று வேற்று நாட்டம் கொள்ளக்கூடாது. காலம் கனியட்டும் என்று காத்திருக்கக்கூடாது.
 இப்பொழுதே பண்ணவேண்டும். த்வர என்றும் விரைதல் என்றும் பதங்கள்; அவசரப்படு
 என்று அர்த்தம். “யமன் மயிரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருப்பது போல் நினைத்து அவசர
 அவசரமாகத் தருமங்களைப் பண்ணவேண்டும்” என்று மனுஷம், “அன்றறிவாம் என்னாது
 அறம் செய்க” என்று வள்ளுவனும், மற்றும் பல நீதிநிபுணர்களும் ஏகோபித்துச் சொல்லும்
 அறிவுரையை ஒப்புக்கொண்டும் கூட, அது பரோபகாரம் முதலிய தர்மங்களுக்கு
 மட்டுமென்றும், மோகூடார்த்தமான தர்மங்களை முதுமையில் பண்ணிக்கொள்ளலாம் என்றும்
 பலர் நினைப்பதால், அவ்வாறு கிடையாது என்று இப்போதைய அறிவுரை.

252. இடைச் செருகல்களை ஏற்காதே.

பழைய கிரந்தங்களில் நாமே ஒன்றைச்சேர்ப்பதோ, அப்படிச்சிலர் சேர்த்ததை ஏற்பதோ கூடாது.

यच्चोक्तं श्रीपाञ्चरात्रे तन्त्रसारसमुच्चये
 अश्रीकरमसौम्यं च वैखानसमसात्विकम् । इत्यारभ्य
 तद्विधानं परित्यज्य पाञ्चरात्रेण पूजयेत् ॥ इत्यादि

यानि च पात्र पारमेश्वरादिषु अतिवादवचनानि
तानि नूनं इक्षुभक्ष कर्तृ चिकीर्षुभिः प्रक्षिप्तानि
परस्परस्थानाक्रमण लोलुपैः वटुभिर्वा पूजकाधमैः निवेशितानि ।

– பாஞ்சராத்திரக்ஷா.

வைகாநஸநிந்தையும் பாஞ்சராத்திர நிந்தையும் பிற்செருகியதாக இருக்கக்கூடும் என்கிறார்: பாஞ்சராத்திரத்தில் தந்த்ரஸார ஸமுச்சயம் என்கிற கிரந்தத்தில் “வைகாநஸம் என்பது லக்ஷ்மீகரம் அன்று; அழகானதன்று; ஸாத்விகம் அன்று. அந்த முறையை விட்டுவிட்டு பாஞ்சராத்திர முறைப்படி பூஜை பண்ணவும்” இத்யாதியாக வைகாநஸ நிந்தை உள்ளது. இதே போல பாத்மத்திலும் பாரமேஸ்வரத்திலும் அதிவாதங்கள் உள்ளன. அவை ப்ரக்ஷிப்தமாய் இருக்கும். பரஸ்பரம் ஸ்தானத்தை ஆக்ரமித்துக்கொள்ள விழைகிற வடுக்களால், பூஜாரிகளுக்குள் தாழ்ந்தவர்களால், செருகப்பட்ட வரிகளாய் இருக்க வேண்டும்.

துரதிருஷ்டவசமாக, நம் இதிஹாஸபுராணாதிக் கிரந்தங்களில் ப்ரக்ஷிப்தமான பகுதிகள் நிறைய புகுந்துவிட்டன. நல்லவர்கள் இப்படி ப்ரக்ஷேபம் பண்ணமாட்டார்கள். வடுக்கள் என்னலாம்படியான பாலிசர்கள் சுயநலம் கருதி, இடைச்செருகல்களைப் பண்ணியிருக்கக் கூடும். அவர்கள் அதமர்கள். அவற்றை நாம் பிரமாணமாக ஏற்பதற்கில்லை. ஏற்றாலும் நஹிநிந்தாந்யாயப்படி நிந்தையை உபேக்ஷிப்போம். செருகியுள்ளபடியே ஏற்கக்கூடாது.

இதுகாறும் பண்ணக்கூடாததாகக் கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்பார்ப்போம்:

- இன்னொருவன் குறை பார்க்காதே.
- இந்தரியகிங்கரர் சேர்க்காதே.
- இப்பொழுது அறம் செய் கார்க்காதே.
- இடைச் செருகல்களை ஏற்காதே.

253. இடம் தவிர்த்து இரக்கம் காட்டாதே.

தகாத இடத்தில் பரிவு காட்டாதே.

एवं अस्थाने समुपस्थित स्नेहकारुण्याभ्यां अप्रकृतिंगतं क्षत्रियाणां परमधर्ममपि युद्धं
अधर्मं मन्वानं --- इति । अस्थानस्नेहकारुण्याभ्यां जातधर्माधर्मधीः ---
इति भाष्यकाराभिप्रायः

–தாத்தார்யசந்த்ரிகா.

ஆளவந்தாரின் கீதார்த்தஸங்கிரகத்தில் ஒரு ச்லோகம் அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய என்று தொடங்குவது. இதில் சொன்ன நீதியை விளக்குகிறார். (ஆளவந்தாரின் ச்லோகம் கீதையின் இரண்டாம் அத்தியாய உரையில் பாஷ்யகாரரால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.)

“இவ்வாறாகத் தகாத இடத்தில் பரிஷம் அருளும் ஏற்பட்டதால் நிலை தடுமாறினான் அர்ஜுனன். கூஷத்திரியர்களுக்குப் பரமதர்மமான யுத்தத்தையே அதர்மம் என்று தவறாக நினைத்தான்.” என்று பொருள் கொள்கிறார் பாஷ்யகாரர்.

பொதுவாகப் பார்த்தால் பரிஷம் இரக்கமும் நற்பண்புகளாக இருக்கலாம். ஆனால் அவை எங்குமே என்றுமே நல்லவை என்பதில்லை. யாரிடம் பரிஷம் இரக்கமும் கொள்கிறோம் என்று பார்க்கவேண்டும். தப்பான இடத்தில் ஸ்நேகமும் காருண்யமும் வைத்தால் நல்லதன்று. அர்ஜுனனையே பாருங்கள். துஷ்டர்களான துர்யோதநாதியரும்,

அவனுடைய அதர்மத்துக்குத் துணை போன சில பெரியவர்களும் தனக்கு உறவினராயிருப்பதால் அவர்களிடம் மதிப்பும் ஸ்நேஹமும் கொண்டான் அவன். அதனால் தர்மத்தையே அதர்மமாகக் கருதினான். மருண்டான். இந்த மருட்சிக்குக் காரணம் அஸ்தாநஸ்நேஹம். தப்பான இடத்தில் வைத்த சினேகம். அதை விளக்குவதற்குத் தான் பகவத் கீதை அவதரித்தது. நாமும் எல்லோருக்கும் இரக்கம் காட்டக்கூடாது. நம் இரக்கத்துக்குத் தகுதி உள்ளவர்களிடம் மட்டுமே இரக்கம் காட்டலாம். தப்பிடத்தில் இரக்கம் வைத்தால் தவிக்க நேரும்.

254. இம்மியில் குற்றம் சாட்டாதே.

பிறரது மிகச்சிறிய குற்றத்தைப் பெரிது படுத்தாதே.

गुणेषु दोषाविष्करणं असूया । तद्वतां प्रकारं

राजन् सर्षपमात्राणि परच्छिदराणि पश्यसि ।

आत्मनो मेरुमात्राणि पश्यन्नपि न पश्यसि ॥

इत्यादिभिः आहुः

—ஸ்தோத்ரரத்நபாஷ்யம்.

அஸுயாப்ரஸவ பூ: என்று ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தில் ஒரு பதம். அதற்கான உரையில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளுவது இது :

குணங்களிலேயே தோஷங்களைக் கண்டு வெளிப்படுத்துவது அஸுயை. அதை உடையவன் எவ்வாறு இருப்பான் என்பதை: “அரசனே! மற்றவர்களிடம் கடுகளவு குறைகளையும் பார்த்துக் குற்றம் சாட்டுகிறாய். ஆனால் தன்னுடைய மேருமலையளவிலான குற்றங்களைப் பார்த்தும் பாராதது போல் இருக்கிறாய்.” இது முதலியவற்றால் சொன்னார்கள்.

பிறரிடம் இல்லாத குற்றத்தையும் இருப்பதாகக் காண்பதும் இம்மியளவுள்ளதைப் பெரிது படுத்திக் குற்றம் சாட்டுவதும் அஸூயையின் செயல்கள். நமக்கு இந்த அஸூயை கூடாது. நோண்டி நோண்டிப் பிறரிடம் குற்றம் கண்டுபிடிக்கக் கூடாது. மிகச் சிறிய பிறர் குற்றத்தைப் பூதாகாரமாக்கி அதில் குளிக்காயக்கூடாது.

255. இகலைக் கோள்சொலி மூட்டாதே.

கோள் சொல்லிப் பகை மூட்டுவது கூடாது.

अनृतं च समुत्कर्षे राजगामि च पैशुनम् ।
 गुरोश्चाळिकनिर्बन्धं समानि ब्रह्महृत्यया ॥
 पिशुनो यश्च विप्राणां रन्ध्रान्वेषणतत्परः ।
 दद्यात् मर्मान्तिकं शोकं सोक्षयं नरकं व्रजेत् ॥
 इत्यादिषूक्तानि अनन्तानि अतिघोराणि मे पापानि सन्ति ।

—ஸ்தோத்ரரத்நபாஷ்யம்.

பாபிஷ்ட என்ற பதத்து உரையில் பட்டியலிட்ட தீய பண்புகளில் கோள் மூட்டுவதும் ஒன்று.

உயர்விலும் பொய் சொல்வதும் அரசனிடம் கோள் மூட்டுவதும் குருவைப் பொய்நிர்ப்பந்தம் பண்ணுவதும் பிரம்மஹத்யைக்குச் சமமானவை. எவன் கோள் சொல்பவனோ, அந்தணர்களிடம் ஓட்டை தேடுபவனோ, மர்மத்தைப் பீடிக்கும் துயர் தருபவனோ, அவன் அழியா நரகத்துக்குப் போவான்.

கோள் சொல்பவர்களில் இருவகை. இல்லாததும் பொல்லாததுமாகச் சொல்லி த்வேஷத்தை வளர்ப்பவர் ஒருவகை. உண்மையையே பேசியும், எந்த உண்மையை எப்போது யாருக்குத் தெரிவித்தால் பகையும் பிளவும் அதிகமாகுமோ, அப்போது பார்த்து ஆப்பு வைப்பவர் இரண்டாம் வகை. பெரியவர்களையும் இந்தத் தீச்செயல்களில் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி மாட்டி விடுவது இதன் மேல்நிலையாகும். இம்முன்றும் பிரம்மஹத்யைக்குச் சமமானவையாம். கோள் சொல்பவன், நல்லோரைப் பழிக்கச் சல்லடை போட்டுக் குற்றம் தேடுபவன், இவ்விருவரும் மர்மம் பிளக்கும் சோகத்தை விளைவிப்பவர். அதனால் கொடும் நரகம் அடைவார்கள். இரண்டிலும் ஒரே மாதிரியாக இரண்டு விளைவுகள். அந்தக் கோளின் பலனாக ஒரு அப்பாவிக்கோ சாதுவுக்கோ சொல்லொணாத் துயரம் விளையும் என்பது ஒன்று. கோள் சொன்னவன் முடிவிலா நரகத்துக்குப் போவான் என்பது மற்றொன்று. கோள் சொன்னதன் விளைவாகப் பரிதவிப்பவனின் துயரம் கூடக்கூட, கோள் மூட்டியவனின் பாவமும் கூடுமன்றோ?

256. இந்திரியம் இழுக்கும் மாட்டாதே.

புலன்கள் இழுக்கும். அவற்றிடம் மாட்டிக்கொள்ளக்கூடாது.

बलवतां प्रमाथित्वं हि

बलवानिन्द्रियग्रामो विद्वांसमपि कर्षति

इति स्मर्यते इति ज्ञापनाय बलवन्तं इत्युक्तम् ।

—தாத்பர்ய சந்த்ரிகா.

புலன்கள் நம்மை இழுத்துவிடும் ஆயினும் அவற்றை வசத்தில் வைத்திருப்பது நல்லது என்பதை விளக்குகிறார் கண்ணன் கீதையின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில். அவ்விடத்திய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை வரி இது:

இந்த்ரியங்களுக்கு அடைமொழியாக பலவந்தி என்றொரு பதத்தை மூலத்தில் இல்லாத அடைமொழியாக இடுகிறார் பாஷ்யகாரர். ஏனென்றால் வேறொரு ஸ்ம்ருதிவாக்கியத்தில் இந்த்ரியக்கூட்டம் பலசாலியானது அறிஞனையும் இழுத்து விடும் என்றுள்ளது. இதே கருத்தைச் சொல்வதால் இங்கு நினைவுக்கு வர்ட்டும் என்பதற்காக அந்தப் பதம்.

புலன்கள் பொல்லாதவை. அறிஞனையும் ஆட்டி வைப்பவை. முயல்பவனையும் முட்டாளாக்குபவை. தன்னிழுப்புக்கு இழுப்பவை. வலிமை வாய்ந்தவை. அந்த இழுப்பில் நாம் மாட்டிக்கொள்ளாது இருக்கவேண்டும்.

இப்போது பண்ணக்கூடாததாகக் கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இடம் தவிர்த்து இரக்கம் காட்டாதே.
- இம்மியில் குற்றம் சாட்டாதே.
- இகலைக் கோள் சொலி மூட்டாதே.
- இந்த்ரியம் இழுக்கும் மாட்டாதே.

257. இருப்புக்காகக் கவலாதே.

உயிர் வாழ்வதற்காகப் பெரிதாய்க் கவலை வேண்டாம்.

उत्पत्ति-स्थिति-नाशानां स्थितौ चिन्ता कूतस्तव ।

यथोत्पत्तिर्यथा नाशः स्थितिस्तद्वत् भविष्यति ॥

என்கிறபடியே ப்ரார்ப்த கர்ம் விஸேஷ அத்னமாக ஈச்வரன் செய்யும்
தேஹயாத்ராதிகளில் கரைதலற்று

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

வாழ்க்கைப் பயணம் தானாகவே நடந்தேறும். புருஷார்த்தகாஷ்டையின் அடையாளங்களுள் ஒன்றாகச் சொல்கிறார் இதை:

“பிறப்பது, வாழ்வது, இறப்பது, என்கிற மூன்றில் வாழ்வதில் மட்டும், நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? எப்படிப் பிறப்போ, எப்படி இறப்போ, அப்படியே வாழ்வும், ஆகப்போகிறது” என்று சொன்னபடியே நம்முடைய ப்ரார்ப்த கர்மம் எப்படியுள்ளதோ அதற்கேற்பப் பகவான் தேஹயாத்ரையை நடத்திக் கொடுப்பான். இதற்காக நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை.

மனிதர்களுக்கு மட்டுமின்றி, அனேகமாக எல்லா வஸ்துக்களுக்குமே, தோற்றம், இருப்பு, அழிவு, என்ற மூன்று உள்ளன. இதையே மனிதர்களுக்குப் பிறவி, வாழ்வு, மரணம், என்ற மூன்றாகச் சொல்கிறோம். இவற்றுள் முதலாவதான பிறவிக்கு நம்மில் யாரும் திட்டமிடுவதோ, கவலைப் படுவதோ, மாற்ற முயலுவதோ கிடையாது; முடியாது. கடைசியான மரணத்தையும், எந்த நாளில் எந்த வகையில் என்று திட்டமிடுவதோ, அது நேரும்படி முயலுவதோ, மாற்றியமைப்பதோ கிடையாது; முடியாது. நடுவில் உள்ள வாழ்வும் அது போலத்தானே? அதற்கு மட்டும், திட்டம் போடுதல், முயலுதல், உழைத்தல், அலைச்சல், கவலைப்படுதல், இதெல்லாம் தேவையா? நிம்மதியாக நிச்சிந்தையாக வாழமுடியாதா? விதை விதைத்தவன் தண்ணீர் கொட்டுவான் என்றிருக்க முடியாதா? நம் வாழ்நாளைக் கவலையின்றிப் பயனுள்ள முறையில் செலவிடலாமே? தேஹயாத்ரைக்குக் கரைவானேன்? ஜன்மமும் மரணமும் நம் முயற்சியின்றி நடந்தாற்போல் தேஹயாத்ரையும் நடக்கும் என்று திடமாக நம்பி, அதற்காகக் கவலைப்படாமல் ஸ்த்காரியங்களைப் பண்ணலாமே. நம் முன்வினைப்படி நாராயணன் நடத்திக் கொடுப்பான் நம் வயிற்றுப்பாட்டை. நாம் நிம்மதியாக நல்லது செய்வோமாக.

258. இறங்கியும் ஏறியும் உருளாதே.

வானுலகுக்கும் நிலவுலகுக்கும் நரகுக்குமாக இறங்கியும் ஏறியும் உருண்டு கொண்டிருக்காதே.

பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டுப்பூட்டைக் குண்டிகை போலே ஏறுவது
இழிவதாக தூமாதரி மார்க்கத்திலே பரிப்ரமிக்கவும் வேண்டா.

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், நிகமநாதிகாரம்.

கடைசி அதிகாரத்தில் சொல்லிய மிகச்சில அறிவுரைகளில் இது ஒன்று.

பஞ்சு படும் பன்னிரண்டு பாடுகளையும் நாம் படுவானேன்? ஏற்றச்சால் போல் இறங்கியும் ஏறியும் உருளுவானேன்? தூமம், ராத்ரி, என்று தொடங்கும் பரலோகப் பயணத்தில் சுழலுவானேன்? இவையெல்லாம் வேண்டாம். மோகூத்தையே நாடுவோம்.

பஞ்சு படும் பாடுகள் பன்னிரண்டு எவையெனில் (ஸாராஸ்வாதிநி உரையில் கூறியபடி) (கொட்டை நீக்கிப்) பிய்த்தல், மேலிழுத்து நூற்றல், கீழிழுத்துச் சுற்றுதல், மடித்தல், விரித்தல், அவிழ்த்தல், சேர்த்தல், ஸமமாக்கல், உருட்டல், மலர்த்தல், மாசகற்றல், தட்டல் (பட்டை போடுதல்) என்ற பன்னிரண்டுமாம். இது போலவே சரீரம் ஏற்கும் ஜீவனும், உடல்துவக்கால் பாடுகளைப் படுகிறான். பிக்கல், பிடுங்கல், பிய்த்தல், பிணங்கல், மடங்கல், முடங்கல், இழுபடுதல், இழிபடுதல், துஞ்சல், துவளல், பசித்தல், புசித்தல், உருளல், உழலல், என்று எத்தனையோ பாடுகள். நல்வினைப்பயனாய்ச் சுவர்க்கம் போனாலும், தீவினைப் பயனாய் நரகம் போனாலும், அவ்வினைப் பயன் தீர்ந்தவுடன் நிலவுலகில் மீண்டும் பிறந்து வினையாற்றில் ஒழுகி, மேலும் கீழுமாக உருளுகிறான். இதனால் அவன் பூட்டுக்குண்டிகை போல், அதாவது கயிறொன்றில் பூட்டப்பட்ட பாத்திரமான ஏற்றச்சால் போல, இருக்கிறான். சால் என்னும் அந்தப் பாத்திரம், கிணற்றுக்குள் போகும்; நீரை முகந்தெடுக்கும்; மேலே இழுக்கப்படும்; நீரை நிலத்துக்குப் பாய்ச்சுவதற்காகக் கொட்டும்; நீர் தீர்ந்தவுடன் மறுபடி கிணற்றுக்குள் இறங்கும்; மீண்டும் மீண்டும் இவ்வாறே பண்ணிக்கொண்டிருக்கும். அதுபோல நாம் வானுலகுக்கும் கீழுலகுக்குமாக மீண்டும் மீண்டும் உருளுவானேன்? இதிலிருந்து ஒரேவழியாக விடுதலை பெற்று மோகூதம் அடைய முயலலாமே. தூமாதி மார்க்கத்தில் போய்த் திரும்பி வராமல் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போய்ப் பரமபதம் அடையலாமே. உலகங்களிடையே உருளாமல் உன்னதநிலை அடையலாமே.

259. இருபெரு மருள்களில் மிரளாதே.

ஈரீராத்மம், ஸ்வதந்த்ராத்மம், என்கிற இவ்விரண்டு பெரிய மருள்களையும் தவிர்.

प्रकृत्यात्मभ्रान्तिः गलति चिदचिल्लक्षणधिया
तथा जीवेशैक्यप्रभृतिकलहः तद्विभजनात् ।

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

தத்வத்ரய சிந்தனத்தைப் பண்ணுவது முழுகூவுக்கு ஏன் அவசியம் என்பதை விளக்குகிறார்:

உடலே ஆன்மா என்கிற மருள் சேதனனுக்கும் அசேதனத்துக்கும் லக்ஷணம் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொண்டால் நழுவும். ஜீவனும் பரனும் ஒன்றே முதலிய குழப்பம் தத்வத்ரயத்தையும் விபஜிப்பதால் நழுவும்.

பிரகிருதியைச் சேர்ந்த தேகத்தையே ஆத்மா என்று மருள்வர் லோகாயதர்கள். இது ப்ரக்ருத்யாத்மப்ரமம் என்னப்படும். இந்த மருள் கொண்டவர் தம் உடலுக்காக மட்டுமே உழைப்பார்; புலனின்பங்களில் மட்டுமே நாட்டம் கொள்வர். மறுபிறவியை நம்புவதில்லை; ஆத்மரகைக்காக ஒன்றுமே பண்ணுவதில்லை; நாத்திகராய் இருப்பார். இது ஒரு வகைப் பரிதாபம். இரண்டாம் வகையினர் உடலிலிருந்து வேறுபட்டதாக ஜீவாத்மாவை நம்பினாலும், அதுவே பரமாத்மா என்று சொல்லியோ, வேறு காரணத்தாலோ, ஜீவனை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைப்பார்; சாத்திரங்களுக்குக் கட்டுப் படாமல் மக்கள் போகும்படி வாதிப்பார்; இவர்களது மருளுக்கு ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமம் என்று பெயர். இவ்விரண்டு மருள்களும் மிகப்பெரிய மருள்கள். இம்“மஹாவிரோதிகளை முற்படக் கழிக்கை ப்ராப்தம்.” இதற்காக தத்வத்ரய சிந்தனம் பண்ணவேண்டும். சேதனம், அசேதனம், ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களைப் பிரித்தறிய வேண்டும். மருட்சியும் மிரட்சியும் வேண்டாம். இரண்டு விபரீதஜ்ஞானங்கள் அணர்த்தத்தை விளைவிக்கும். ஒன்று தன் ஆத்மாவை மிக மட்டமாக (ஜடப் பொருளான உடலிலிருந்து வேறுபடாததாக) நினைப்பது; இன்னொன்று தன் ஆத்மாவை மிக உயர்வாக (கடவுளிடமிருந்து வேறுபடாததாக) நினைப்பது. இரண்டாலும் பெருங்கேடு. இப்படி ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் இதே நூலில் வேறோர் அதிகாரத்தில். எனவே இவ்விரண்டு பெரிய மருள்களையும் போக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

260. இளம்பெண்ணாசையில் சுழலாதே.

இளம்பெண்டிர்களின் காமத்தில் சிக்கிச் சுழலாதே.

रागोपलिप्तदृष्टिः

प्रलपति मुह्यति घूर्णति स्वलति ।

युवति-मदिरा-मदान्धः

युक्तायुक्तं न जानाति ॥

—ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்.

வஸந்தன் தன் தோழனான மன்மதனிடம் கூறுகிறான்:

ஆசை பூசிய அறிவுடையவன் உளறுகிறான்; மயங்குகிறான்; சுழலுகிறான்; தடுமாறுகிறான்; இளமாதர் என்னும் மதுபானத்தால் போதையேறிக் குருடானவன் தகுந்தது-தகாததை அறிவதில்லை.

காதல் முற்றிப்போனால் வார்த்தையில் உளறல், பிதற்றல், பொருளின்றிப் பேத்தல், இதெல்லாம் ஏற்படும்; மனத்தில் மயக்கம், மோகம், மருள், இதெல்லாம் ஏற்படும்; செயலில் இடறல், தடுமாறல், சுழலல், இதெல்லாம் ஏற்படும். இப்படி மனோவாக்காயம் என்ற முக்கரணங்களையும் மோசமாக்க வல்லது காமம் என்பது. யுவதி என்பவள் மது பானம் போல. பித்து பிடிக்கச்

செய்பவள்; கண்ணிருந்தும் குருடனாய் ஆக்குபவள். அப்படிக் குருடரானவர்களுக்கு, ஓளசித்ய- அநௌசித்யங்களே தெரிவதில்லை. தகுந்த செயல்களையும் தகாச் செயல்களையும் பாசுபடுத்திப் பார்க்கத் தெரிவதில்லை. இந்த ச்லோகத்தில் ராக-உபலிப்த-த்ருஷ்டி என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் கொள்ளத் தகும். ஆசை பூசிய அறிவு, (அறிவு பளிச்சிட முடியாதபடி அதன் மேல் ஒரு பூச்சாக அமைகிறது ஆசை என்பது; அறிவை மங்கவைக்கிறது.) என்பது ஏற்கெனவே சொன்ன அர்த்தம். இன்னொரு அர்த்தம் என்னவென்றால், சிவப்புநிறம் பூசிய பார்வை. மதுபானத்தால் கண் சிவக்கும். அதுவும் தடுமாறப்பண்ணும்; ப்ரலபிக்கப் பண்ணும்; சுற்றப்பண்ணும்; திகைக்கப்பண்ணும். இந்தச் சிலேடை தவிர இளம்பெண்ணை மதுபானமாகக் கூறும் உருவகவணியும் இங்குள்ளது. இரண்டிலும் பருகல் உண்டு; இரண்டிலும் வயப்பட்டவரை எளிதில் விலக முடியாமல் ஆகர்ஷிக்கும் இழுப்பு உண்டு; இரண்டிலும் நுகர்பவரைப் போதைப் பித்தேறச் செய்யும் வசியம் உண்டு; இரண்டிலும் மாட்டியவர் தக்கது-தகாதது தெரியாமல் திணறுவதுண்டு. இரண்டாலும் தடுமாறுபவர் அனேகர் உண்டு. இரண்டும் கிறக்கத்தை ஏற்படுத்தும். என்று பல ஒப்புமைகளை இந்த ச்லோகத்தில் வெளிப்படையாகவே கூறுகிறார். உருவகம் வலுத்ததாகிறது. இளமகளிரின் ஆசையில் சிக்கிக்கொண்டு சுழலவேண்டாம் என்பது நீதி.

இப்போது பண்ணக்கூடாததாகக் கூறிய நாலு அறிவுரைகளையும் சேர்த்துப்படிப்போம்:

- இருப்புக்காகக் கவலாதே.
- இறங்கியும் ஏறியும் உருளாதே.
- இருபெரு மருள்களில் மிரளாதே.
- இளம்பெண்ணாசையில் சுழலாதே.

261. இங்கடிமைப்பணி இகழாதே.

இந்நிலவுலகில் இறைவனுக்கும் தொண்டர்களுக்கும் அடிமைப்பணி புரிவதை இகழக்கூடாது.

மனமே நீ மகிழாதே இருப்பதென் கொல்?
உறுவதுனக்குரைக்கேன் இங்கிருக்கும் காலம்
ஒருபிழையும் புகுதாத உணர்த்தி வேண்டிப்
பெறுவதெலாம் இங்கே நாம் பெற்று வாழப்
பேரடிமையால் ஏதென்று இகழேல் நீயே.

— ரஹஸ்யரத்நாவளி

ஒரு ரஹஸ்யக்கிரந்தத்தின் முத்தாய்ப்பான முடிவுப் பாசுரம் இது. ஆதலால் இந்த அறிவுரை முக்கியமானது.

என் மனமே! நீ ஏன் மகிழ்ச்சி அடையாமல் இருக்கவேண்டும்? என்ன குறை? உனக்குத் தேவையானவொன்றை நான் சொல்கிறேன்; நீ கேட்டுக்கொள். இங்கு நிலவுலகில் இருக்கும் காலத்திலும் கைங்கரியங்களையே பண்ணுவதால் என்ன பயன் என்று பகவத்பாகவத கைங்கரியத்தை இழவாதே; இகழாதே. பிழை புகாத படி பண்ணு. தத்வஜ்ஞானத்தை வேண்டு. எல்லாப்பேறுகளையும் நாம் இங்கேயே பெற்று வாழமுடியும்.

“அடிமை என்பதே இழிந்தது. அதை நாம் பண்ணத் தேவையில்லை. மோகூ ஸாம் ராஜ்யத்துக்குக் காத்திருக்கும் நாம் கைங்கரியங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பானேன்? தாழ்ந்து கிடப்பவர் அன்றோ அடிமைப்பணி புரிவர்?” என்று அடிமைப்பணியை இகழாதே. தகாதவர்க்குப் பண்ணும் அடிமைப்பணி மட்டுமே இகழ்வுக்குரியது. திருமாலுக்கும் அடியார்களுக்கும் பண்ணும் பணிவிடையோ நம் ஸ்வரூபத்துக்கேற்றது. மோகூத்திலும் தொடர்வது. மகிழ்ச்சி தருவது. அதை மோகூப்ராப்தி வரை காத்திராமல், இங்கேயே இப்பொழுதே செய்தல் தகும். இதனால் நமக்கு எல்லாப் பேறுகளும் கிட்டும்.

இன்னொரு தாத்பர்யமும் கொள்ளலாம். மோகூத்திலும் அடிமை தான்; அங்கு “ஒழிவில் காலமெல்லாம் வழுவிலாவடிமை” என்று ஏற்பட்டால், அதைவிட இம்மையின்பமே “இங்கிருக்கும் காலம் பெறுவதெலாம் பெற்று வாழ” நன்றாயிருக்குமே, மோகூம் வேண்டாமே, என்று கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை இகழக்கூடாது. அடிமைப்பணியிலேயே, அது ஸ்வரூபாநுரூபம் ஆகும்பொழுது, அளவிலா ஆனந்தம் கிடைக்கும்.

262. இறுமாந்தவனைப் புகழாதே.

கர்விஷ்டனைப் போற்றக்கூடாது.

क्षोणी-कोण-शतांश-पालन-कला-दुर्वार-गर्वानल-

क्षुभ्यत्- क्षुद-नरेन्द्र-चाटु-रचना-धन्यान् न मन्यामहे ।

—வைராக்யபஞ்சகம்.

சிறுச்சிறு உதவிகள் பண்ணக்கூடிய நிலையில் இருப்பதால் பதவியில் இருப்பவரையும் திமிர் பிடித்தவரையும் நம்மில் சிலர் போற்றுகிறார்கள். அது தப்பு என்பது வைராக்ய பஞ்சகத்தின் முதன்முதல் நீதியாகும்.

பரந்த நிலவுலகத்தின் ஏதோ ஒரு மிகச்சிறிய பகுதியைத் தம் ஆளுகையில் வைத்திருப்பதால் மட்டும் கர்வப்பட்டுக் கொக்கரிக்கிறார்களே, சில அரசியலார்கள், அவர்களுக்கு இச்சகமாகப் பேசிக்கொண்டும் துதி பாடிக் கொண்டும் அதனாலேயே தம்மைப் பாக்கியசாலிகளாகக் கருதிக்கொண்டும் வாழும் மானிடர்களை நாம் ஒரு பொருட்டாகவே எண்ணுவதில்லை.

ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு ராஜஸபைக்கு வரவேண்டி வந்த அழைப்பை அங்கீகரிக்காதபோது அவர் எழுதியனுப்பிய ச்லோகம் இது. அற்ப அரசன் இறுமாந்து கிடக்கையில், அவனுக்குப் புகழ் பாடுபவர் சிலர். இவர்கள் அதனால் பெருமிதமும் அடைகிறார்கள். ஏதோ தம் கவித்திறன் ஸாபல்யம் அடைந்தது போல நினைக்கிறார்கள். தற்பொழுதைய அற்பத்தேவை நிறைவேறலாம். ஆனால் இதில் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ள என்ன இருக்கிறது? இப்படிப்பட்ட மக்களையோ கவிஞர்களையோ நாம் பொருட்படுத்தவே மாட்டோம். இன்னும் சொல்லப்போனால் கர்விஷ்டனைப் போற்றுவது என்பதொரு பாவச்செயல். அதை நாம் செய்யாதிருந்தால் மட்டும் போதாது; செய்பவர்களைச் சீந்தாமலும் இருக்கவேண்டும். செருக்கு மிக்க அரசியல்வாதிகளைப் பாராட்டுவது கூடக் குற்றம். இக்குற்றம் புரிபவரைப் பெரியோர் உபேக்ஷித்துவிடுவார்கள். பொருட்படுத்தமாட்டார்கள்.

263. இம்மி சுகத்தில் மகிழாதே.

தற்பொழுதையதை விட இம்மியளவே அதிகமான ஸ்வர்க்கசுகத்தில் நாட்டம் வேண்டாம்.

**ஈர்க்கு மரக்கலமென்ன இறைவர் இன்பம்
எழுந்தழியும் குமிழியென இகழ்ந்தொழிந்தோம்.**

—பிரதாநசதகம்.

நூலின் இறுதிப்பாகரங்களான இரண்டே இரண்டில் முதலாவதில் இந்த அறிவுரை இருக்கிறது.

ஸ்வர்க்கத்தில் கிடைக்கும் தேவபோகம் நமக்கு வேண்டாம். அதில் இரண்டு குறைகள். ஒன்று, அது உறுதியற்றது. இரண்டு, அது மிகச்சிறிய காலமே நமக்கு வாய்ப்பது. இவ்விரண்டுக்கும் இரண்டு உதாரணங்கள். நீரில் தத்தளிப்பவனுக்கு ஒரு ஈர்க்கை மட்டும் மரக்கலமாகக் கொள் என்று கொடுத்தால் போலவும், நீரில் தோன்றி, விரைவிலேயே அழிந்து போகும் நீர்க்குமிழி போலவும், தேவர்களின் இன்பம். அதனால் நாம் அதை இகழவும் செய்வோம்; இகக்கவும் செய்வோம்.

ஏராளமான அறநூல்களில் புருஷார்த்தமாகக் கூறப்பட்ட ஸ்வர்க்கஸுகம் என்பதனை, ஈர்க்குக்கு ஒப்பாகக் கூறுவதேன் என்றால், ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலுக்கு ஸ்வர்க்கமும் உட்பட்டிருப்பதால், அதன் மூலமாகக் கரையேறி விட முடியாது என்பதாலாம். “பலவா ஹ்யேதே அத்ருடா:” என்று உபநிஷத்தில் சொன்ன உவமை இது: உவமேயத்தில் மட்டும் சிறு மாறுதல். பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாய்க்கக்கூடிய ஸ்வர்க்கசுகத்தை நீர்க்குமிழிக்கு ஈடாகச் சொல்லுவதேன் என்றால், அதிவிபுலமான (நித்யமான) காலதத்வம் உள்ளவரை நிலைத்திருக்கும் மோக்ஷசுகத்துடன் வானவரின்பத்தை ஒப்பிடும்போது, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளும், நீர்க்குமிழிக்காலமும், கிட்டத்தட்ட ஒன்றே என்பதாலாம். இப்படி இம்மியளவு சுகத்தில் மகிழ்ச்சி கொள்வதோ, அதற்காகப் பாடுபடுவதோ வியர்த்தம். பேரானந்தத்துக்கு மட்டும் விழைவோம்.

264. இலக்கணருசியில் இழியாதே.

இலக்கணம் முதலிய எத்தனையோ கல்விகள் மோகூத்துக்கு உதவாதவை.

न शब्दशास्त्राभिरतस्य मोक्षः न भोजनाच्छादनतत्परस्य என்கிறபடியே பாஹ்ய விஷய ப்ராவண்யமே உடையார்க்கு மோகூதம் இல்லை என்றபடி.

—ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ப்ரபாவரகூதாதிகாரத்தில் கூறும் அறிவுரைகளில் இதுவும் ஒன்று:

வ்யாகரணக் கல்வியில் ஈடுபட்டவனுக்கு மோகூதம் கிடையாது. உணவிலும் உடையிலும் அத்தீதமாக நாட்டம் கொண்டவனுக்கும் மோகூதம் கிடையாது. என்று பிரமாணவசனம் சொல்கிறபடியே புறம்பான நுகர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு வீடுபேறு கிடையாது.

இங்கு இலக்கணக்கல்வி என்பது உபலக்ஷணமே. அது போல வீடுபேற்றுக்கு உதவாதவை நிறைய உள்ளன. அவற்றால் வேறு பலன்கள் கிடைக்கலாம். ஆகையால் அவற்றைக் கற்பது பாவமன்று; நிஷித்தமன்று; தாராளமாகக் கற்கலாம். ஆனால் அவற்றால் மோகூதம் கிடைக்கும் என்று நம்பி ஏமாறவேண்டாம். வ்யாகரணம் வேதாங்கமாக இருப்பதாலும், ப்ராசீந்ரமாத்ரமானதாலும், அது அபவர்க்கத்துக்கும் உதவுமோ என்று எண்ணிவிடவேண்டாம். கல்வியால் மிக்கவர்கள் எல்லாம் பரமபதம் செல்லும் தகுதி பெற்றதாகக் கருதக்கூடாது. எந்தக்கல்வி என்பதைப் பொருத்தது. வேதாந்தக்கல்வி பயன்படும். உணவுடைகளில் நாட்டம் கொள்பவனுக்கும் வேற்றுக்கல்விகளில் உழைப்பவனுக்கும், இந்த அம்சத்தில் அதிக வித்தியாசம் கிடையாது. முழுக்ஷூக்களான நாம் எவ்வெவற்றில் ஈடுபடுவது நல்லது என்பதைப் புரிந்துகொள்வோம். மற்றவர்க்கு நல்லதெல்லாம் நமக்கும் நல்லதாயிருக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஸ்வாமி தேசிகனே வ்யாகரண ஸாஸ்த்ரத்தில் புலமை பெற்றவர் ஆயிற்றே, அவர் ஏன் இந்த வசனத்தை விளக்குகிறார் என்று கேட்கவேண்டாம். எத்தனையோ ஸாஸ்த்ரங்களில் வல்லமை பெறலாம்; ஆனால் ஈடுபாடு முழுக்ஷூவுக்கு எதில் தேவை என்பதை விளக்குகிறார். இலக்கணம் கற்பதை நிஷித்தமாகக் கூறவில்லை; பயனற்றதாகவும் கூறவில்லை: அதில் அபிஹதனாகவேண்டாம் என்கிறார்.

கடந்த நாலு உபதேசங்களையும் சேர்த்துப் பார்ப்போம்.

- இங்கடிமைப்பணி இகழாதே.
- இறுமாந்தவனைப் புகழாதே.
- இம்மி சுகத்தில் மகிழாதே.
- இலக்கண ருசியில் இழியாதே.

265. இனிமை யிலார் உணவுண்ணாதே.

அன்புடன் உணவிடாதார் வீட்டில் உண்ணக்கூடாது.

இனிமையுடன் ஆதரம் இல்லாதார் சோறும்
- - - மருவாச்சோறே.

- ஆகாரநியமம்.

விலக்கத்தக்க உணவை வகைப்படுத்தி்கூறும் பாசரம் ஒன்று மனிசர் பசு என்று தொடங்குகிறது ஆகாரநியமத்தில். அந்தப் பாசரத்தில் கூறும் நியமங்களில் இதுவும் ஒன்று:

உணவிடுபவர்கள் இனிமையும் ஆதரவும் கொண்டிராவிட்டால், அந்தச்சோறைச் சாப்பிடாமல் விலக்கவேண்டும்.

இன்முகத்துடன் இன்சொல்லுடன் ஆதரவுடன் உபசரித்துப் பரிமாறும் உணவை உண்ணலாம். சிடுமுஞ்சியுடன் வேண்டாவெறுப்பாக ஒருவர் உணவிட்டால் அதை நாம் உண்ணலாகாது.

266. இரும்பால் இட்டதை உண்ணாதே.

இரும்புப்பாத்திரத்தால் பரிமாறிய உணவை உண்ணக்கூடாது.

இரும்பாலும் கையாலும் இட்டவெல்லாம்
- - பிழையுணாமே.

- ஆகாரநியமம்.

நிஷித்தமான உணவுகளைக் கூறும் பாசரமொன்றில் இது ஒரு வரி:

இரும்பால் இட்ட உணவை உண்ணக்கூடாது. அது பிழையுணவில் சேரும்.

இரும்பு நிஷித்தமன்று. இரும்புப் பாத்திரங்களில் தளிகை பண்ணலாம். ஆனால் பரிவேஷணம் பண்ணும்போது, அதாவது இலையில் பரிமாறும்போது, இரும்புக்கரண்டியாலோ, இரும்புப் பாத்திரத்தாலோ, வெறும் கையாலோ, சாய்க்கக்கூடாது. வெண்கலக் கரண்டியோ வெள்ளிக்கரண்டியோ வேறொரு பாத்திரமோ எடுத்துக்கொண்டு அதன் மூலம் சாப்பிட சாய்க்கலாம். இரும்பாலும் கையாலும் இட்டது உண்ணத்தக்கதன்று.

267. இருட்டில் உணவை உண்ணாதே.

இரவில் இருட்டில் விளக்கில்லாமல் சாப்பிடக்கூடாது.

நளிமதி தீ விளக்காக உண்ணும் ஊணும்
நள்ளிரவில் விளக்கின்றி உண்ணும் ஊணும்

– ஆகாரநியமம்.

அரங்கனடியார்கள் உகக்காதவை என்று சிலவற்றைக் கூறும்போது இதையும் சேர்த்திருக்கிறார். நிலாவெளிச்சத்தையே விளக்குக்குப் பதிலாகக் கொண்டு சாப்பிடக்கூடாது. இரவில் இருட்டிலும் சாப்பிடக்கூடாது. விளக்கேற்றி வைத்துக்கொண்டு தான் சாப்பிடவேண்டும். நிலாச்சாப்பாடு என்று உல்லாசமாக விளக்கின்றி உணவுண்கை கூடாது. விளக்கு என்பது வெளிச்சத்துக்கு மட்டுமன்று. மங்களத்துக்குமாம். இரவுவேளையில் அது அவசியம். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது இடையில் விளக்கு அணைந்து கும்மிருட்டு ஏற்பட்டால் சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விடுவது வழக்கம்.

268. இடைவேளைகளில் உண்ணாதே.

ஒரு நாளைக்கு இருமுறை மட்டுமே உண்ணலாம். இடையிடையே சாப்பிடுவது கூடாது.

सायं प्रातर्द्विजातीनां अशनं श्रुतिचोदितम् ।
नान्तरा भोजनं कुर्यात् अग्निहोत्रसमो विधिः ॥
इत्यादीनि ।

– ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரக்ஷா.

நித்யவ்யாக்யாநத்தில் மாலையிரவுகளில் கார்த்தவ்யங்களைச் சொல்லும்போது இந்த மேற்கோளை எடுத்திருக்கிறார்.

காலமாலைகளில் இருபிறப்பாளருக்கு ஆகாரம் வேதவிஹிதம். இவற்றுக்கிடையே சாப்பிடக்கூடாது. இந்த விதி அக்நிஹோத்ரத்துக்குச் சமமாகும்.

காலையுணவு என்பது பகற்பொழுதிலும் மாலையுணவு என்பது முன்னிரவுப்பொழுதிலும் விஹிதம். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு வேளை மட்டுமே ஆகாரம் உட்கொள்ளலாம். நடுநடுவே நொறுக்குத்தீனியோ முழுத்தீனியோ கூடாது. (தீர்த்தபானம் முதலியன மட்டும் பண்ணலாம்.) ஆஹாரஸ்வீகரணமும் சில வகைகளில் அக்நிஹோத்ரத்துக்குச் சமமாகும். இதை ப்ராணாக்நிஹோத்ரம் என்று வழங்குகிறோம். அக்நிஹோத்ரத்தில் என்ன பரிஷேசந மந்தரமோ அதே மந்தரத்தைச் சாப்பிடும்போதும் சொல்லிப் பரிஷேசநம் பண்ண வேண்டும். அக்நிஹோத்ரம் எப்படி ஒவ்வொருநாளும் இரண்டே தடவை மட்டும் பண்ணுகிறோமோ, அதே போல ஆகாரமும் இரண்டே தடவை உட்கொள்கிறோம். அக்நிஹோத்ரம் எப்படி ஒரு

சாஸ்திரக் கருமமோ அது போலவே போஜனமும் ஆசமந மந்த்ரோச்சாரண பூர்வகமாகப் பண்ண வேண்டிய கர்மம்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளும் ஆகாரம் விஷயமானவை:

- இனிமை யிலார் உணவுண்ணாதே.
- இரும்பால் இட்டதை உண்ணாதே.
- இருட்டில் உணவை உண்ணாதே.
- இடைவேளைகளில் உண்ணாதே.

அடுத்த நாலு அறிவுரைகளும் சங்கு சக்கர இலச்சினை (தோளில் ஸமாச்சரயண காலத்தில் பொறித்துக்கொள்ளல்) விஷயமானவை.

269. இலச்சினை தரிப்பதை எதிர்க்காதே.

சங்கு சக்கர அடையாளம் கூடாது என்று வாதாடாதே.

**इह कतिचित् अतिचिर-समुच्चित-विविध-दुरितावली-मलीमस-मनसः
परम-पुरुष-चरणारविन्द-वैमुख्य-मुषित-दर्शनाः सुदर्शन-धारणे विमन्यन्ते ।**

- ஸச்சரித்ரரக்ஷா.

வைணவர்கள் அனாதிகாலமாகத் தோள்களில் சங்கு சக்கர அடையாளங்களைப் பொறித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த வழக்கம் சரியன்று என்று அவைஷணவர்களில் சிலர் வாதிக்கிறார்கள். அவர்களைச் சாடுகிறார் இவ்வரிகளில்:

இங்கு சிலர் நீண்டகாலமாகச் சேமித்த பாவராசியால் மலினமான மனம் கொண்டவர்கள். பரமபுருஷனின் திருவடித்தாமரைகளில் விமுகராய் பார்வை கெட்டுப்போனவர்கள். சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொள்ளும் விஷயத்தில் எதிர்க்கருத்து கொள்கிறார்கள்.

இவர்கள் (மனுஸ்ம்ருதியிலே உள்ள) “தெரிந்தே உடலில் புண் ஏற்படுத்தக் கூடாது” முதலிய வசனங்களைக்காட்டி வாதிக்கிறார்கள். நெருப்பில் பழுக்கக் காய்ச்சிய உலோகத்தைக் கொண்டு சங்கு சக்கர அடையாளங்களைத் தோள்களில் பண்ணிக்கொள்வது ஸ்ம்ருதி விருத்தம் என்றும் வேதத்தில் சொல்லப்படாததென்றும் பல வகையான வாதங்களைப் பண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் ஐயோ பாவம்! மஹாபாவங்களாலே மன மாசு மிக்கவர்கள். பகவானுக்கு அபிமுகமாகாமல் விமுகரானவர்கள். அதனால் தர்ஹநம் (பார்வை) கெட்டவர்கள்.

அதனால் ஸுதர்ஸநம் (சக்கரம்) கூடாது என்கிறார்கள். தர்ஸநம் கெட்டவர்கள் ஸுதர்ஸந (நல்ல பார்வை) விஷயத்தில் மாற்றுக்கருத்து கொள்வதில் வியப்பில்லை அல்லவா? எதிர்வாதிகளை நிந்திக்காமலே அவர்களது வாதங்களைக் கண்டிக்கும் இயல்பு உள்ளவராயிற்றே தேசிகள், இங்கு மட்டும் அவர்களை ஏன் மலின மனசு என்றும் குருட்டுக்கண் என்றும் வைகிறார்? அதற்குக் காரணம் உண்டு. வேதத்திலும் புராணங்களிலும் மஹாபாரதத்திலும் பாஞ்சராத்தரத்திலும் மற்றும் பல ப்ராசீன மஹர்ஷிகளின் நூல்களிலும் பரக்கப்பேசப்பட்ட வழக்கம் இது (சங்கு சக்கர அடையாளம்) என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போயிற்று. அதனால் அவர்களுக்குப் பார்வைக்கோளாறு என்கிறார். ஏதோ ஓரிரு ப்ரமாணவசநங்கள் மட்டும் இருந்தால் சிலருக்குக் கண்ணில் படாமல் போகலாம். ஆனால் மத்ஸ்யபுராணம், வராஹபுராணம், ப்ரஹ்மாண்டபுராணம், அக்நிபுராணம், ஸ்கந்தபுராணம், கருடபுராணம், ப்ரஹ்மவைவர்த்தபுராணம், பாத்மபுராணம், பவிஷ்யத்புராணம், ஆதித்யபுராணம், லிங்கபுராணம், ஹரிவம்சம், ஸ்ரீபாகவதம், ஸாத்வதம், பாரமேஸ்வரஸம்ஹிதை, ஸாண்டில்யஸ்ம்ருதி, வஸிஷ்டஸ்ம்ருதி, விஷ்ணுதர்மம், காடகம், என்று ஏராளமான கிரந்தங்கள் சக்ராங்கனத்தின் (தோளில் சக்கர அடையாளம் தரித்தலின்) பெருமையையும் ஆவர்யகதையையும் பேசும்போது, இதில் எதுவுமே கண்ணில் படாதவன் போல் வாதிப்பவனை என்னவென்பது? குருடன் என்று ஏசுவது மிக மிருதுவான வசையாகும். ஓரிரண்டு இடங்களில் அவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் சொல்லும் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை ஏற்காமல், கிலேசப்பட்டு வேறு அர்த்தமும் சொல்லத் துணிகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் மனசு மலினம் என்கிறார். பிறகு விலாவாரியாகத் தன் வசவுகள் சரியானவை என்பதை ஒரு முழு அதிகாரத்தில் மூதலிக்கிறார். அவர்களுக்குக் கண்ணும் சரியில்லை; மனசும் சரியில்லை. நாம் அவர்களோடு சேர்ந்து வாதிக்கவேண்டாம். இலச்சினை தரிப்பதை இசைவோம். எதிர்த்துப்பேசாமல் இருப்போம். யுகயுகமாக வரும் வழக்கத்தை மதிப்போம்.

270. இலச்சினை தரியாதிருக்காதே.

பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பண்ணிக்கொள்ளாமல் இருக்காதே.

उपपुराणे ब्रह्माण्डसंहिताभेदरूपे वायव्ये -

उपवीतादिवद्वार्याः शङ्खचक्रादयस्तथा । . . .आदित्यपुराणे . . .

शङ्ख-चक्र-ऊर्ध्वपुण्ड्रादि- रहितो ब्राह्मणाधमः ॥

- ஸச்சரித்ரரக்ஷா.

எதிர்க்காமல் இருந்தால் மட்டும் போதாது. வைஷ்ணவன் சங்கு சக்கரம் தரித்தே தீரவேண்டும். இதைக்கூறும் வாக்கியங்கள் இரண்டின் அர்த்தம் இதோ:

உபபுராணங்களில் ஒன்றான ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹிதையில் ஒரு பிரிவான வாய்வ்யத்தில் : “பூணூல் போலச் சங்குசக்கரமும் உடலில் எப்போதும் தரிக்கப்படவேண்டும்”. இன்னொரு புராணத்தில் : “சங்கு சக்கர அடையாளம், ஊர்த்வபுண்டரம், இவை இல்லாத ப்ராஹ்மணன் அதமன் ஆகிறான்”.

எப்பொழுதும் அடையாளம் அழியாமல் இருப்பதற்கு ஒரு வழியாகச் சூடு போட்டுக்கொள்வதும், வேறு புராணங்களில் சொன்னது தான். நாமாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. இவ்வாறு ஸம்ஸ்காரம் பண்ணிக்கொள்ளாதவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள். அதனால் தான் எல்லா வைஷ்ணவர்களும் ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்றாக, தாபஸம்ஸ்காரத்தைப் பண்ணிக்கொள்கிறோம்.

271. இலச்சினை தவறாய்த் தரிக்காதே.

தவறான இலச்சினைகளால் உடலில் அடையாளம் பண்ணிக்கொள்ளக்கூடாது.

देवतान्तरचिह्नधारण प्रसङ्गोपि परिहृतः ।

तस्य स्वसैद्धान्तिकैः अन्यैश्च निषिद्धत्वेन अधर्मत्वाच्च ।

— ஸச்சரித்ரரக்ஷா.

வைணவர்கள் சங்கு சக்கர இலச்சினை தரிப்பதைப்போல் மற்றவர் வேறேதாவது தரிக்கலாமோ என்றால்:

தேவதாந்தரங்களுக்கான சின்னங்களை உடலில் தரிப்பது (அந்தந்தத் தேவதைகளின் பக்தர்களுக்குக் கூட) உசிதமன்று. இரண்டு காரணங்கள். அந்தந்த ஸித்தாந்தங்கள் அனுமதிக்கவில்லை என்று ஒன்று. அது அதர்மம் என்பது இரண்டாவது காரணம்.

சிவபக்தர்கள் திரிகூலத்தையும் முருகபக்தர்கள் வேலையும் முத்திரை குத்திக் கொள்ளலாமோ? கூடாது. சைவஸித்தாந்தத்திலோ கௌமாரஸித்தாந்தத்திலோ அவ்வாறு ஏற்படுத்தவில்லை என்பது ஒரு காரணம். அப்படியெல்லாம் முத்திரை குத்திக்கொள்வது நிஷித்தம்; அது அதர்மம்; என்பது மற்றொரு காரணம். வைஷ்ணவர்களுக்கு மட்டுமே இந்தத் தாபஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பச்சை குத்திக்கொள்வது, வேறுவித இலச்சினை தரிப்பது, இதெல்லாம் நாம் பண்ணக்கூடாது.

272. இலச்சினை வணங்காதிருக்காதே.

தோளில் சங்கசக்கர முத்திரை உடையவர்களைப் பார்த்தவுடன் வணங்கு.

भविष्यत्पुराणे --

चक्राङ्कितभुजं दृष्ट्वा यस्तु तं नाभिवादयेत्।

तिर्यग्योनिशतं प्राप्य विष्टायां जायते क्रिमिः ॥

— **ஸச்சரித்ரரக்ஷா.**

நாம் இலச்சினைகளைத் தரிப்பது மட்டும் போதாது. அவ்விலச்சினைகளைத் தரித்த மற்றவரிடம் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதமும் முக்கியம் என்கிறார்.

தோளில் சக்கரத்தைப் பொறித்துக் கொண்டிருப்பவரைப் பார்க்க நேர்ந்தால், அவரை வணங்கவேண்டும். எவன் அவ்வாறு வணங்கவில்லையோ, அவன் நூறு பிறவிகள் விலங்குகளாய்ப் பிறந்து, விஷ்டையில் கிருமியாகவும் பிறப்பான்.

எவனுடைய பஜத்திலாவது சக்கரத்தாழ்வான் ஸேவை ஸாதித்து விட்டால், அந்த வைணவனின் வயது, அறிவு, முதலியவற்றைக் கணிசிக்காமல், வணங்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாதொழிந்தால், மிகவும் வருந்த நேரும். விலங்குகளாகவும் புழுபூச்சிகளாகவும் பற்பல பிறவிகள் பிறக்க நேரும். இதைத் தவிர்க்க வேண்டுமாயின் சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டவர்களுையெல்லாம் வணங்கிவிடுவோம். வைணவன் இன்னொரு வைணவனைப் பார்த்தால் வணங்குவது என்கிற பழக்கம் இதனால் ஏற்பட்டது. நாமும் தாபஸம்ஸ்காரம் பெற்றவரைக் காணும்போதெல்லாம் வணங்குவோம்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகள் சங்கசக்ர முத்திரையைப் பற்றியவை. ஒரே நூலிலிருந்து எடுத்தவை. அந்த நாலு உபதேசங்களை இப்போது சேர்த்துப் படிப்போம்:

- இலச்சினை தரிப்பதை எதிர்க்காதே.
- இலச்சினை தரியாதிருக்காதே.
- இலச்சினை தவறாய்த் தரிக்காதே.
- இலச்சினை வணங்காதிருக்காதே.

273. இறைதொழுக் காலம் தாழ்த்தாதே.

காலம் விளம்பிக்காமல் பகவானைத் தொழவேண்டும்.

பழுதே பல பகலும் போயின என்னாதபடி ஸ்வரூப-ப்ராப்த-வ்ருத்தியிலே த்வரிக்க அடுக்கும்.

— **தத்வத்ரயசுளகம்.**

காலம் என்னும் தத்துவத்தை விளக்கும்போது இந்த அறிவுரை இருக்கிறது :

காலத்தைப் பழுதாக்கக்கூடாது. ஏற்கெனவே பழுதாய்ப்போன காலத்தை நினைந்து நொந்து, இறைவனைத் தொழுவதற்குத் த்வரைப்படவேண்டும். நம் ஸ்வரூபத்துக்கேற்ற தொழில் இது தான்.

“அரவணை மேல் கண்டு தொழுதேன்” என்பதல்லவா இப்பாசுரத்தின் அடுத்த வரி? இப்பாசுரத்தில் கூறியபடி ஸ்வரூப-ப்ராப்த-வ்ருத்தி என்றதால், திருமாலைத் தொழுவதே இங்கு கூறிய தொழில் எனத் தெரிகிறது. தொழல் என்னும் தொழில். காலம் தாழ்த்தாமல் இத்தொழிலைச் செய்ய வேண்டும் என்று இங்கு உபதேசம். முதுமையில் தொழலாம் என்றோ, நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றோ எண்ணித் தள்ளிப் போடக்கூடாது.

274. இரவல் மலர் கொண் டேத்தாதே.

பெருமாள் திருவாராதனத்துக்கு வேண்டிய புஷ்பத்தை இரவல் வாங்கக்கூடாது.

प्रतिग्रहपुष्पे दातुरेव फलम् । कर्तुः किञ्चित् भवेन्न वा ।
तस्मात् प्रतिग्रहलब्धैः पुष्पैः नार्चयेत् ।

– ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரக்ஷா.

போஜராஜனின் கிரந்தத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டி விளக்கிய விஷயம் இது:

இரவல் வாங்கிய மலரால் அருச்சித்தால், அந்த அர்ச்சனையின் பலன், கொடுத்தவனுக்குப் போய்ச்சேரும். அர்ச்சனை பண்ணினவனுக்குச் சிறிதேனும் பலன் உண்டோ, அதுவும் இல்லையோ, சந்தேகம் தான். ஆகையால் யாசித்துப் புஷ்பம் பெற்று அர்ச்சிப்பது வேண்டாம்.

இதைச் சிறிது விளக்குவோம். மலரால் அருச்சிக்கையில் அந்த மலரைப் பெற நாம் எவ்வளவு உழைத்தோமோ அதற்கேற்பப் பலன் கிடைக்கும். சொந்தமாகப் பூந்தோட்டம் வைத்துப் பாடுபட்டுப் பயிர் செய்து, அந்த மலரால் அருச்சிப்பவனுக்கு உத்தமப்பலன். காடு முதலிய பொது இடங்களில் தானே மலர்ந்ததைக் கால் கடுக்கச் சென்று பறித்து வந்து அர்ச்சனை பண்ணுகிறவனுக்கு அதற்கடுத்தபடியாகப் பலன். விலை கொடுத்து வாங்கியமலரால் அருச்சித்தால் அதற்கும் கீழான அளவு பலன். உழைப்பையும் பண்ணாமல், பணத்தையும் செலவழிக்காமல், மிக எளிதாக, வேறொருவனிடம் இரவல் வாங்கி, அந்த மலரால் அருச்சிப்பவனுக்குப் பலனேதும் கிடையாதென்னலாம்; அம்மலருக்கு உரியவனுக்கு அந்தப்பலன் சென்றடையும். “பவேந்நவா” என்று சிறிது சந்தேகமாகச் சொல்வது ஏனென்றால், அந்த இரவல் வாங்குவதிலும் நல்லெண்ணமும் சிறிது பிரயாசையும் இருந்தால் அதற்காகச் சிறிது பலன் கிடைக்கக்கூடும். நாம் பலனை இழக்காமல் இருப்பதற்காக, இரவல் வாங்காமலே சொந்தமான மலர் கொண்டு அர்ச்சிப்போம்.

275. இளமையினைப் பாழ் படுத்தாதே.

இளமையைப் பயன்படுத்திக்கொள்; பாழ்படுத்தாதே.

**“கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்” என்னும் அர்த்தம் தோற்ற
“ஸதி” என்கிறது.**

– ரஹஸ்யசிகாமணி.

வராஹசரமச்சலோகத்தில் உள்ள ஸதி என்ற பதத்தின் பொருளை விளக்குகையில் இந்த அறிவுரை இருக்கிறது.

அரோகத்ருடகாத்ரணாக இருக்கும்போது பகவானைத் தியானிக்க வேண்டும் என்கிறது இந்த சரமச்சலோகம். இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் இதோ: ஆழ்வார் கூறுகிறார், இளமை என்பது கிளரொளியானது; நன்கு பயன் படுத்தக்கூடியது. இது கெட்டுப்போவதற்குள், அதாவது முதுமை தலைதூக்குவதற்கு முன், பகவானை வழிபடவேண்டும். இவ்வாறு ஆழ்வார் கூறுவது இங்கு ஸதி என்ற பதத்தின் அர்த்தத்திலும் இருக்கிறது.

இளமை பொன்னானது. அதைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். சில நற்பணிகளை இளமையில் மட்டுமே பண்ணமுடியும். மூப்படைவதற்கு முன் பகவானைத் தியானம் பண்ணு என்று வராஹசரமச்சலோகத்திலும், மூப்படைவதற்கு முன் திருமாலிருஞ்சோலைக்குப் போய்த்தொழு என்று திருவாய்மொழியிலும், கூறுவது ஒரே காரணத்தால் தான். இங்கு இளமை கெடும் முன் என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள். இளமை குன்றி முதுமை ஏற்படுவதற்கு முன் என்பது ஏற்கெனவே கூறிய அர்த்தம். இளமை துஷ்ட ஸஹவாஸத்தாலோ இந்தரியங்களின் இழுப்பினாலோ கெட்டதில் ஈடுபடுவதற்கு முன் என்பது இரண்டாம் அர்த்தம். முதல் அர்த்தம் வராஹசரம ச்லோகத்தில் சொன்னதற்கு ஒத்துவரும். இரண்டாம் அர்த்தம் இவ்வறிவுரையின் தலைப்புக்கு ஒத்துவரும். இரண்டையும் கொள்ளலாம். இளமையை வீணடிக்க வேண்டாம்.

276. இருவினையொன்றை உயர்த்தாதே.

புண்ணியமும் ஒருவகையில் பாவம் போன்றதே. அதை மிகவும் உயர்வாகக் கருத வேண்டாம்.

**“இருவல்வினைகளும் சரித்து” என்கிறபடியே ஸுக்ருத-துஷ்க்ருதங்கள்
இரண்டும் முழுகூவுக்கு நிராகரணியங்களாகவினே ஸ்ருதிஸ்மருதிகள்
சொல்லுகின்றன.**

– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

சரமஸ்லோகாதிகாரத்தில் ஸர்வபாப என்ற பதத்தை விளக்கும்போது பாபம் என்று இங்கே சொன்னது புண்ணியத்தையும் சேர்த்துத் தான் என்கிறார்:

ஆழ்வார் இரண்டு வல்வினைகளும் சரிக்கப்படுவதாகக் கூறுகிறார். புண்ணியம் பாவம் என்று இரண்டு வல்வினைகள். இரண்டையும் முழுக்ஷா நிராகரிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அல்லவா வேதங்களும் ஸ்ம்ருதிக்களும் சொல்கின்றன?

மற்ற லௌகிகர்களுக்கு வேண்டுமானால் பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தைப் பெருக்கும்படி அறிவுரை அமையலாம். ஆனால் மோக்ஷம் விரும்புவனுக்கு அவ்வாறன்று. அவன் புண்ணியத்தையும் பாவத்தைப்போல் நீக்கவேண்டும். ஆனால் பகவத்ப்ரீதிக்காக நற்காரியங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். புண்ணியத்தின் பலனான ஸ்வர்க்காதிகளும் இவனுக்கு வேண்டாதவையே. இதை ஸ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் தெளிவாகக் காண்கிறோம். புண்ணியமும் வேண்டாததே.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளின் தலைப்புகளைச் சேர்த்து வாசிப்போம் :

- இறைதொழுக் காலம் தாழ்த்தாதே.
- இரவல் மலர் கொண் டேத்தாதே.
- இளமையினைப் பாழ் படுத்தாதே.
- இருவினையொன்றை உயர்த்தாதே.

277. இன்னலில் இறைவனை வெறுக்காதே.

கஷ்டகாலம் வரும்போது கடவுளை வெறுக்காதே.

तेन दुःखेन संतप्तो यदि मां न परित्यजेत् ।
तं प्रसादं करिष्यामि यस्सुरैरपि दुर्लभः ॥
इत्यपि स्मर्यते । अतः स्वकर्मविपाकः क्षन्तव्यः ।

– ஸ்தோத்திரத்தநபாஷ்யம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தில் “எனக்குத் துக்கம் ஸஹஜம் தான்; ஆனால் நாதனே! உன் பெயர் கெடக்கூடாது என்று எனக்கு உதவ வேண்டுகிறேன்” என்று பிரார்த்திக்கும் இடத்தில் உரையில் உள்ள அறிவுரை இது:

பகவானே சொல்லியிருக்கிறார்: “அதிகத் துக்கத்தால் தவிக்கும்போதும் எவன் என்னை விடவில்லையோ அவனுக்கு நான் தேவர்களுக்கும் கிடைக்கலாகாத பெரிய அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணப்போகிறேன்” என்று. ஸ்ம்ருதியில் இப்படிக் காண்கிறோம். ஆகையால் தத்தம் வினைப்பயனைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

கஷ்டத்துக்குக் காரணம் கடவுள் தான் என்று தெய்வவநிந்தை பண்ணக்கூடாது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு துக்கத்தைச் சகித்துக் கொள்ளவேண்டும். தன் முன்வினைப்பயன் என்று கருதி இறைவனிடம் பக்தி குறையாதிருக்க வேண்டும். இந்தச் சோதனையில் வென்றுவிட்டால் பகவானின் அனுக்கிரகம் பன்மடங்கு பெருகும். இன்னலில் பெருமானை மறக்காமல் இருப்போம்.

278. இரண்டாம் நாள் நீர் குடிக்காதே.

ஒரு நாளைக்கு மேல் பாத்திரத்தில் வைத்த நீர் பழையதாகிறது. அதைப் பருகலாகாது.

கங்கையல்லது இரண்டாம் நாள் வைத்த நீரும்

- ஆஹாரநியமம்.

எந்தெந்த நீரைக் குடிக்கக்கூடாது என்பதற்கு ஒரு பாசரம். அதில் முதன்முதலாகச் சொன்ன கருத்தே இது தான்:

கங்காஜலம் தவிர வேறெந்த ஜலம் ஆனாலும் இரண்டாம் நாள் வைத்ததைப் பருகக்கூடாது.

புதிதாக நீர்நிலையிலிருந்து அன்றன்றைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கங்காஜலத்துக்கு மட்டும் விதிவிலக்கு. நாட்பட்டாலும் பயன்படுத்தலாம். மற்றெல்லா ஜலத்துக்கும் பாய்வுவித தோஷம் உண்டு. தண்ணீர்ப்பற்றாக்குறையால் கலன்களில் நிரப்பி வைத்ததைப் பல நாளுக்குப் பயன்படுத்த நேர்ந்தால், குடிநீரை மட்டுமேனும் புதிதாக அன்றன்றைக்கு எடுத்துக்கொள்வது நல்லது.

279. இலக்குமி பெருமை மறுக்காதே.

திருமகளின் பெருமையைக் குறைத்துப் பேசக்கூடாது.

विभुः पत्न्या गुणाद्वैश्व विशिष्टो विषयोऽत्र नः ।

**இங்கு கேவல தர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களைப் பாதிக்கலாகாது
என்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.**

- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

துரதிருஷ்டவசமாக, எம்பெருமானார் ஸம்பந்தாயத்திலேயே சிலர் பிராட்டியின் வைபவத்தைக் குறைத்துப் பேச முற்பட்டார்கள். அவர்களைக் கண்டிக்கிறார்:

விபுவான நாராயணன் பத்தினியான லக்ஷ்மிபுடனும் கல்யாணகுணங்களுடனும் விபரிஷ்டனாகவே ஸித்தோபாயம் ஆகிறான். பிரமாணங்களுக்கு எதிராக வெற்றுத்தர்க்க வாதங்கள் செல்லுபடியாகா. குறிப்பாக இறையறிவு பற்றிய அரிய நிர்ணயத்தில் ப்ரமாணமே முக்கியம் என்பதை இதற்கு முன்னமேயே விளக்கியாயிற்று.

லக்ஷ்மி ஜீவகோடியைச் சேர்ந்தவளா, ஈச்வரகோடியைச் சேர்ந்தவளா? அவள் அணுவா விபுவா? அவள் உபாயமா அன்றா? இதிலெல்லாம் அவள் பெருமையை மறுக்கக்கூடாது. மறுப்பவர் நிந்தைக்குரியவர்.

280. இது தான் இதமென்றிரக்காதே.

பகவானிடம் பிரார்த்திக்கும்போது தனக்கு எது நல்லது என்பதைத் தானே தீர்மானித்து அதைக்கொடு என்று கேட்கக்கூடாது.

कोऽहं किं करणिज्जं
परिहरणिज्जं वि किंति जाणसि सव्वम् ।
तीरसि अतं हिअं मह
तिअसेसरकुणसु णीअहिआणिक्वित्तम् ॥

- அச்சுதசதகம்.

அனேக பூர்வக்கிரந்தங்களில் சொன்னதைச் சுருக்குகிறார்:

நான் யார்? நான் என்ன பண்ண வேண்டும்? என்ன பண்ணக்கூடாது? இதெல்லாம் உனக்கே தெரியும் அச்சுதனே! எனக்கு ஹிதத்தை நீயே உன் திருவுள்ளப்படி பண்ணியருள்.

என் ஹிதம் என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது. உனக்குத்தான் தெரியும். நீயே எனக்கு எது நல்லதோ அதைப்பண்ணு என்று பிரார்த்தித்து நமக்கு வழி காட்டுகிறார் தேசிகள். பரீட்சையில் பத்து மதிப்பெண் கூடப்பண்ணு என்றோ, பக்கத்தகத்துக்காரனை விடப் பத்து காசு கூடக்கொடு என்றோ அற்பமானவற்றை நமக்குப் பரமஹிதமானதாகப் பிரமித்துப் பிரார்த்திப்பானேன்? பல சமயங்களில் நாம் நல்லதென்று நினைப்பது கூடப் பொல்லாப்பில் முடியலாம். அவன் இஷ்டப்படி எது நல்லதோ அதைப் பண்ணச்சொல்லிக் கேட்போம்.

கடந்த நாலு அறிவுரைகளை ஒன்றுசேர்த்துப் படிப்போம்:

- இன்னலில் இறைவனை வெறுக்காதே.
- இரண்டாம் நாள் நீர் குடிக்காதே.
- இலக்குமி பெருமை மறுக்காதே.
- இது தான் இதமென்றிரக்காதே.

281. இருப்பே குற்றம் என்னாதே.

காரணம் இல்லாமல் நோண்டி நோண்டிக் குற்றம் கண்டு பகை கொள்ளாதே.

स्वतस्त्वविहीनानां सत्तयैव अपराध्यतः

- ஸுபாஷிதநீவீ.

அஸேவ்யபத்தியில் உள்ள இந்தப் பாதி ச்லோகத்துக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் ஸஹஜமாகக் கிடைக்கின்றன. அதில் ஒன்று இதோ:

துஷ்டர்களாயிருப்பவர்களுக்கு ஸாதுவான ஒருவன் பிடிக்காமல் போனபோது, அவன் பண்ணுவதிலெல்லாம் தப்பு கண்டுபிடிப்பார்கள். சுருங்கச்சொன்னால் அவன் அங்கிருப்பதே அவனது குற்றம் என்று தேறும்.

இதை இரண்டு நீதிகளாக விளக்கலாம். 1. அப்பாவியான நல்லவன் ஒருவன். தூர்ஜனர்கள் நிறைந்த ஸமாஜத்தில் வாழவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் அவனைத் தப்பு மேல் தப்பு சொல்லி ஏசுகிறார்கள். கை பட்டால் குற்றம்; கால் பட்டால் குற்றம். அவர்கள் சுமத்தும் குற்றங்களைத் தீர விசாரித்தால் பிசுபிசுத்துப்போகும். அவனுடைய இருப்பே குற்றம் என்று அவர்கள் கருதி ஏதேதோ பழி சுமத்துகிறார்கள் என்பது தெரிய வரும். இதற்கு விமோசனமே கிடையாது. இது முதல் அர்த்தம். இவ்வளவு அஸூயாளுவாக நாம் இருக்கக்கூடாது. 2. ஒரு அலுவலகத்தில் ஊழல் பண்ணுபவர்களின் கூட்டத்தில் ஒரு நேர்மையாளன் மாட்டிக்கொண்டால், அவனை மற்றவர்கள் நிம்மதியாய் விடமாட்டார்கள். நூற்றெட்டு நொள்ளைகளைச் சொல்லி ஹிம்ஸிப்பார்கள். அவர்களது வாதத்தில் நிறை எதுவும் இருக்காது. இந்த அப்பாவி அங்கு இருப்பதே குற்றம் என்று தேறும். அவர்களது நடவடிக்கைகளுக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதால் அவ்வாறு அவர்களது கணிப்பு. உண்மையான குற்றம் அவர்கள் மேல் தான். இப்படிப்பட்டவர்களின் மத்தியில் இருக்கக்கூடாது என்பது இரண்டாவது நீதி. ஸத்தை என்பதற்கு இருப்பு என்றும் நற்பண்பு என்றும் இரண்டு அர்த்தங்கள். ஸத்தை இல்லாதவர்களுக்கு அது உள்ளவனின் ஸத்தையே குற்றமாகிறது என்பதில் சிலேடையின் ஸ்வாரஸ்யமும் கலந்திருக்கிறது.

282. இருவகைத் திருட்டைப் பண்ணாதே.

நிர்க்குண பரம்ம வாதிகள் பொருட்களவாளர்கள் போன்றவர்கள். நாத்திகர்கள் ஆட்கடத்தல்காரர்கள் போன்றவர்கள். இந்த இரண்டுவகைத் திருட்டையும் நாம் பண்ணக்கூடாது.

இவ்வபஹாரம் விபூதியையும் விபூதிமானையும் பற்ற இரண்டு வகையாய் இருக்கும்.

– ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

ஸித்தோபாய ஷோதநாதிகாரத்தில் சொல்லும் அறிவுரை இது :

வேதவிரோதிகள் பண்ணும் இந்தத் திருட்டானது இருவகைப்பட்டிருக்கும். விபூதியை (ஐச்வரியத்தை) களவாடல், விபூதிமானை (ஐச்வரியமுள்ளவனை) களவாடல், என்று இந்த இரண்டையும் சொல்லலாம்.

விபூதியைக் களவாடலில் மூன்று வகை. பரம்பொருளுக்குக் குணங்களோ உடைமைகளோ விசேஷங்களோ இல்லை என்று அத்தைதிகள் போலப் பறிப்பது முதல்வகை. அவனுக்கு விபூதிகள் இருந்தாலும், அவை ஸ்வதந்த்ரமானவை என்று சில விஞ்ஞானிகள் போல வாதிப்பது இரண்டாம் வகை. அவனுடைய விபூதிகளை அடக்கியாள்பவர் மற்ற சிலரும் உண்டு என்று தேவதாந்தரபக்தர்கள் போலச் சொல்லுகை மூன்றாம் வகை. விபூதிமானைக் களவாடுதலிலும் இரண்டு வகை உண்டு. இவ்வுலகுக்கு ஆள்பவனாகக் கடவுள் என்று ஒருவன் கிடையாது என்று நாத்திகர் போலச் சொல்வது முதல் வகை. ஸர்வேச்வரனுக்கும் மேல் வேறொருவன் உண்டு என்று நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதி போலச் சொல்வது இரண்டாம் வகை. இவையெல்லாமே இருவகைத் திருட்டில் சேர்ந்தவை. நாம் திருடனாகவேண்டாம். நாராயணன் பரதத்வம் என்பதையும் உலகெல்லாம் அவனுக்குச் சேஷமானது என்பதையும் ஒப்புக்கொள்பவர்களாவோம். தப்புக்கொள்கை கொண்டவர்களைத் திருடர்களாக இங்கு சொல்வது ஏன்? உண்மையர்த்தங்களைத் திருடுகிறார்கள் இவர்கள்.

283. இஜ்யை இலார் உணவுண்ணாதே.

எந்த வீட்டில் திருவாராதனம் நடைபெறவில்லையோ, அந்த வீட்டில் சாப்பிடக்கூடாது.

भगवदर्चावताररहितगृहस्य पुरुषस्य अभोज्यान्नत्वं अन्यत्रोच्यते ।

केशवार्चा गृहे यस्य न तिष्ठति महीपते ।

तस्यान्नं नैव भोक्तव्यं अभक्ष्येण समं हि तत् ॥

– ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா.

நித்யானுஷ்டானத்தை விளக்கும் பகுதியில் உள்ள அறிவுரை இது :

வழிபாட்டுக்கான விக்கிரகத்தையோ சாளக்கிராமத்தையோ வீட்டில் எழுந்தருளப்பண்ணி வைத்திருக்க வேண்டும். அத்தகைய அர்ச்சாவதாரம் எவனது வீட்டில் இல்லையோ, அவனுடைய உணவு சாப்பிடத்தகாதது.

இதைச்சொல்லும் ப்ரமாணவசனம்: கேசவனின் அர்ச்சை எவனது வீட்டில் இல்லையோ, அரசனே! அவனுடைய அன்னத்தை உண்ணவே கூடாது. அது அபக்யத்துக்குச் சமம்.

அர்சா என்பதற்கு அருச்சை வடிவு என்றோ வழிபாடு என்றோ இரண்டிலொரு பொருளைக் கொள்ளலாம். திருவாராதனம் நடைபெறாத வீட்டுக்காரனுடைய அன்னம் நிஷித்தம். அவனுக்குச் சொந்தமானதை நாம் உண்பதற்கில்லை.

284. இன்பம் நிலையென எண்ணாதே.

கூணிகமான இன்பத்தை நிலையானதென்று எண்ணாதே.

எல்லாருக்கும் தம்மம் சுகங்களை ... இவை நிரந்தர-வ்யாப்த-துக்க-
அந்தகாரத்தின் நடுவே மின்னொளி போலே தோற்றுவதும்
மறைவதுமாம்படி.

— பரமபதஸோபாநம்.

விரக்திபர்வத்தின் ஆரம்பதில் சொன்ன அறிவுரைகளில் இதுவுமொன்று.

எல்லாருக்கும் துக்கம் நிரந்தரமாகப் பரவியிருக்கிறது. சுகம் அதற்கிடையே சிறிது. கும்மிருட்டில் மின்னல் போலே பெருந்துயரினிடையே சுகம் தோன்றித் தோன்றி மறைகிறது. எல்லாருக்கும் இப்படியே.

துன்பத்தை இருளாகவும் இன்பத்தை ஒளியாகவும் உருவகித்தது துன்பத்தில் தடுமாற்றம் ஏற்படுவதாலும், இன்பத்தில் நாட்டம் ஏற்படுவதாலும் என்னலாம். மின்னொளி என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள். மின்னுகிற (ஒளிக்கிற, நம் கவனத்தை ஈர்க்கிற) வெளிச்சம் என்றும், மின்னல் போல் குறைந்த காலமே நிலைக்கிற வெளிச்சம் என்றும். நம்மில் பலர் முழுக்ஷுவாகாததற்குக் காரணம் இம்மை இன்பத்தையே நீட்டி நிலைக்கப் பண்ணலாம் என்று மருள்வது தான். நாம் இவ்வாறு மருண்டு ஏமாறவேண்டாம். மோக்ஷத்தை நாடுவோம்.

- இருப்பே குற்றம் என்னாதே.
- இருவகைத் திருட்டைப் பண்ணாதே.
- இஜ்யை இலார் உணவுண்ணாதே.
- இன்பம் நிலையென எண்ணாதே.

285. இழுக்குள்ளாரைக் கிட்டாதே.

நல்லவர்களை மட்டுமே நாடிப்போ. இழுக்குள்ளவரை அண்டிப் பிழைக்க நினைக்காதே.

दृष्टपङ्का प्रतिपदं स्यादल्पसरसस्थितिः ।

काले घनरसैर्योगेऽपि असेव्यो जीवितार्थिभिः ॥

– **ஸுபாஷிதநீவ்**

அஸேவ்யபத்ததியில் இது இரண்டாம் ச்லோகம். இழுக்குடைய மாந்தரை சேற்றுக்குளத்துக்கு ஒப்பாகப் பேசுகிறார்.

சேற்றுக்குட்டை ஒன்று ஒவ்வொருமுறை காலை வைக்கும்போதும் சேறே காணும்படியிருப்பது. அதிலிறங்கித் தண்ணீர் பருக வருபவர்களுக்கு அதனால் பலனில்லை. நிறைய நீர் இருந்தும் கூட, சேற்றுக்கலக்கல் இல்லாமல் ஜலத்தை எடுக்கமுடியாதே.

பங்கம், ப்ரதிபதம், ஸரஸ, ஜீவிதம், முதலிய பதங்களில் இரட்டை அர்த்தங்கள். இதன்படி இதே ச்லோகத்துக்கு இன்னொரு அர்த்தம் வருமாறு:

வார்த்தைக்கு வார்த்தை இழுக்கு காணப்படும் என்னும்படியிருக்கிற ஒரு வ்யக்தி, ரஸத்தோடு (ஈரமனதோடும் குளிர்ந்த முகத்தோடும்) இருப்பது அபூர்வமாக இருக்கும் ஒரு வ்யக்தி. அவனுக்கு ஏதோ ஒரு காலத்தில் அதிருஷ்டம் அடித்தாலும், தத்தம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த விரும்புவர்கள் இத்தகையவனை அணுகக்கூடாது.

பண்ப்பசை இருப்பவனையெல்லாம் போய்ப்பார்த்தால் பலன் கிடைத்து விடாது; பரிதாபம் தான் மிஞ்சும். பணத்தோடு கூட குணமும் இருப்பவனை மட்டுமே அணுகலாம்; நாம் வாழ உதவி கிடைக்கும். பணக்காரன் குட்டை போன்றவன். அவனுடைய தூர்க்குணம் சேறு போன்றது. வாழ்வாதாரம் குடிநீர் போன்றது. குடிநீர் வேண்டுபவன் சேற்றுக்குட்டைக்குப் போகாமல் நல்ல நீர்நிலைக்குப் போவது போல, ஜீவனோபாயம் வேண்டுபவன் குணம் கெட்ட பணக்காரனிடம் போகாமல், நற்பண்பாளனை அணுகவேண்டும்.

286.இழிவடையாதிரு திட்டாதே.

பிறரை வையாதே. வைதால் வைபவர்க்கு இழுக்கு. பிறர் உன்னை வைதால் அவர்களிடம் பரிதாபப்படு.

शप्यमानस्य यत्पापम् शपन्तमधिगच्छति என்கிறபடியே பரிபவாதிகளாலே

தன் பாபத்தை வாங்கிக் கொள்ளுகிற மதிகேடரைப் பற்ற

– **ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.**

ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநத்தின் ஆரம்பத்திலேயே இவ்வறிவுரை.

வையப்படுபவனுக்கு என்ன பாவமோ அது வைபவனைச் சென்றடையும் என்ற புராணவசனப்படி, நம்மை வைபவனிடம், “ஐயோ பாவம் இவன், அறிவில்லாமல் நம்மைப் பரிகசிப்பதன் மூலம் நம் பாவத்தில் பங்கேற்க முற்படுகிறானே” என்று அவன் மேல் தயை கொள்ளத்தகும்.

நம்மை யாராவது வைதால் நமக்கு நல்லது ; நம் பாவம் குறையும். நாம் யாரையாவது வைதால் நமக்குக் கெட்டது : பிறர் பாவத்தை வாங்கிக்கொள்ள நேரும். வையாமலே, பிறர் பாவத்தைப் பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லித் திருத்தினால் இரு சாராருக்குமே நல்லது. வைதோமானால், பிறன் மனத்தை நோக்கித்ததால் வந்த புதிய பாவம் மட்டுமன்றி, எந்தக்குற்றத்துக்காக அவனை வைதோமோ அதிலும் ஒரு பங்கு நமக்காகும். வேண்டாம், வையவேண்டாம். வையாமலே சுட்டிக்காட்டலாம்.

287. இல்லிலும் உறவிலும் ஒட்டாதே.

சொத்துசுகங்களிலும் உற்றார் உறவினர்களிலும் மிதமிஞ்சிய பாசம் வைக்காதே.

श्रुत्वा न पुत्रदारादौ गृहक्षेत्रादिकेऽपि वा ।

द्रव्यादौ वा कृतप्रज्ञो ममत्वं कुरुते नरः ॥

. . . இத்யாதிப்ரமாணங்களாலே

— ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

முமுக்ஷுத்வாதிகாரத்தில் வாழ்க்கையில் விரக்தி கொள்வது அவசியம் என்கிறார்:

மனைவிமக்களிடமோ சாமான்செட்டுகளிடமோ அறிவில் உறுதி பண்ணினவன் தனதென்கிற பாசத்தை வைப்பதில்லை.

இது என் பணம்; இவள் என் மனைவி; இவன் என் புதல்வன் என்கிறதெல்லாம் உண்மையாயினும் அந்த உணர்வு மேலோங்கினால், அந்தப்பற்று நம் முன்னேற்றத்துக்குக் குந்தகம் பண்ணும். ஆதலால் முமுக்ஷுவுக்கு அத்தகைய பற்று கூடாது. ஒண்டாமலே வாழவேண்டும்.

288. இதவறிவுரையைத் தட்டாதே.

இதமாகப் பெரியோர் கூறும் அறிவுரையைத் தட்டாமல் கேள்.

शृणु तात हितं समाहितस्त्वम्
 रुशतीं वाचमपास्य रोषजाताम् ।
 अविमृश्य विपत्तिमापतन्तीम्
 न हि तिष्ठन्त्यहितेषु बुद्धिमन्तः ॥

– யாதவாப்யுதயம்.

பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் பீஷ்மர் சிசுபாலனுக்குக் கூறும் அறிவுரைகளில் இது முதலாவது ஆதலால் முக்கியமானது.

கேள்பா! உனக்கு நல்லதைச் சொல்கிறேன். கவனமாகக் கேள். ரோஷத்தினால் அமங்களமாகப் பேசுவதை நிறுத்து. தீர ஆலோசிக்காமல் வரவிருக்கும் ஆபத்தைக் கணிசிக்காமல் அஹிதத்திலே அறிவாளர்கள் நிலைநிற்பதில்லை.

“நீ பகவானை நிந்திக்கிறாய். இதனால் உனக்குப் பெரிய ஆபத்து காத்திருக்கிறது. இவ்விளைவுகளை நீ ஆலோசிக்கவில்லை. உன் கேட்டில் ஒரே பிடியாக நிற்கிறாய். அறிவுள்ளவர்கள் இவ்வாறு செய்யமாட்டார்கள். விளைவுகளை யோசித்தே செயல் புரிவார்கள். உன் கோபம் பொல்லாதது; அதன் காரணமாக வரும் உன் வார்த்தை அச்சீலமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பேசாதே. நான் சொல்வதைக்கேள். கவனத்துடன் கேள்” என்கிறார் பீஷ்மர் சிசுபாலனிடம். இதில் நமக்கு நாலு அறிவுரைகள்: 1. பெரியோர் சொல்வதைத் தட்டாமல் கேட்க வேண்டும்; கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். 2. கோபப்பட்டுக் கெட்ட பேச்சுகளைப் பேசக்கூடாது; நல்லோரை நிந்திக்கக்கூடாது. 3. எந்தக் காரியம் செய்தாலும் அதன் பின்விளைவுகளை எண்ணி அதன் பின்னர் செய்யலாமா வேண்டாமா என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். 4. அஹிதத்தில் விடாப்பிடியாக நிற்கக்கூடாது. பிடிவாதத்தைத் தளர்த்த வேண்டும்.

இதுவரை பார்த்த நாலு அறிவுரைகளை இப்போது சேர்த்துப்பார்ப்போம் :

- இழுக்குள்ளாரைக் கிட்டாதே.
- இழிவடையாதிரு திட்டாதே.
- இல்லிலும் உறவிலும் ஒட்டாதே.
- இதவறிவுரையைத் தட்டாதே.

289. இறைவனை நினைத்திரு கதறாதே.

இறைவனை மறந்த நேரமெல்லாம் கதறியழுதற்குரியதாம்.

தப்பு. தர்மமான முறையில் உள்ள காமம் தவறன்று; உயர்ந்ததும் கூட. அதனால் தான் கண்ணன் தன்னைத் தர்ம-அவிருத்த-காமமாகப் பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கிறார். கணவன் மனைவியரிடையே மலரும் காதல் நல்லது தான்.

291. இழிவழி கூச்சலில் பதறாதே.

எதிராளி காட்டுக்கூச்சல் போட்ட மாத்திரத்தால் அவனுடைய வாதம் வெல்லுமோ என்று பதற்றப்பட வேண்டாம்.

रमा-सख-परिष्क्रियामिति रहस्यरत्नावळिम्
स्वयं विवृतवान् यथा-प्रमिति वेङ्कटेशः कविः ।
कदध्व-रुचि-कर्बुर-व्यसन-कत्थन-प्रक्रिया-
निरर्गळ-विनिर्गळत्-ग्रहिळ-घोष-भीत-अर्थितः ॥

- ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம்.

கிரந்தத்தின் முடிவில் அதை அருளிச்செய்ததற்கான காரணத்தைக் கூறுவதாக அமைந்தது இந்த ச்லோகம்.

இதற்கு முன் பண்ணின கிரந்தம் ரஹஸ்யரத்நாவளி என்பது. அதன் பெயருக்கேற்ப அணிகலனாக அமைந்தது. ரமாபதிக்கு அது ஒரு திருவாபரணம். வேங்கடேச கவி தன் கிரந்தமான அந்த ரஹஸ்யரத்நாவளிக்குத் தானே ஒரு விவரணத்தை இப்போது செய்து முடித்தார். இது ப்ரமாணங்களையொட்டிய விவரணம், ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம் என்பது. எதிர்வாதிகள் நம்மவரைப் பயமுறுத்துகின்றனர். அவர்களுக்குத் தீயவழியில் இருக்கும் ருசி(ஆர்வம்), பலப்பல நிறமளித்துப் பண்ணும் பரிஷ்காரம், பெருமுயற்சி, தற்புகழ்ச்சிப்பேச்சு, பீடிகை முதல் தீர்மானம் வரையிலான ப்ரக்ரியை, தங்கு தடையின்றி பிரவகிக்கும் சொற்பெருக்கு, பிடித்ததை விடாமல் பற்றிக்கொள்ளும் பிடிவாதம், அவையே அதிரும்படியான கோஷம், இதனாலெல்லாம் பொதுமக்கள் எல்லாரும் அக்கட்சியே வலுத்தது என்று நம்பவைப்பதால், நம்மவர் மிகவும் பயந்துபோய், பிரார்த்தித்தபடியாலே இந்தக் கிரந்தம் எழுதப்பட்டது.

நம்மவர் கட்சியிலோ ஆக்கிரகம் கிடையாது; காட்டுக்கூச்சல் கிடையாது; பீற்றல் கிடையாது; ஆடம்பரம் கிடையாது; ஆனாலும் தெளிவு உண்டு; ப்ரமாணபலம் உண்டு; ஆர்ஜவம் உண்டு; ரமாபதியிடம் பக்தி ததும்பியவர்களின் அனுக்கிரகம் உண்டு. இதெல்லாம் ப்ரவகிக்கும்படியும், எதிர்வாதக்காரர்களிடம் பயப்படத்தேவையில்லாதபடியும், ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம் என்கிற நூல் அமைந்துவிட்டது. இனி நிம்மதி தான். கூச்சல்களுக்கெல்லாம் பதறிப்போகத் தேவையில்லை. கோஷங்களுக்குப் பதறாமல் இரு என்பதே ஒரு நல்ல உபதேசம்.

கோஷங்களாலே உண்மையை மாற்றமுடியாது. இழிவழிக் கோஷங்களுக்கு நாம் அஞ்சத் தேவையில்லை.

292. இஷ்டப்படியாய்த் திரியாதே.

நம் மனம் போனபடி விதிநிஷேதங்களுக்கு உட்படாமல் திரியக்கூடாது.

यत्तु केचित् परित्यक्त-सकल-वर्णाश्रम-धर्माः संवर्त-भरत-विदुरादयो
ब्रह्मविदस्सञ्चरन्तीति यथेष्ट-करण-कौतुकिनां प्रलपितम्, तदसत्।
तत्तत्प्रकरणेष्वेव जडवदाचरण-ज्ञानाभिसन्ध्यादि-मात्र-प्रतिपादन-परत्व-
निर्णयात्।

- ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம்.

ஜீவபரிச்சேதத்தில் இந்த விசாரம் நடக்கிறது.

சிலர் கருதுகிறார்கள்: ஸம்வர்த்தர், ஜடபரதர், விதுரர், முதலிய ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் எல்லா வர்ணாபர்மதர்மங்களையும் துறந்துவிட்டிருந்தார்கள்; நாமும் இஷ்டப்படி வாழலாம் என்று. அது தவறான பேச்சு. அந்தந்தப் பிரகரணங்களிலேயே அவர்கள் ஜடர்கள் போல் ஒழுகினார்கள், எண்ணத்தில் அவ்வாறிருந்தார்கள் என்று மட்டுமே நிர்ணயிப்பதால்.

உண்மையில் அவர்கள் வர்ணாபர்மதர்மங்களை விட்டுவிடவில்லை; அவ்வாறு விடச்சொல்லவும் இல்லை. தம் பெருமையை மறைத்துக்கொண்டு கர்வம் இல்லாமல் சிறுவர்கள் போல நடந்துகொண்டார்கள் என்பது மட்டுமே அங்கு காட்டும் உண்மை. தமது ஸௌகரியத்துக்காகவும் விருப்பத்துக்காகவும் இஷ்டப்படித் திரிய விரும்புவவர், அவர்களை முன்மாதிரியாகக் காட்டுவது தப்பு. நாம் இஷ்டப்படி திரியலாகாது. சாத்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டே ஆகவேண்டும்.

கடந்த நாலு உபதேசங்களில் பண்ணக்கூடாதவையாகச் சொன்னவை வருமாறு:

- இறைவனை நினைத்திரு கதறாதே.
- இல்லவள் இன்பமும் உதறாதே.
- இழிவழி கூச்சலில் பதறாதே.
- இஷ்டப்படியாய்த் திரியாதே.

293. இதயத்தில் வை தொலைக்காதே.

பத்திரமாகப் பொருள்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும். பறி கொடுக்கக்கூடாது. நீதிகளையும் பத்திரமாக இதயத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

प्रमिति-परिष्कृति-मुद्रा सहृदय-हृदये समर्पिता कविभिः ।

भवति सु-भाषित-नीवी पर-गुण-चोरैः अहार्यार्था ॥

- ஸுபாஷிதநீவீ.

பணம் காசு என்கிற பொருளானாலும் சரி, ஸூக்ஷ்மார்த்தம் என்கிற பொருளானாலும் சரி, பொருளைத் தொலைக்கக்கூடாது. அதற்காக என்னென்ன பண்ணவேண்டும் என்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். காவியத்தின் இரண்டாவது ச்லோகமாதலால் இந்த நீதியை மிக முக்கியமாகக் கருதுவது தெரிகிறது. ச்லோகத்தின் முதல் அர்த்தம் வருமாறு:

பணத்தைக் காக்க ஆறு முன்னெச்சரிக்கைகள். 1. பணம் இருப்பது உனக்கு மட்டும் தான் தெரியும்; வேறு யாருக்கும் அந்த ரகசியத்தைத் தரவில்லை; என்ற நிலை வேண்டாம். உன் காலத்துக்குப் பின் உன் வாரிசுகளுக்குச் சேரும்படி பண்ணு. இதை ஸமர்பிதா என்ற பதத்தால் சொன்னார். 2. பணத்தைத் திறந்தவெளியிலோ போவோர் வருவோர் கண்படும்படியோ வைக்காதே. நல்லதென்று சொல்லும்படியான பெட்டியிலோ முடிச்சப்பையிலோ பத்திரப்படுத்தி வை. இதை ஸுபாஷித நீவீ என்ற பதத்தால் சொன்னார். 3. பணப்பேழைக்கு ஒரு முத்திரை குத்தி வை. நீ இல்லாத சமயத்தில் யாராவது அதைத் திறந்தார்களா என்பது தெரியும். இதை முத்ரா என்ற பதத்தால் சொன்னார். 4. அந்த முத்திரையில் ரகசியவார்த்தைகளால் அளவையும் குறிப்பிடலாம். சித்திரக் கோலங்களால் அழகுபடுத்தலும் பண்ணலாம். திறக்க முயலும்போதே கோலம் கலைந்து போவதால் பின்னர் தெரிந்துவிடும். எவ்வளவு தொகை என்பதும் மறக்காமல் இருக்கும். இதை ப்ரமிதி, பரிஷ்க்ருதி, என்ற பதங்களால் சொன்னார். கிராமங்களில் இன்றுமிருக்கும் வழக்கம், தானியக்குவியல்கள் மேல் அடையாளமுத்திரைகள் பண்ணுவது என்பது. 5. இதயமே இல்லாத முரடர்களுக்குத் தராமல் நல்லவர்களிடம் கொடுத்து வை. இதை ஸஹ்ருதய என்ற பதத்தால் சொன்னார். கொடுக்கும்போது ஞாபகம் இருக்கும்படி கொடு; இதை ஹ்ருதயே ஸமர்பிதா என்பதால் சொன்னார். 6. தொலைநோக்காளர் சிலரது முன்னிலையில் சாக்ஷிகளுடன் கொடு. இதை கவிபி: என்ற பதத்தால் சொன்னார். இந்த ஆறு முன்னெச்சரிக்கைகளும் எடுத்துக்கொண்டால் கில்லாடித் திருடர்களும் அதைத் திருடமுடியாது. இதைக் கடைசிப்பாதத்தால் சொன்னார்.

அடுத்ததாக இதே ச்லோகத்தின் இரண்டாம் அர்த்தம்:

ஸலிசுஷ்மார்த்தத்தை இழக்காமல் இருக்க ஆறு முன்னேற்பாடுகள் தேவை. 1. உன்னோடு புதைந்துபோகாதபடி மற்றவர்களுக்கும் அந்த நுண்பொருள்களை உபதேசம் மூலமோ, கிரந்தநிர்மாணம் மூலமோ, கொடுத்துவை. 2.ஸலிசுஷ்மார்த்தத்தை வாரியிரைக்காதே. பேழையில் வைத்துப் பூட்டு. தகாத இடங்களுக்குப் போய்ச்சேராதபடி பண்ணு. 3. அளவுக்கும், பரிஷ்காரங்களுக்கும் அழகாக முத்திரை இடு. 4. ஒத்த கருத்துடையவருக்கு மட்டும் கொடு. இது ஸஹ்ருதய என்ற பதத்தின் இன்னொரு அர்த்தத்தால் கிடைப்பது. உதாரணமாக பகவத்கீதையின் நுண்பொருள்களை நாத்திகருக்குச் சொல்லித்தராதே. 5. மனதில் பதியும்படியாகச் சிஷ்யனுக்குக் கற்பி. இது ஹ்ருதயே ஸமர்பிதா என்றதன் அர்த்தம். 6. தொலைநோக்குள்ளவர்களோடு (கவிகளோடு) ஸமர்ப்பி. இல்லாவிடில் நுண்பொருளின் நுட்பம் விளங்காமல் போய்விடும். இந்த ஆறு முன்னேற்பாடுகளையும் பண்ணிக்கொண்டால் ஓராண்வழியாக வந்து கொண்டிருக்கிற ஸம்ப்ரதாய ஸலிசுஷ்மார்த்தங்கள் தொலைந்துபோகாமலும், தப்பிடத்துக்குத் திருடு போகாமலும் ஸுரக்ஷிதமாக இருக்கும்.

இந்த ச்லோகத்துக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய விஷயமாகவும் ஒரு அர்த்தம் உண்டு. அது இப்போது வேண்டாம். ஸலிசுஷ்மார்த்தங்கள் பொக்கிஷங்கள் போலே பாதுகாக்கத் தக்கவை என்பது இதில் முக்கிய நீதி. இவ்விசேஷார்த்தங்களை அனுபவிப்பதற்காகவும், நம்மவர் பலரும் அறிவதற்காகவும், அயோக்கியர்கள் அறியாமல் இருப்பதற்காகவும், பரிபாஷைகளுடன் கிரந்தநிர்மாணம் பண்ணுவது ஒரு முக்கியமான கைங்கரியம் என்பது கருத்து.

294. இதரம் சூத்ரம் ஜபிக்காதே.

மந்திரங்களில் பல ரகங்கள் உண்டு. சூத்ரமான மந்திரங்களை ஜபிக்கக்கூடாது.

एकोऽष्टाक्षर एवायं अलमात्मविशुद्धये என்கிறபடியே

ஸர்வமந்த்ரநைரபேக்ஷ்யகரமாய்

—ஸாரஸாரம்.

அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரத்தின் பெருமையைப் பேசும் பிரகரணத்தில் ஒரு மேற்கோள் காட்டி விளக்குகிறார்.

“மனத்தூய்மை பெறுவதற்கு அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரம் ஒன்றே போதும்” என்கிறபடியே இது மற்றெந்த மந்திரத்தையும் அபேக்ஷிக்காமல் இருக்கிறது; நம்மையும் மற்றெந்த மந்த்ரத்தையும் அபேக்ஷிக்காதபடி பண்ணுகிறது.

இதில் மேற்கோள் காட்டிய ச்லோகம் அஷ்டாக்ஷரப்ராஹ்மணத்தில் உள்ளது. அந்த ச்லோகத்தின் பின்பாதியின் அர்த்தம்: வேறு க்ஷத்ரமான மந்த்ரத்தை ஜபிப்பது கேவலம் பொழுதுபோக்காகும். மந்த்ரங்கள் ஏராளம். மந்த்ரமஹோததி என்றொரு பெரிய புத்தகமே உண்டு. விஷக்கடி மந்த்ரம், அபிசாரமந்த்ரம், என்றெல்லாம் கூட உண்டு. முழுக்ஷாக்களான நமக்கு அவையெல்லாம் க்ஷத்ரமந்த்ரங்கள். அஷ்டாக்ஷரமும், அதற்குத் துணைநிற்கும் சில மந்த்ரங்களும் மட்டும் போதும். ஏன் காலத்தை க்ஷத்ரமந்த்ர ஜபத்தில் போக்கவேண்டும்?

295. இந்திரியம் மேய விட் டிருக்காதே.

கட்டவிழ்த்த காளைகள் போல இந்திரியங்களை மேயவிடாதே.

**விடாய்த்த கரணங்களை ஸாத்விக ஆஹார ஸேவாதிகளாலே
யோக்யங்களாக்கிப் ப்ராப்தங்களான அனுபவங்களிலே மூட்டி,
அயோக்யவிஷயாந்தரங்களில் பட்டிபுக்க வாசனைகளை மாற்றுவிக்கவும்
- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.**

உத்தரக்ருத்யாதிகாரத்தில் உள்ளத்தில் தைக்கும்படி உபதேசித்தவற்றுள் இதுவும் ஒன்று:

புலன்களை நல்வழிப்படுத்த மூன்று உபாயங்கள். ஒன்று, உணவுப்பழக்கத்தில் வ்யவஸ்தை. ஸாத்விக ஆஹாரம் மட்டுமே உண்ணுவது. இரண்டு, (பகவத்ஸேவை முதலிய) நல்வாய்ப்புகளிலே புலன்களை முயன்று செலுத்துவது. மூன்று, தப்பான தீனிகளைப் புலன்களுக்குப் போடாமல் இருப்பது. இம்மூன்று உள்ளிட்ட சில வழிகளால் இந்திரியங்களை நம் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கவேண்டும்.

ஆஹாரத்தில் நியமம் அவசியம். (உதாரணம்: ஓட்டல் உணவைத் தவிர்த்தல்). புலன்களால் கெட்டுப்போக வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருப்பதும் அவசியம். (உதாரணம்: ஆபாஸத் திரைப்படம் பார்க்காதிருத்தல்). நல்ல பழக்கங்களில் ஈடுபடுத்திக்கொள்வதும் அவசியம். (உதாரணம்: ஆலய வழிபாடு). சரணாகதிக்குப்பின்னரும் இது அவசியம் என்கிறார்.

296.இகழப்படுவதை இகக்காதே.

அவமானத்தையும் வரவேற்கலாம்; ஆனால் உண்மையில் அதற்குத் தகாதபடி நேர்மையாளனாயிரு.

सम्बतं भरत विदुरादयो जनावमान मिच्छन्त उन्मत्तचर्या अभ्यनैषुः

- ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்.

வஸந்தன் காமனிடம் உரையாடுவதாக அமைத்து நமக்கொரு புது நீதியை உபதேசிக்கிறார்:

ஸம்வர்த்தர், பரதர், விதுரர், முதலானோர், பொதுமக்களின் அவமதிப்பை
விரும்பினர்; பைத்தியக்காரர்கள் போல நடித்தனர்.

மற்ற சில நீதிநூல்களில் அவமானப்படக்கூடாது என்று காண்கிறோம். அதற்கு விருத்தமாக
அவமானத்தையே நல்லோர் விரும்பியதாகக் கூறலாமோ? இதோ ஸுகீஷ்மமான வித்தியாசம்.
அதர்மிஷ்டன் என்றோ, நேர்மையற்ற கயவன் என்றோ துர்ஜனன் என்றோ ஆகி, அதனால்
அவப்பெயர் ஏற்பட்டால் அந்த அவமானத்தை விரும்புவதற்கில்லை. உலகோடு ஓட்டாமல்
பகவத்தியானம் பண்ணுபவன் என்றோ, “யானும் ஓர் பேயனே எவர்க்கும்” என்றோராழ்வார்
கூறுவது போலப் பித்தன் என்றோ அவமானப்படுத்தினால் அது வரவேற்கத்தக்கதே.
இன்னுமொரு வித்தியாசம். உண்மையில் தப்பு செய்திருந்து பொது மக்களிடையே களங்கம்
ஏற்பட்டால் அது பேரிழுக்கு. செய்யாத தப்புக்கு அவமானம் ஏற்பட்டால் நமக்குப் பாவம்
விரைவில் கழிவதாக எண்ணி அதை வரவேற்கலாம். மொத்தத்தில் இகழ்ப்படுவதை இகந்து
வாழவேண்டாம். இகழ்ச்சிக்குரியனானாலும் பலன் உண்டு. ஆனால் அறநெறி வழுவக்கூடாது.

பண்ணக்கூடாததாகச் சொன்ன கடந்த நாலையும் சேர்த்துப் படிப்போம்:

- இதயத் தில் வை தொலைக்காதே.
- இதரம் கூசுதரம் ஐபிக்காதே.
- இந்தரியம் மேய விட்டிருக்காதே.
- இகழ்ப்படுவதை இகக்காதே.

297. இன்னொரு சுவையை நாடாதே.

பகவானின் திருவடித்தாமரையைத் தவிர வேறொரு சுவையை விரும்பாதே.

इतः परं पुरुषार्थान्तरे मनो निवेशयितुं न शक्यमिति भावः ।

अन्यत् । अल्पमस्थिरमनर्थम् । इच्छति ।

इच्छानिवृत्तिवचनात् तदर्थप्रवृत्तिरप्यत्र निरस्ता भवति ।

-- ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தில் கதமந்யதிச்சதி என்கிற வாக்கியத்துக்கு உரையில் இவ்வாறு
அருளுகிறார்:

இனி வேறொரு புருஷார்த்தத்தில் மனதைச் செலுத்தவே முடியாது என்று கருத்து. அந்யத். வேறொன்று, அற்பமாயும், விரைவில் அழிவதாயும், தீங்கு விளைவிப்பதாயும் இருக்கும் ஸ்வர்க்காதி. இச்சதி. விரும்பும். விருப்பமே கிடையாதென்றால் அந்த வேறொரு சுவைக்காகச் செயல்படாது என்பதும் சொன்னதாயிற்று.

மூலத்தில் சொன்ன திருஷ்டாந்தம்: தேன் சொட்டும் அரவிந்தத்தைச் சுவைக்கப் பெற்ற வண்டு இக்ஷரகம் என்னும் தேனில்லாப்பூவை நாடுமா? அது போலவே உனது அனுபவத்தை வாய்க்கப் பெற்றபின் வேறொரு சுவையில் விருப்பமே ஏற்படாது.

298. இன்பம் பிறர் கீழ் தேடாதே.

பிறனுக்கு அடங்கியிருப்பவன் சுகம் பெறுவது கஷ்டம். பிறன் கீழ் பணி புரியாதே.

निरधिकारतैव नूनं सुखस्याधिकारः ।

— ஸங்கல்ப ஸூரியோதயம்.

ஆறாம் அங்கத்தின் தொடக்கத்தில் கஞ்சுகியின் வாக்கியமாக அமைந்தது இது:

எவனுடைய அதிகாரத்துக்கும் உட்படாமல் இருப்பதல்லவா ஸுகத்தின் அதிகாரம்?

அதிகாரம் என்ற பதத்துக்கு ஆட்சி என்றும் உரிமை என்றும் தகுதி என்றும் அர்த்தங்களை வைத்து நயம் சேர்க்கிறார். இன்னொருத்தனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டால் இன்பம் குறையும் என்பது “ஸர்வம் பரவாஸம் துக்கம்” முதலிய வசனங்களில் ப்ரஸித்தம். சுகத்தை நாடுபவன் இன்னொருத்தனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க முடியாது. கீழ்ப்படியாமை என்னுமிது சுகத்தின் உரிமை. கீழ்ப்படிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருப்பவனுக்குச் சுகத்துக்கான தகுதியே கிடையாது. பிறர் கீழ்ப் பணி புரியாமல் ஸ்வதந்த்ரனாக இரு.

299. இம்சித்திருண்டதும் ஓடாதே.

பிறரை இம்சிப்பதும், பிறகு அதன் விளைவைச் சந்திக்கத் துணிவில்லாமல் தப்பித்து ஓடுவதும் கெட்டது.

सत्पथे चादयन्मित्रं अपि व्यालस्तमोमयः ।

अतीतपर्वा जगतां अदृश्यस्सहसा भवेत् ॥

— — — ஸுபாஷிதநீவீ.

இரண்டாவதான த்ருப்தத்தியில் திமிர் பிடித்தவர்களை இவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்.

முதல் அர்த்தம்: நல்வழியில் நடக்கும் நண்பனையும் மறைத்துத் துஷ்டத்தனத்தைக் காட்டும் அஸூயைக்காரன் திடீரென்று காணாமல் போகிறவனாய் உலகத்தாருக்கு வரம்பு மீறினவன் ஆகிறான்.

இரண்டாம் அர்த்தம்: வானவழியில் சூரியனை (கிரகணகாலத்தில்) மறைக்கும் ராஹு அமாவாசை போனவுடன் காணாமல் போய் விடுவான்.

இதில் சொன்ன நீதிகளுள் முக்கியமானவை நான்கு. 1.மனிதனை மிளிர்விடாமல் மறைப்பது, இருட்டடிப்பு பண்ணுவது, தப்பு; அதிலும், நண்பனையும் நலவழி நடப்பவனையும் நலிவது ரொம்பத் தப்பு. இது முதல் பாதத்து நீதி. 2.பண்ணுகிற இம்சையைப் பண்ணியபிறகு, பயந்துபோய் ஓடுவது இன்னும் தப்பு. ஓடினதாலேயே ஊர்ஜிதமாகிவிடுகிறது குற்றவாளி யார் என்பது. இது நாலாம் பாதத்து நீதி. 3.தெளர்ஜந்யத்தில் தாரதம்யம் உண்டு. சிலர் மிகக் கொடியவர்கள், தமோகுணம் நிரம்பியவர்கள். த்ரோகம் பண்ணுவது, வரம்பு மீறுவது, ஒளிவுமறைவாவது, இதெல்லாம் அவர்களுக்குக் கைவந்த கலை. இது இரண்டாம் பாதத்து நீதி. 4.உலகம் எல்லாரையும் எடை போட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. உலை வாயை மூடினாலும் ஊர் வாயை மூட முடியுமா? அது துஷ்டர்களை வரம்பு மீறியவர்கள் என்று ஏசும். இது மூன்றாம் பாதத்து நீதி. வேறு விதமாகவும் அர்த்தத்துக்கு இடம் கொடுப்பதால் வேறு சில நீதிகளும் இந்த ச்லோகத்தில் உள்ளன. அவற்றுள் சில வருமாறு: 5.துஷ்டனைப் பார்க்கவே கூடாது. அவன் அத்ருச்யன்; பார்க்கத் தகாதவன். 6.சில பெருங்குற்றங்கள் விரைவாக வீழ்த்திவிடும். (ஸஹஸா என்ற பதத்தில் நீதி:) உடனேயே தீய விளைவுகள் நேரும். 7.இருட்டின் துணையுடன் துஷ்டர்கள் தப்பியோடுகிறார்கள். தமஸ் (இருட்டு, தீயகுணம்) இரண்டும் அவர்களை அவ்வாறு செய்யவைக்கும். 8.துஷ்டர்கள் சாமர்த்தியக் காரர்கள். உலகத்தை ஏமாற்றுவதில் கிண்டுகள். அவர்களைப் பழிப்பதும் ஒதுக்குவதும் மட்டும் தான் உலகால் முடியும்.

இந்த எட்டு நீதிகளுள் இரண்டாவதை மட்டும் தலைப்பின் விளக்கமாகக் கொள்ளலாம்.

300.இரிணத்தில் விதை போடாதே.

உவர் நிலத்தில் விதை போடாதே. தகுதியற்றவனுக்கு உபதேசம் பண்ணாதே.

विद्ययैव समं कामं मर्तव्यं ब्रह्मवादिना ।

आपद्यपि हि घोरायां न त्वेनामिरिणे वपेत् ॥

இத்யாதிகளிற்படியே சிந்தாமல் கொள்ளவேண்டும்.

—ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.

மனுஸ்மருதியை மேற்கோள் காட்டிக் கூறும் அறிவுரை இது :

தன் வித்யையோடு கூடவே தானும் மடிந்து போனாலும் பரவாயில்லை; ப்ரஹ்மவாதி கோரமான ஆபத்திலும் கூட இந்த வித்யையை இரிணத்தில் விதைக்கக் கூடாது.

இது முதலான ஸ்ம்ருதிவசனங்களின் படி சிந்தாமல் அத்யாத்மக்கல்வியை ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

இது ஏற்கெனவே சொன்ன வேறொரு அறிவுரையுடன் முரண்படுகிறதே, பொருளை வேறொருவனுக்குத் தராமல் இழக்கக்கூடாது என்றல்லவா இதற்கு முன் பார்த்தோம்? வாஸ்தவம் தான், கல்வியைத் தகுந்தவரிடம் தருவது தான் நல்லது. ஆனால் தீயவரிடம் தராமல் இருப்பது அதைவிட முக்கியம். பாலையில் பயிர்பண்ண விரும்பி விதை போட்டால் முளைக்குமோ? உவர்நிலத்தில் ஏன் விதையைத் தூவவேண்டும்? தூவிப்பயன் என்ன? அது போலத்தான் தகுதியற்றவனுக்குக் கற்பிப்பதும். அதைவிட ஒருவனுக்கும் கற்பிக்காமலே மாண்டொழியலாம். பாவத்திலிருந்தேனும் தப்பிக்கலாம். பாலையில் பயிரிடும் பிரயாசை வேண்டாம்.

கடந்த நாலு உபதேசங்களில் பண்ணக்கூடாதவையாகச் சொன்னவை வருமாறு:

- இன்னொரு சுவையை நாடாதே
- இன்பம் பிறர் கீழ் தேடாதே.
- இம்சித்திருண்டதும் ஓடாதே.
- இரிணத்தில் விதை போடாதே

அருள் தரும் ஆரண தேசிகனின் ஆயிரம் அறிவுரைகளில் மூன்றாவது நூறு முற்றும்.

மூன்றாவது நூறு அறிவுரைகளின் தொகுப்பு.

201. குடும்பப்பொறுப்பில் இயலாமையினால் துறவேற்பது தப்பு. -ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்.
202. இடம் மாறினாலும் அதே நற்பணியைத் தொடரலாம்.-பாதுகாஸஹஸ்ரம்.
203. திருமண் நடுவில் இடைவெளி இருந்தாகவேண்டும். -ஸச்சரித்ரரக்ஷை.
204. துன்பம் நேரிட்டாலும் பொறுமையைக் கடைப்பிடி. - யாதவாப்யுதயம்.
205. ஒரே பலனுக்கு ஒரு தடவைக்கு மேல் சரணாகதி பண்ணக்கூடாது. - ந்யாஸதிலகம்.
206. இறுமாந்தவரை அனுசரித்துப்போகக்கூடாது. - ந்யாஸதிலகம்.
207. பரந்யாஸத்தின் பின் ஆத்மரக்ஷணப் பிரயாசை கூடாது.-ந்யாஸவிம்சதி வ்யாக்யானம்.
208. சரணாகதிக்குப்பின் இன்னொருத்தன் கீழ்ப் பணி செய்யாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
209. தேவதாந்தரத்தை அருச்சிக்கக் கூடாது. -ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
210. தேவதாந்தரத்தைக் கீர்த்திக்கக் கூடாது. -ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
211. தேவதாந்தரத்தைத் தியானிக்கக் கூடாது. -ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
212. கடவுளைப்பற்றிய அறிவில் அடம் பிடிக்கக்கூடாது. -ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
213. வேறு பலன் கருதி இயங்கக்கூடாது.- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
214. அருவருப்பிலேயே புழு போல் மகிழ்க்கூடாது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
215. பிடிக்காததைப் பேசும்போதும் இதமாகவும் தயக்கமில்லாமலும் பேசு.-யாதவாப்யுதயம்.

216. இடையூறுகளுக்கு அஞ்சி பரமைகாந்திப்பணியை விடாதே.- கீதார்த்தஸங்கிரகரக்ஷா.
217. தேங்காயின் இளநீரைத் தீயில் காய்ச்சிக் குடிக்கக் கூடாது. - ஆகாரநியமம்.
218. மனைவி இளமையுடனிருக்க, அவளை விட்டுத் துறவியாகாதே. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
219. கஷ்டம் வந்தபோது மனத்தையத்துடன் எதிர் கொள்ள வேண்டும்.- யாதவாப்யுதயம்.
220. இன்னலிலும் இதமே; அதைத் தவிர்க்கப் பாடுபடாதே.-ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.
221. திருமாலடியார் அல்லாதார் வீட்டில் வசிக்கலாகாது. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
222. ஏழைகளின் பிழைப்பைக் கெடுக்காமல் உதவி பண்ணு. - ஸுபாஷிதநீவீ.
223. இறுக்கக் கட்டுண்டிருக்கும்போது பிறரை நெருக்கக்கூடாது. - ஸுபாஷிதநீவீ.
224. நல்லவனுக்கு நல்லவனாயும் கெட்டவனுக்குக் கெட்டவனாயும் இரு. - ஸுபாஷிதநீவீ.
225. மேன்மேலும் அற்பப்பலன்களைக் கடவுளிடம் வேண்டக்கூடாது.- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
226. அகங்காரம் கொண்டவர்களிடம் சென்று பல்லிளிக்காதே. - ந்யாஸதிலகம்.
227. தேவதாந்தரத்தை யஜிக்கக்கூடாது. - யாதவாப்யுதயம்.
228. மனைவியுடன் சேர்ந்து சாப்பிடக்கூடாது. - ஆகாரநியமம்.
229. காட்டிக்கொடுக்கும் இரட்டைநாக்குத்துரோகிகள் கிட்டப்போகக்கூடாது.-ஸுபாஷிதநீவீ.
230. மற்றவரைக் குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்றக்கூடாது. - யாதவாப்யுதயம்.
231. புலன்களுக்கு வசப்படக்கூடாது. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
232. பிறரது புகழில் பொறாமைப்படக்கூடாது. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
233. தூரமானாளைத் தீண்டக்கூடாது. - யாதவாப்யுதயம்.
234. ப்ரபத்திக்குப் பிறகும் சாத்திரவிதிகளை மீறக்கூடாது.- ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
235. தன்னைத் தவிரப் பிறர் தாழ்ச்சியை விரும்பக்கூடாது. - தேஹளீஸஸ்துதி.
236. நற்பண்புகள் அற்ற துஷ்டரைச் சீந்தக்கூடாது. - ஸுபாஷிதநீவீ.
237. போகங்கள் தாமே வாய்த்தால் விலக்க வேண்டியதில்லை. -ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
238. ராத்திரியில் எள்ளுப்பண்டங்களைச் சாப்பிடக்கூடாது.- ஆகாரநியமம்.
239. இழிவான பழிப்பவையான வார்த்தைகளைப் பேசக்கூடாது. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
240. ப்ரம்மஹத்யை என்பது கொடிய பாவம். - அபயப்ரதாநஸாரம்.
241. இதயத்தில் பெருமாளைத் தியானிப்பதை நிறுத்தவேண்டாம். - பாஞ்சராத்திரரக்ஷா.
242. திருவாராதனத்தை விட்டால் பேரிழிப்பு நேரும். - பாஞ்சராத்திரரக்ஷா.
243. இறைப்பொழுதும் பகவானை மறக்கக்கூடாது. - ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.
244. இரட்டை என்னும் த்வந்த்வங்களைப் பொருட்படுத்தக்கூடாது. - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.
245. ராஜபோகத்தையும் உதறித்தள்ளவேண்டும். - பரமபதஸோபானம்.
246. நீ உயரமுடியாவிடில் உயர்ந்துபோனவனைப் பழிக்கக்கூடாது. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
247. நரஸ்துதி கூடாது - த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.
248. பகைவர்களில் மிச்சம் வைக்கக்கூடாது.- யாதவாப்யுதயம்.
249. பிறரது குறைகளை நோண்டிப் பார்க்கக் கூடாது. - ஸுபாஷிதநீவீ.
250. புலன்களுக்கு அடிமையானவர்களுடன் பழகக்கூடாது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
251. அறம் புரிவதற்குக் காலம் தாழ்த்தக்கூடாது. - பரமபதஸோபாநம்.
252. ப்ரக்ஷேபங்களைக் கிரந்தங்களில் ஒப்பக்கூடாது. - பாஞ்சராத்திரரக்ஷா.
253. தகாத இடத்தில் பரிவு கொள்ளக்கூடாது, - தாத்பர்யசந்த்ரிகா.

254. பிறரது கடுகளவு குற்றத்தை மலையளவாய்க்காணக்கூடாது. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம். 255. கோள் சொல்லிப் பகை மூட்டக்கூடாது. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
256. புலன்கள் வலுவுடன் இழுக்கும். மாட்டக்கூடாது. - தாத்தார்யசந்த்ரிகா.
257. உயிர்வாழ்வதற்காகப் பெரிதாய்க் கவலை வேண்டாம். - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
258. உலகுகளிடையே உருண்டுகொண்டிருக்கவேண்டாம். - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
259. இரண்டு பெரிய மருள்கள் கொள்ளக்கூடாது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
260. இளமாதர்களின் ஆசையில் சிக்கிச் சூழலக்கூடாது. - ஸங்கல்பஸூரியோதயம்.
261. நிலவுலகில் பாகவதகைங்கரியத்தை இகழாதே. - ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.
262. செருக்கு மிக்கவனைப் போற்றாதே. - வைராக்யபஞ்சகம்.
263. ஸ்வர்க்கசுகமும் சிறிதேயாதலால் அதை விரும்பாதே. - ப்ரதாநசதகம்.
264. இலக்கணம் முதலிய கல்விகளால் மோகஷம் கிட்டாது. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
265. ஆதரித்து உபசரியாதார் வீட்டில் உண்ணாதே. - ஆகாரநியமம்.
266. இரும்பாலும் கையாலும் இட்ட உணவை உண்ணாதே. - ஆகாரநியமம்.
267. இருட்டில் விளக்கு வைத்துக்கொள்ளாமல் சாப்பிடாதே. - ஆகாரநியமம்.
268. இருமுறையுணவு சரி; இடையிடையே உண்ணாதே. - பாஞ்சராத்திரக்ஷா.
269. சங்கு சக்கரம் பொறித்துக் கொள்வதை எதிர்க்காதே. - ஸச்சரித்ரக்ஷா.
270. சங்கு சக்கரம் பொறித்துக் கொள்ளாமல் இருக்காதே. - ஸச்சரித்ரக்ஷா.
271. சங்கு சக்கரத்துக்குப் பதில் வேறொன்றைத் தரிக்காதே. - ஸச்சரித்ரக்ஷா.
272. சங்கு சக்கரம் முத்திரை உள்ளவனைக் கண்டவுடன் வணங்கு. - ஸச்சரித்ரக்ஷா. 273. நாட்களைத் தள்ளிப்போடாமல் பகவானைத் தொழவேண்டும். - தத்வத்ரயசுளகம். 274. இரவல் வாங்கிய மலரால் அர்ச்சனை பண்ணாதே. - பாஞ்சராத்திரக்ஷா.
275. இளமையைப் பாழ்பண்ணாதே. - ரஹஸ்யசிகாமணி.
276. புண்ணியமும் பாவம் போல் முழுக்ஷாவுக்கு வேண்டாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
277. கஷ்டகாலத்தில் கடவுளைக் கடியாதே. - ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
278. இரண்டாம் நாள் வைத்த நீரைப் பருகாதே, - ஆகாரநியமம்.
279. இலக்குமியின் உபாயத்வம் விபுத்வம் இவற்றை மறுக்காதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
280. தன்னிதமறிந்தவன் போல் இது தான் வேண்டுண்டு கேட்காதே. - அச்சுதசதகம்.
281. இருந்தாலே குற்றம் என்பதுபோல் பகை கொள்ளாதே. - ஸுபாஷிதநீவீ.
282. விபூதி திருடல், விபூதிமானைத்திருடல், இரண்டும் பண்ணாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
283. பெருமாள் வடிவு இல்லாத வீட்டில் உண்ணாதே. - பாஞ்சராத்திரக்ஷா.
284. இப்போதைய இன்பத்தைச் சாச்வதமாக நினைத்துவிடாதே. - பரமபதஸோபாநம்.
285. இழுக்குள்ளவரைப் பிழைப்புக்காக அண்டாதே. - ஸுபாஷிதநீவீ.
286. பிறரை வையாதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
287. சுற்றத்திலும் சொத்திலும் பாசம் மிக வைக்காதே. - ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
288. பெரியோர் கூறும் அறிவுரையைத் தட்டாதே. - யாதவாய்யுதயம்.
289. இறைவனை நினைக்காத காலம் குறித்துக் கதறியழு. - பரமபதஸோபாநம்.
290. மரணகால நினைவுக்காகக் கவலைப்படாதே. - ரஹஸ்யசிகாமணி.
291. கூச்சல் போட்டு வாதாடுபவர்களிடம் பயப்படாதே. - ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.
292. இஷ்டப்படி வாழாதே. - ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம்.

293. நுண்பொருள்களைத் தொலைக்காமல் இதயத்தில் வை. – ஸுபாஷிதநீவீ.
294. க்ஷத்ரமான மந்த்ரங்களை ஜபிக்காதே. – ஸாரஸாரம்.
295. இந்த்ரியங்களை இஷ்டப்படி மேயவிடாதே. – ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
296. அவமானப்படுவதை வரவேற்கலாம். – ஸங்கல்பஸூரியோதயம்.
297. இறைவனை விட்டு இன்னொரு சுவையில் நாட்டம் வேண்டாம். – ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்.
298. பிறன் கீழ்ப் பணி புரியாதே. – ஸங்கல்பஸூரியோதயம்.
299. உபத்ரவம் பண்ணி ஊரை விட்டு ஓடாதே. – ஸுபாஷிதநீவீ.
300. தகுதியற்றவர்க்குக் கற்பிக்காதே. – ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்.